

Özgür gelecek

1 - 15 ARALIK 1993 SAYI:17 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

"İDAM CEZALARINA HAYIR!"
6. sayfa
68'LİLER VAKFINDA ATATÜRK SEMPOZYUMU
7. sayfa
"DÜŞÜNCE VE BASINA ÖZGÜRLÜK KAMPANYASI"
DEVAM EDİYOR
19. sayfa
DERİ-İŞ'TEN ULTIMATOM
14. sayfa
ÖĞRETMENLER ZORAKI BAYRAMI REDDETTİLER
5. sayfa
ÖNCÜ PLASTİK İŞÇİLERİ: "FAŞİST SÖMÜRÜCÜLER
BİZDEN KORKSUN!"
9. sayfa
İKİTELLİ HALKI HAYKIRIYOR: "OYUMUZU ALDINIZ,
BİZİ ÇAMURA GÖMDÜNÜZ"
10. sayfa
KARŞI-DEVİRİMCİ BİR SİLAH OLARAK PERU'DA
TECAVÜZ
21. sayfa

KÜRT SORUNUNDA

"Avrupa demokrasisi"

Paris'te, emperyalistlerin son saldırılarını protesto eden bir grup Kürt gösterici.

■ TC, ille de "ezeceğim" diyordu. Bu saldırıların dışında kalmak ve belki de, daha da istikrarsız bir Türkiye ile karşılaşmak, emperyalistler açısından kazançlı gözükmedi ve TC'ye desteğe yöneldiler. PKK ezilse de ezilmese de, Kürt ulusuna ulusal-kültürel bazı haklar verilecektir. Uzlaşılın "şart" budur.

■ "Türkiye bu hakları vermeye hazır mı?" sorusuna Çiller: "Önce ilk yapılması gerekeni yapacağız. Ondan sonra ne yapılacağını çok iyi biliyorum. Her şeyin zamanı var." 3.Sayfa

Müslüm ELMA

Zindanların kızıl direnişçisi gözaltında

■ 19 Kasım'dan beri "kayıp" olan, Diyarbakır zindanlarının kızıl direnişçisi Müslüm Elma'nın Gayrettepe'de "sorguda" olduğu, ilgili tim amiri ve DGM nöbetçi savcısı tarafından 26 Kasım'da kabul edildi. 8.Sayfa

TMLGB'den 10 Kasım protestosu

■ TKP/ML-TMLGB tarafından 9 Kasım günü İstanbul'un yaklaşık 15 semtinde çeşitli lise ve ortaokullardaki Atatürk büstleri parçalanarak tahrip edildi. 7.Sayfa

Mazlum Eren Munzurlar'da toprağa verildi

■ Basel'den görkemli bir törenle Türkiye'ye gönderilen Mazlum EREN'in cenazesi, İstanbul'da anlamlı bir şekilde karşılandıktan sonra Dersim'e uğurlandı. EREN, doğduğu Övacık-Yeşilyazı'da bir gece ağırlandı. Ertesi gün TKP/ML bayrağına sarılı cenazesi, coşkulu bir törenle 28 Kasım'da toprağa verildi. 4.Sayfa

Küçükçekmece Belediye işçilerinin direniş güncesi

■ Küçükçekmece işçisi şunu iyi biliyor: Türkiye'yi yönetenler K.Çekmece Belediyesi'ni de yönetiyor. 11.Sayfa

Yayınevimize yoğun baskılar

■ Yayınevimizin çıkardığı yayınların toplatılması, yazışmaları müdürlerimize milyonlarca lira para ve hapis cezaları verilmesi, kapatma ve yayın durdurma kararları, çalışanlarımıza yönelik gözaltılar sürüyor. 8.Sayfa

Devlet terörüne karşı ortak mücadele

■ Devlet terörüne karşı Kamu Çalışanları Sendikaları İstanbul Şubeler Platformu ile bazı demokratik kitle örgütleri ortak eylem kararı aldılar.

■ Kararda, devletin işçi ve emekçilere yönelik başlattığı saldırılara karşı miting, uyarı grevleri, iş bırakma vb. eylemlerin yapılacağı bildirildi. 8.Sayfa

Özgür Gelecek'ten Okura!**Bağış Kampanyasına aktif olarak katıl!**

Partizan, Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik'in sevgili okurları;

Kırları tutuşturan gerilla mücadelesi metropollerde dağa koşut olarak halk muhalefeti geliştirmektedir. Dipten gelen dalga komprador patronlar ve büyük toprak ağaları iktidarını derinden sarsmaktadır. Özellikle T.Kürdistanı'ndaki ayaklanışla sarsılan egemenler yeni çareleri aramaya itmektedir. Halkın gözü, kulağı ve sesi olan devrimci-sosyalist basın yeni "SS" kararlarıyla susturulmak istenmektedir.

Partizan, Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik'in hemen hemen her sayısının toplatılması, yayın faaliyetini durdurma ve kapatma cezaları bu saldırıların en belirgin göstergeleridir.

Umut Yayıncılık'ın çeşitli yayınlarının sevgili okuyucuları

Yayınlarımızın toplatılması, yayını durdurma ve kapatma cezaları, yüz milyonlarca lira para ve ağır hapis cezaları, tutuklama ve gözaltılar, vb.vb baskı yöntemleriyle Umut Yayıncılık ekonomik olarak da çökertilmeye çalışılmaktadır.

Çıkarılmaya çalışılan "yeni" terör yasasıyla yayınlarımız, çalışanlarımız ve yayınevimiz üzerinde daha da katmerleştirilecek olan bu baskılara karşı, tüm okurlarımızın ve devrimci-demokrat-yurtsever dostlarımızın böyle bir dönemde azami duyarlılık göstererek bize aktif maddi ve manevi destek vermeleri çok daha anlamlı bir dayanışma olacaktır.

Okurlarımızın ve tüm dostlarımızın açtığımız bağış kampanyasına azami duyarlılık göstereğine ve aktif destekte bulunacağına olan inancımızla -yapılacak bağışlar için- banka hesap numaramızı bir kez daha belirtiyoruz.

İsim: Hasan Büyükdere
Hesap No: 94597-2
Yapı Kredi Bankası
Çemberlitaş Şubesi-İST.

Okurdan**Doğru karar, doğru yaşam tarzıdır**

Değerli Özgür Gelecek emekçileri, Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, uyguladıkları faşizmle baskı altında tuttukları emekçi halk kitlelerini sömürmektedirler. Bu baskılara karşı gelişen proleter-devrimci mücadele karşısındaki acizliklerini ise, çeşitli yalan ve demogojilerle gözardı etmeye çalışmaktadırlar.

Kokuşmuş, "can çekişen kapitalizm"ın uşakları, acizliklerini hazmedemeyerek sosyalist basına saldırmaktadır. Acizliğiyle daha azgınlaşan faşist diktatörlük, dur-durak bilmeyen sokak infazları, kanlı terör eylemlerini günden güne arttırarak sürdürmektedir.

Evet sevgili dostlar. Sizler, tüm baskı ve saldırılara rağmen, yayın çizginizden ödün vermediniz, yayınlarınızı fedakarlık ve özveriyle sürdürdünüz. Boyun eğmediniz, eğmeyeceksiniz. Anti-demokratik uygulamalara ve çeşitli güçlüklerle karşın, halka, her şeyin doğrusunu açıklayarak ve egemenlerin demagogik yalanlarını açığa çıkararak sürdürdüğünüz yayıncılığınıza devam edeceğinize olan inancımız sonsuzdur.

Sosyalist basın olarak gelişmeleri bize açıklamanız, bizlerin kokuşmuş olan bu düzeni daha yakından tanımamıza olanak sağlıyor.

Tüm Partizan, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik emekçilerini canı gönülden selamlıyor, yayıncılık yaşamınızda başarılar diliyorum,

Kayseri Cezaevinden
TKP/ML tutsağı Suzan Baran

Egemenlerin çıkmaz sokağı

Merhaba dostlar Bugün gelişip güçlenen sosyal kurtuluş mücadelesinin karşısında, egemen sınıfların çıkmaz bir sokağa girdiği açıktır. Egemenler kendisine muhalif olanı şiddet yolu ile bastırmaya çalışıyor. Özeldir Partizan'a, Özgür Gelecek'e ve YDG'ye, genelde ise sosyalist basına yöneltilen baskılar, bilinmeli ki bu yönelimler bu baskılar, bu şiddetler, hiç bir zaman sosyalist basını yıldıramaz.

Son olarak Özgür Gelecek'e 15'gün kapatma, Partizan'ı bir ay kapatma cezası verilmesi, egemenlerin çaresizliğini açıkça ortaya koymuştur. Bütün bu baskıları şiddetle kınıyor sonuna kadar yanınızda olduğumuzu belirtiyoruz.

Çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Gaziantep Cezaevi'nden
TKP/ML, tutsağı
Hayri YEŞİL

Sonuna kadar yanınızdayız

Dostlar! Bizler bir grup devrimci tutsak olarak, gelişmeleri içerdin izleme durumundayız. Ama şu ana kadar, gelişmeleri pek sağlıklı izlediğimiz söylenemez. Nedeni, sosyalist basından istediğimiz gibi faydalanamamaktır.

Şu an, olanaklarımız kısıtlı da olsa, ülkenin koşullarını az/çok izleyebiliyoruz. Baskı, zulüm, işkence, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar vb. bütün hızıyla sürmektedir. Sosyalist basının da bu saldırılardan nasibini aldığını biliyoruz. Kapatma davaları, para cezaları, yıllarca hapis vb.

Bu koşullarda bizlere düşen, sizleri manevi olarak desteklemektir. Sonuna kadar yanınızda olduğumuzu bildiriyor, yayınızı bize göndermenizi diliyoruz, tüm çalışanlara sıcak selamlarımızı sunuyor ve yayın hayatında başarılar diliyoruz.

Gaziantep Özel Tıp Cezaevi
TKP/ML Hareketi davası
tutsaklarından
İbrahim BOZAY

Adı konulmadık bölge uygulaması

Elbistan, Maraş iline bağlı ilçelerden en büyüğü. Nüfusu 75 bin dolayında. İlçeye bağlı ova ve dağlık köy sayısı 150 ye yakın ve bir o kadar mezrası vardır. Bölgemiz adı konmadık olağanüstü hal bölgesi uygulaması içerisinde. Devlet etnik kökeni körükleyerek

kendi yararına faydalanmaktadır. Sunni köylerde koruculuğu yaygınlaştırmakta, özel tim ve denizliden getirdiği zırhlı birliklerle Nurhak, Cela, Çiflik gibi bölgelerde sayıları 4 bini bulan asker, panzer, tank, top helikopterlerle dağları taşları, ormanları bombalanmakta devrimci-demokrat yapıya sahip köylüleri her gerilla baskınından sonra işkenceden geçirmekte, köyleri, mezraları boşaltmakta, halka ilsrail tipi görülmedik işkence uygulamakta tabi bunlar sadece o bölgedeki köylülerini köyde görev yapan öğretmenlerde onlar için bir çiban başı. Hele köylülerin sevdiği bir öğretmen ise o zaman o öğretmen daha da tehlikeli. Hele birde eğitim-Sen üyesi ise tamam artık. Son günlerde Denizliden gelen birliğin komutanı binbaşı ve yüzbaşı köy öğretmenlerine karşı daha acımasızca saldırmakta. Öğretmenler burada potansiyel suçlu görülmektedir. Devlet içine düştüğü çıkmazdan kurtulabilmek için çırpındıkça biraz daha dibe doğru batmakta. Ustalarında dediği gibi, Burjuvazi kaybedeceğini anladığı zaman katliamlara varan saldırılar düzenler halka karşı. Çünkü halk onların gözünde potansiyel suçludur. Ah şu halk neşeye "boyun eğseydi" de şu ölümüne göze alan saldırılar düzenlemeselerdi burjuvazinin kalelerine. Ne iyi olurdu şu paşacıların forslu apoletleri hep parnak kalırdı.

Ama herşey boşuna bizler halkız. Halkımız ordumuzdur. Gücümüz Partimizdir. Sınıfımız, işçi sınıfı iktidarımız.

Elbistan'dan bir
Özgür Gelecek Okuru

OKURLARIMIZIN DİKKATİNE

Kemal BOZTAŞ Vakıflar Bankası Nuruosmaniye şubesindeki Yurtiçi ve Yurtdışı hesapları kapatılmıştır. Bundan sonra Hasan BÜYÜKDERE Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Yurtdışı: Mark hesabı: 3001530-5 Avusturya şilini: 3001531-3

Yurtiçi: 94597-2 hesaplarına yatırılması önemle duyurulur.

Özgür Gelecek

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

Banka makbuzunun fotokopisini
"Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi **Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE** : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi **Hasan BÜYÜKDERE** : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Mark Hesabı: 3001530-5 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

İMZA

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Bülent ÖZDEMİR**, Genel Yayın Yönetmeni: **Aydın HANBAYAT**, Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23, **BUROLAR: ANKARA:** Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27, **İZMİR:** Mehmet Ağa Mah. 853. Sok. Özyurtsever İşhanı Kat:2 No:212 Konak Tel: 419 309,

ÇUKUROVA: Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780 Adana, **MALATYA:** Tabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2 NO:64 Tel-Faks: 22 08 04, **KAYSERİ:** Sivas Cad. Stad İşhanı Kat:6 NO:605. Tel: 222 52 10

Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEIZ
ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. Yurtdışı, 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM, Yurtiçi Hesap No: 94597-2

Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi, Mark Hesabı: 3001530-5, Avusturya Şilini: 3001531-3,

Baskıya Hazırlık: UMUT YAYINCILIK, Basıldığı Yer: AYDINLAR MATBAASI, Dağıtım: YAY SAT.

www.partizanarsiv.net

Karşı-devrim hummalı bir çalışma ve saldırı içerisindedir. Dağdaki gerilladan cezaevindeki tutsağa, demokratik kitle örgütlerine, devrimci-sosyalist basına, kuzey Irak'taki eğitim-barınma alanlarından Avrupa'daki devrim taraftarlarına kadar azgın bir saldırı içerisindedir.

Çiller'in ABD ve Almanya gezilerinden sonra Kürt sorununda belki de var olan tarz açısından "son bir atımlık" kalan barut namluya sürülmüş durumda. "Topyekun saldırı" olarak ifadelendirilen bu durum gerillaya daha fazla kanlı ve kimyasal silahlarla saldırı, daha fazla köy yakma-göçertme, daha fazla "faili meçhul" cinayet, daha fazla hapis ve para cezası, daha fazla dernek, parti, yayın kapatma-toplatma ve idamların yeniden gündeme getirilmesi olarak kendisini dayatıyor. İçte yoğunlaştırılan bu saldırıların bütünleşmesi için ülke dışındaki "müttefik" güçlerin harekete geçirilmesi de gerekiyor. Bugünlerde yayınlanan haberlere göre bu destek "şartlı" olarak verilmiş gözüküyor.

Güney Kürdistan'da KDP ile PKK'nın çatışması sağlanmış, Fransa ve Almanya'da yurtsever dernek vb. kuruluşların kapatılması ve yüzlerce Kürt'ün gözaltına alınmasıyla bir "başarı" havası yaratılmıştır.

Benzeri saldırıların diğer Avrupa ülkelerinde gündeme gelmesi de sözkonusudur. Egemen sınıfları sevinc ve mutluluğa boğan bu olgu,

çok yönlü değerlendirilmek zorundadır. Şu anda hangi özel tavizler karşılığı bu uygulamaya geçildiği ortaya çıkmamakla birlikte, karar sadece Almanya ya da Fransa'nın tek tek TC ile ilişkileri nedeniyle alınmamıştır. Fransa, Almanya, İngiltere ve ABD gibi hatırı sayılır emperyalist ülkelerin bu kararda onayı vardır. Özellikle ABD radikal Filistin Ulusal mücadelesini pasifize edip masa başına çekerek, yapay bir Filistin "devleti" oluşturmuştur. Bugün de zener politikayı, Ortadoğu'da yükselen Kürt ulusal mücadelesine uygulama peşindedir. Bu olgudan hareketle, Almanya yönetiminin açıkladığı "kamu düzenini bozma" vb. gerekçelerin inandırıcılığı olamaz. Bu durum, olsa olsa yönelim için gerekçe oluşturmaya yardım eden ve de kararın hızlandırılmasında katkı işlevi gören bir olgu olmuştur. Almanya'nın bu yöneliminin, bugüne kadar "tahterevalli" oynarcasına, kâh TC'ye silah yardımını erteleme, kâh PKK'ya karşı baskıyı yoğunlaştırma, paralarına el koyma, yargılama vb. tavırlarından farklı bir yanı vardır. "Son bir atımlık barut" olgusunda anlam bulan bu durum, Almanya ve İngiltere dışişleri bakanlarının Türkiye dışişleri bakanı Hikmet Çetin'e yolladıkları ortak açıklamalarında kendini gösteriyor: "Türkiye'nin önemini bilincinde olduğumuzu iki taraf olarak belirtiriz. Ayrıca Türkiye'nin temel önemi olan bölgeleriyle ilgili olarak üçlü bir ilişki geliştirilmesinde (abc) ortak yararlarımız olduğunu ifade ederiz. Bu konudaki girişimleri başlatmak üzere yeni yılda üçlü toplantıları yapmayı Türk meslektaşımız sayın Çetin'e öneririz." Üçlü siyasi danışma mekanizması olarak ve ayda bir zirve toplantısı yapmak üzere oluşturulmak istenen ve Hikmet Çetin'in hemen kabul ettiği öneri daha çok "topyekün" saldırının bir aşamasından sonra "siyasi çözüm" üzerinde çalışacaktır. "Son bir atım-

Açıktır ki, PKK'sız ulusal-kültürel hakların verilmesiyle, PKK'lı verilmesi, emekçi Kürt halkı açısından onca da önemli olmayacaktır. Önemli olan, PKK'lı olan bir süreç ve ulusal-kültürel haklarla yetinmemek, hatta, çok önemli bir nokta olarak, federasyon ya da özerklik noktasında uzlaşmamaktır

lık barut" ile "siyasi çözüm" bağlantısı bu şekilde kurulacaktır. Türkiye batıya daha fazla yaklaştırılacak, bağlanacak, yönlendirilecektir. Bosna-Hersek ile ilgili Avrupa Topuluğu'nun düzenlediği konferansa ABD ve Rusya'nın yanında Türkiye'nin gözlemci olarak katılması da bu yola döşenen taşlardan birisidir.

Bir önceki döneme göz attığımızda TC içinde "siyasi çözüm" yanlılarının düşüncelerini tartıştırdıklarını ve giderek geniş bir yelpazede taraftar topladıklarını görüyoruz. Ama buna rağmen Çiller hükümeti "askeri çözüm"den yana tavır koymuştu. (Her ne kadar "askeri çözüm" ya da

"siyasi çözüm" sözcüklerinin açılım ve değerlendirme ihtiyacı olsa da biz bunları, egemen sınıf sözcülerinin kullandığı içeriği ifade etmek üzere - "askeri çözüm" PKK'nın ezilmesi, "siyasi çözüm" masaya oturulup anlaşılması ya da şimdiki yapmak istedikleri, bazı ulusal-kültürel hakların verilmesi olarak kullanıyoruz.) Dengesiz-tutarsız politik yaklaşımlar nedeniyle kah vahşi saldırgan politikanın, kah görüştürme eğilimlerinin öne çıktığı süreç, Çiller'in de ilk çıkışından he-

men yüzgeri ederek vazgeçtiği bir süreç olmuştur. Demirel, hep "askeri çözümden başka yolun varlığını tartışmak ihanettir" diye bağırırken, Talabani'nin son açıklamalarından öğreniyoruz ki, Talabani, Apo ile Özal, Demirel ve Orgeneral Eşref Bitlis arasında koordinasyon görevi yapmış ve bu üçlü o zaman ateşkesi kabul etmişler. Sonrasında ise kompolar, "saray içi" hesaplaşmalar gündeme geldi. Özal ve E. Bitlis soru işaretleriyle dolu bir şekilde öldüler! Demirel ise hala saldırgan yaklaşımı dilendiriyor.

Kürt sorununa

"Avrupa demokrasisi"

İşte böyle bir süreçte İspanya gezisinden dönen Çiller'in "Bask Modeli"nden söz etmesi, tartışmaları alevlendirdi. Genel Kurmay'ın "höt!" komutuyla Bask modelinden haberi bile olmadığını (marifetmiş gibi) söyleyerek geri çekilen Çiller "askeri çözüm"ü bugüne kadar olanlardan daha fazla ve ısrarlı savunmaya yöneldi. Kimin neyi ne zaman savunacağını belli olmadığı bu süreçte, saldırı çığlıklarının aslında ateşin sönmenden önceki son alevlenmesi olduğu, gelişmelerle ortaya çıkıyor.

Bu arada TC'nin Türkiye Kürdistanı'nda hangi sınıflara dayandığını ve "Kürt'ü Kürt'e kırdırma" politikasını, artık kimsenin inkar edemeyeceği şekilde açığa çıkaran bir olaya da tanıklık ediyoruz.

7 jandarma erini öldürüp dağa kaçan, sonra PKK'ya karşı savaşmak koşuluyla düze inip korucubaşılık yapan Jirki aşiretinin reisi Tahir Adıyaman'ın da içinde bulunduğu bir grup aşiret reisi, Ankara'da ağırlandı. Devletin bütün kademelerinin görüştüğü ve "değerli" önerilerine başvurduğu aşiret reisleri psikolojik savaş çerçevesinde bir de televizyonda programa çıkarıldılar. Aşiret reisleri PKK'ya karşı zaten kullanılıyorlardı. Şimdi seçimlerde de olabildiğince kullanmak ve PKK'ya karşı her yönüyle ve yoğun bir şekilde kullanmak için yeniden organize ediyorlar.

Dış faaliyetler ise, 16-17 Aralık'ta Lübnan Başbakanı, 20-21 Aralık'ta İran Cumhurbaşkanı yardımcısının Türkiye'yi ziyaretiyle sürdürülecek.

İdamlarla ilgili tartışmalar da tüm hızıyla sürüyor. İdamların en azılı savunucularından olan DYP'li parlamenter, Deniz Gezmiş'lerin davasındaki savcı yardımcısı Baki Tuğ, televizyonda tam bir kara mizah örneği vererek, "İdam cezasını istemek, yanında olmak insanlığın ayıbıdır", "İdam cezası gayri insani bir cezadır", "İdam cezasına şiddetle karşıyız, derhal kaldırılmasını istiyoruz" vb. yaklaşımlarının yanında, Deniz, Yusuf, Hüseyin için de "nur içinde yatsınlar" dileğinde bulunan şaklaban Tuğ, yine de idam cezasının mecliste de onaylanması için çaba harcayacağını söylemekten geri kalmadı. Artık bir yandan kendi kendilerine küfür ediyor, diğer yandan E.Çölaşan gibi, Almanya'nın tavırlarıyla

PKK'nın "akciğerinin, nefes borusunun, midisinin ve bir ölçüde de beyninin" dumura uğratıldığı düşüncesiyle attıkları sevinc çığlıklarıyla kendilerinden geçiyorlar.

Taşlar yavaş yavaş yerli yerine oturuyor. TC, bir profesörün deyişiyle "dibe oturmuştur." Kürt sorunundaki tikanıklık onu hareket edemez hale getirmiş, her şeyi bu soruna endekslediği için de tikanıklık daha acil çözümü dayatmıştı. TC, illa da "ezeceğim" diyordu. Bu saldırıların dışında kalmak ve belki de, daha da istikrarsız bir Türkiye ile karşılaşmak emperyalistler açısından kazançlı gözükmedi ve TC'ye desteğe yöneldiler. PKK ezilse de, ezilmese de Kürt ulusuna ulusal-kültürel bazı haklar verilecektir. Uzlaşılacak "şart" budur. Elbette bu onların planıdır ve elbette PKK'nın o şekilde ezilmeyeceğini kendileri de biliyor. Bu o kadar kolay bir şey değildir. Ancak, belli oranda sarsılması ve TC'nin psikolojik üstünlük sağlamasıyla, gündeme gelecek hakların; bir güç karşısında verilmeyeceği, devletin lütfü olduğu ve istediği zaman alabileceği anlayışını yaymış olacağından, Çiller bunun tarihsel olarak daha kazançlı olacağını hesaplamaktadır.

"Türkiye bu hakları vermeye hazır mı?" sorusu karşılığında Çiller'in "First thing first", yani, "önce ilk yapılması gerekeni yapacağız. Ondan sonra ne yapılacağını çok iyi biliyorum. Her şeyin zamanı var" sözleri ve "kimseye taviz vermem. Herkes devletin götürdüğünü, devlet götürmüş olarak kabul edecek. Kimsenin 'bunu biz yaptırtdık' demesine izin vermem" çıkışları ne kadar yaşam bulacak, bunu süreç gösterecek. Ancak açıktır ki, PKK'sız ulusal-kültürel hakların verilmesiyle, PKK'lı verilmesi, emekçi Kürt halkı açısından onca da önemli olmayacaktır. Önemli olan, PKK'lı olan bir süreç ve ulusal-kültürel haklarla yetinmemek, hatta, çok önemli bir nokta olarak, federasyon ya da özerklik noktasında uzlaşmamaktır. Ve bu mücadele sadece Türkiye Kürdistanı'nda değil, çeşitli milliyetlerden tüm Türkiye halklarını kucaklayacak şekilde Demokratik Halk Devrimi yolunda ilerlemelidir. Bu yol Sosyalizm yoludur. Komünizm yoludur.

Bill Clinton'la, "önce ez sonra sev" Kürt politikasında mutabakata varan Çiller'i şimdi Avrupalı emperyalistler de PKK'ya yönelik başlattıkları sindirme operasyonlarıyla destek veriyor.

"Büyük komünist Mazlum Eren'i şehitler kervanına kattık"

ÖN AÇIKLAMA:

Gazetemize faxla gelen 23 Kasım 1993 tarihli TKP/ML MK imzalı bildiriye önemli gördüğümüzden devrimci duyarlılığımız gereği okurlarımıza olduğu gibi sunuyoruz:

Enginleri Fethetme Ruhuyla Donanan ve Bin Kılıç Darbesiyle Param-parça Olmaktan Korkmayan Büyük Komünist MAZ-LUM EREN'İ ŞEHİTLER KER-VANINA KATTIK!
HALKIMIZIN BAŞI SAĞOL-SUN!

Devrim kavgası içinde olanlar, dostlarını, arkadaşlarını, yoldaşlarını kaybetmenin sayısız örneklerini yaşarlar. Kaybedilen, geride bırakılanlarla anılır.

Komünistlerin "ölümünü" ölümsüzleştiren, onu yüce kılan, bugünün olduğu kadar geleceğin yeni insanı tarafından da, sonsuza dek anılmasını sağlayan erdemleri, geride bırakmasıdır. Kavgada inat, doğru çizgide sebat, mücadeleye azminde sonsuzluktur bir komünisti ölümsüzlüğe taşıyan.

İşte, Türkiye Proletaryasının yiğit evladı Mazlum EREN'i (Erdal Hoca) de ölümsüzleştiren, bizlere ve sonradan gelecek olanlara bıraktığı bu komünist erdemlerdir.

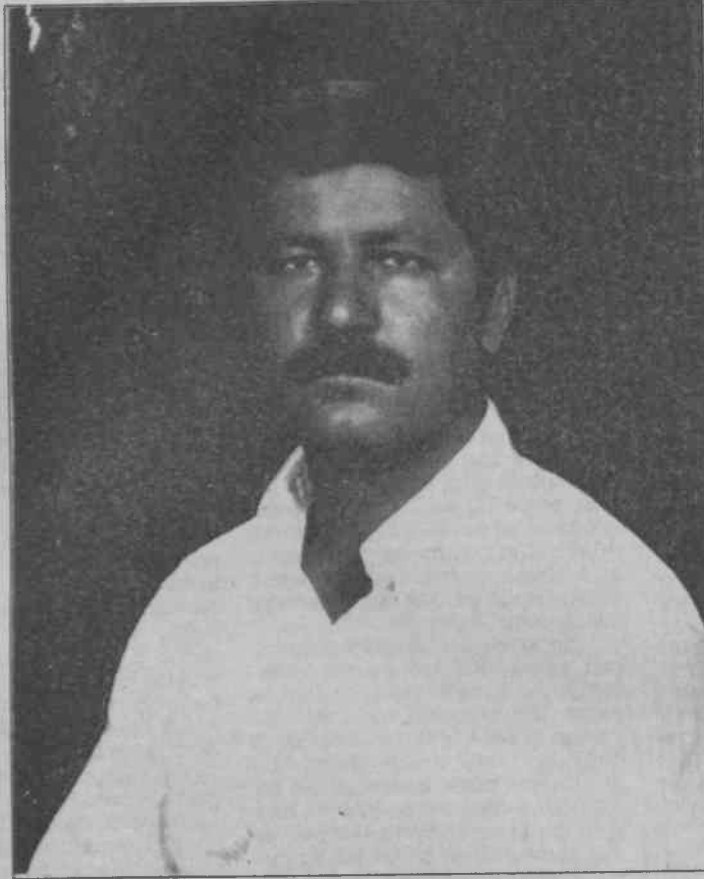
Mazlum EREN 1958 yılında Dersim/Ovacık'ın Yeşilyazı köyünde, orta halli bir Kürt ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Öğretmen okulundayken Partisi ile tanıştı. Gençliğin tamamı özelliklerinin tümünü bağrında taşıyan Mazlum yoldaş, hızla gelişerek, bütün benliği ile sınıf mücadelesinin engin denizine korkusuzca atıldı. Ve kısa bir sürede, bulunduğu çevrenin gençlik önderi haline geldi.

O'nun gençlik yıllarındaki zulme ve sömürüye isyan eden kavgacı ruhu, militan mücadelesi, gençliği birer Mazlum EREN olmaya imrendiriyordu. Mazlum (Erdal Hoca) yoldaş, kendi mücadele alanı içinde, gençliğin gıpta edilen ender önderlerinden biriydi.

Ele avuca sığmayan, gençliğin bu yiğit önderi, bir çığ gibi büyüyen sınıf kını ve ideolojik birikimi ile kendini daha çetin kavga arenalarına atmakta bir an dahi tereddüt etmedi.

Yıl 1978'i gösterirken O, halkımızın biricik umudu olan Partimiz TKP/ML'nin bir üyesiydi artık.

Bir partili olarak hiç bir görevi küçümsemeyen, büyük bir özveri ve kararlılıkla, başta Dersim'in tüm alanları olmak üzere, Diyarbakır, Adıyaman, Antep, Malatya, Ankara

TKP/ML Yurtdışı Bürosu Sekreteri Mazlum EREN

ve daha birçok alanda zulme, zorbalığa ve sömürüye karşı, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutlarıyla dolu isyan ateşini daha bir büyüt-mekteydi.

1980 öncesi bu mücadele döneminin tüm çetin koşullarını bir komüniste yarışı özevi, kararlılık ve üstün irade gücüyle bir-bir altet-mekteydi. Mazlum yoldaş örneği, sonraki yıllarda (12 Eylül sonrası) yaşanacak ve zincirlerinden boşan-casına akacak olan faşist teröre, kararlılıkla siper olmanın habercisiydi adeta.

Nitekim, faşizmin 12 Eylül sonrası ağırlaşan, kitleleri terörize eden, işkencehanelerini-cezaevlerini devrimcileri "öğüten" fabrikalar haline getiren vahşi uygulamalarında; Erdal Hoca'nın başı dik, alnı açık, faşizme kendi ininde meydan okuyan komünist tavrı, komünizm hedefli devrim tarihimize de yerini almakta gecikmedi. Kuşkusuz, Mazlum yoldaşın, işkencehaneler-

irken, ağır hastalığıyla birlikte, tut-saklığının bütün aşamalarında sır vermeyen tavrının sonucu olarak, dışardaydı. Hemen partisiyle ilişki kurarak yeni görev alanı olan kırsal kesimde, düşmanı kahreden bilinci ve silahı ile faaliyete atıldı. Uzun bir süre 1 no lu gerilla bölgesinde başarıyla sürdürdüğü faaliyeti, hastalığının ilerlemesi nedeniyle, tedavi olanağının olduğu İstanbul alanına kaydırıldı. Tedavi zorunluluğu, bu dönemde yoldaşımızın bir kez daha düşman eline geçmesine neden oldu. Ama O, bu zorlu sınavdan da başarıyla çıkarak, düşmanın hevesini kursağında bırakmasını bildi. Esas olarak hastalığının daha da ilerlemesi ve dolayısıyla bu durumun düşmana takipte kolaylık sağlaması sebebiyle, örgütlü bir şekilde yurtdışına çıkarıldı.

Mazlum (Erdal Hoca) yoldaş, yurtdışı alanını halk, Parti ve devrim yararına en verimli tarzda değerlendirebilmeyi başaran ender örneklerden biriydi. O, yurtdışına adımını attığı ilk günden beri dur-durak bilmeden, hastalığının en ölümcül anlarında dahi, enerjisini son kertesine kadar kullanarak, bütün yoldaşlarını imrendiren bir performans gösterdi. Yurtdışının en önemli çalışma kollarından biri olan enternasyonal faaliyet ve ilişkilerde, enternasyonalizmin gereklerini yerine getirerek, Partimize değerli kazanımlar yarattı ve sundu.

Keza, yurtdışında bulunduğu sü-re içinde mevcut bütün yurtdışı örgütlerimizi, Partimizin merkezi görevi olan köylü gerilla savaşına uygun bir şekilde organize etme çabası içindeydi. Ve bu merkezi halkaya, oldukça önemli maddi ve manevi kazanımlar aktardı.

Kısaca, O, yurtdışında örnek alınması gereken militan bir mücadele içinde iken YDB (Yurtdışı Bürosu)'nin sekreteri olarak, bu çok sevdiği ve asla vazgeçemediği Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve yüce Komünizm mücadelesini yürüttüğü sırada, 22 Kasım 1993 günü bedenlen aramızdan ayrılarak, şanlı Partisi TKPML'nin ölümsüz şehitler albümünde, onuruyla layık olduğu yeri aldı.

Mazlum yoldaş, Sen, mücadelenin gençlik kesitinde sahip olduğun dinamizmin sınır tanımaz coşkusuyla, TMLGB'mizin örnek gençlik önderlerinden....

Mazlum yoldaş, Sen, kırsal alanlarda bir dağ kartalı, düşmanın korkulu rüyası, TIKKO silahlarının düşmana korku salan heybetli sesiydin....

Mazlum yoldaş, Sen, TKP/ML üyesi olarak komünist sorumluluğun, alçak gönüllülüğün, dürüstlüğün, halkın ve partinin değerlerini herşeyin üstünde tutmasını bilen örnek bir Partizandı....

Mazlum yoldaş, Sen, düşman karşısında, Kaypakkaya mirasını tereddütsüz olarak, yenilmeye iraden, sarsılmaz kararlılığın ve bükülmez bilginin ile temsil etme onurunu hep taşıydın....

Mazlum yoldaş, Sen, enternasyonalizmin en güzel, en yalın ifadesi; dünya proletaryasının ve tüm ezilen halkların örnek bir enternasyonalist savaşçıydın....

Mazlum yoldaş, Sen, Parti yaşantının boyunca, içimizde ve dışımızda boy veren her türlü anti-MLM düşüncelere karşı amansızca ve kahredici bir şekilde karşı koymanın, Parti programına, İbrahimci güzergâha sarsılmaz bir inançla sebat etmenin içimizdeki adydın....

Yoldaş, Fiziksel ayrılığın kuşkusuz bizlere tarifsiz acılar bıraktı. Ancak, öncüllerinden devraldığın ve ardıllarına miras olarak bıraktığın MLM erdemlerle, acıyı umuda, sevince ve zafere çevirecek silahlara da sahip olduk!...

Senden, Oportünizme ve revizyonizme karşı mücadeleyi öğrendik!...

Senden, Bin kılıç darbesiyle param-parça olmaktan korkmaksızın, düşmana karşı amansızca mücadele etmeyi öğrendik!...

Rahat uyu yoldaş; Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve yüce Komünizm bayrağını sana layık olacak bir şekilde, lekesizce, emperyalizmin ve her türlü gericiliğin burçlarına zafer naranlarıyla dizeceğimize binlerce kez and içiyoruz!...

Mücadelen ve anıların önünde saygıyla eğiliyoruz!...

- ŞAN OLSUN ÖLÜMÜ TAY DAGINDAN YÜCE KILANLAR!

- ŞAN OLSUN MAZLUM EREN YOLDAŞI!

- YAŞASIN KIZIL SİYASİ İKTİDAR PERSPEKTİFLİ, SÜREKLİLİĞİ SAĞLANMIŞ KOYLU GERILLA SAVASI!

- YAŞASIN MARKSIZM-LENİNİZM-MAOİZM!

- YAŞASIN PARTİMİZ, TKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TIKKO, TMLGB!

Mazlum Eren Munzurlarda toprağa verildi

Basel/İstanbul/Dersim/Özgür Gelecek- Ölüm haberi alınır alınmaz, Mazlum Eren'in yoldaşları tüm Avrupa'da, anma faaliyetleri doğrultusunda aktif olarak harekete geçtiler.

Haber alan yoldaşları ve dostları, İsviçre'nin Basel şehrine akın akın gelmeye başladılar. Bildiriler dağıtıldı; pankartlar, yaka fişleri, konuşma metinleri, film, çelenkler ve mesajlar, yoğunlaştırılmış propaganda faaliyetleri, salon hazırlıkları, cenaze işlemleri gibi tören hazırlıkları sabahlara dek sürdü.

25 Kasım, yani tören gününe gelindiğinde, İsviçre emperyalistleri töreni etkisiz kılmak için ellerinden geleni yaptılar. Tüm sınırlara yeni takviyeler yükümlü, törene gelenleri içeriye almamak için özel karar çıkarılmıştı. 600'ü aşkın devrimci, sınırdan içeriye alınmıyordu.

Sadece sınırlarda değil, içeride de yoğun baskılar başlamıştı. Dernekler basılıyor, keyfi aramalar yapılıyordu. Adeta sıkıyönetim ilan edilmişti.

Bütün bu baskılara rağmen, tören yaklaşık 1000 kişilik bir katılımı ve coşkuyla gerçekleştirildi. Tören salonu; Mazlum Eren, İbrahim Kaypakkaya ve Barbara Anna Kistler'in büyük boy portreleri ve sloganlarla süslenmişti. Sahne önü TKP/ML Merkez Komitesi,

TKP/ML Yurtdışı Bürosu, TMLGB, Yeni Demokrat Gençlik, TKP/ML İsviçre, Almanya (Hessen, Baden Württemberg, NRW) Taraftarları, TKP/ML Fransa Taraftarları, Devrimci Sol Güçler ve Mazlum'un yoldaşları ve dostlarının çelenkleriyle, adeta bir kızıl bahçeyi andırıyordu. Enternasyonal, Partizan, TKP/ML ve TIKKO marşlarıyla salon zulme karşı isyan görünümündeydi.

Katafalkın salona girmesiyle ayağa kalkan kitle, "Mazlumlar ölmez!" sloganı ve alkışlarla, Mazlum Eren'in katafalkını hazırlanan yere oturtular. Tüm katılanlar, katafalkın önünden tek tek geçerek saygı duruşunda bulundular. Ardından tören, genel saygı duruşuyla fiilen başlatıldı. Açılış konuşmasından sonra, Mazlum Eren'in faaliyetlerini anlatan canlı görüntü ve konuşmalarını da içeren film gösterisine geçildi. Törene katılan şair Nihat Behram, bir demet şiirle, salondaki coşkuya omuz verdi.

Daha sonra eşi ve çocukları, Mazlum'un özelliklerini, düşüncelerini yansıtan konuşmalar ve şiirlerle törenin coşkusuna coşku kattılar.

Törene gönderilen TKP/ML MK, TKP/ML İsviçre, Kuzey Almanya, Güney Almanya, Fransa, TMLGB, ATIKO ve Devrimci Sol Güçler im-

zalı mesajlar ile gönderilen diğer mesajlar okundu.

Ve son olarak, yukarıya kaldırılmış eller ve sıkılı yumruklarla devrim andı içildi. Büyük bir alkış tufanıyla Mazlum Eren, omuzlarda çok sevdiği Munzurlara uğurlanıyordu.

26 Kasım'da, Mazlum Eren'in cenazesi, İstanbul Atatürk Havalimanı'nda dostları ve yoldaşlarından oluşan kalabalık bir grup tarafından karşılandı. Cenazenin alınması sırasında, devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. "Mazlum Erenler ölmez!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" şarları, katafalk arabaya yerleştirildi. Bir otobüs dolusu yoldaş ve dostuyla, büyük komünist, çok sevdiği Munzur'lara doğru uğurlandı.

Yaklaşık 50 kişinin refakatiyle yola çıkarılan cenaze, Yeşilyazı'ya kadar herhangi bir engelle karşılaşmadan götürüldü. 27 Kasım'da Yeşilyazı'ya varıldı. Sabaha kadar Eren'in cenazesinin başında ikişer ikişer nöbet tutularak marşlar ve şiirler söylendi. Sabah, yaklaşık 600 kişinin katıldığı törende, Eren'in babası bir konuşma yaparak; "Oğlum şimdiye kadar onurlu bir dava için mücadele etti ve şimdi aramızda yok. O'nun davasını, bu onurlu devrimci yoldaşlarımız sürdürüyor." dedi. Törene katılanlar, Bu dava mutlaka zafere ula-

Basel'deki cenaze töreninden bir görüntü.

şacaktır." dedi. Daha sonra cenaze TKP/ML bayrağına sarılarak, mezarlığa doğru yola çıkarıldı. Kortejin ön tarafında "Mazlum Yoldaş Ölümsüzdür- TKP/ML TIKKO" pankartı ve arkasında genciyle yaşlılarıyla 600'e yakın insan çeşitli sloganlar atarak ilerlediler. Mezarın başında, Eren'in hayatını anlatan bir konuşma yapıldı ve çeşitli marşlar ve sloganlar eşliğinde, cenaze

toprağa verildi. Törenden sonra, Dersim merkezinin girişinde durdurulan Özgür Gelecek muhabirleri, makine ve filmlerine el konularak gözaltına alındılar. Gerekçe: "Gerillaların fotoğrafını çekmek"(!) Yaklaşık 7 saatlik gözaltından sonra, filmlerde cenaze resimleri olduğu anlaşıncaya(!), muhabirlerimiz serbest bırakıldılar. Ancak filmler geri verilmedi.

Öğretmenler zoraki bayramı reddettiler

Ankara/Özgür Gelecek- Öğretmenler günü, '81 yılına kadar ilk öğretmen okulunun açıldığı tarih olan 16 Mart'ta kutlanıyordu. 12 Eylül cuntası, bu günün anlamını değiştirip, M. Kemal'in başöğretmen olduğu tarih olan 24 Kasım olarak ilan etmişti.

12 Eylül rejimi, öğretmenlerin örgütlenmesini yasaklayıp, binlercesini zindanlara doldurup, seslerini kesmeye çalıştığı günlerde, lüt-fettiği bu günle de, onları hatırladığını, düşündüğünü göstermeye çalışıp sirtlarını sıvazladı.

Şimdi öğretmenler bu günü reddediyorlar.

Devletin yas ilan ettiği, İstanbul'da bir kaymakamın öğretmenlerin ruhuna fatiha okuttuğu bu 24 Kasım'da öğretmenler, beylik demecileri, sahte gülcükleri ve bu günü kabul etmediklerini duyurdular.

24 Kasım günü, üstünde öldürülen öğretmenlerin isimlerinin bulunduğu çelenk, Eğitim-İş, Eğitim-İş ve birkaç öğretmen kuruluşunun temsilcileri olan 30 kişilik bir kalabalıkla Milli Eğitim Bakanlığı önüne bırakıldı. Aynı heyet, öğleden sonra Cumhurbaşkanı ile görüştü.

Demirel'e öldürülen öğretmen-

lerin listesini veren heyet, aynı zamanda doğudaki öğretmenlerin can güvenliğinin sağlanmasını, sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılmasını ve '80 yılında kapatılan TÖB-DER'in mallarının iadesini istedikler.

Görüşüğümüz Eğitim-Der Genel Sekreteri Satılmış Çağlar, Demirel'in sözlerini şöyle aktardı: "Türkiye'de bir yaprak kılmıdasa benim haberim olur, o öğretmenlere de içim yandı, devlet orada güvenliği sağlayacaktır, ama devlet oradan çekilemez. Biz Türkiye için standart bir demokrasi istiyoruz. Anayasal engellerin kaldırılması gerekiyor, buna bizim gücümüz yetmiyor."

Eğitim-Der ve Eğitim-İş'in başta bulunduğu öğretmen kuruluşların, Cumhurbaşkanı'nın nasıl bir yardım beklediklerinin cevabını alamadık. Güneydoğu da devletin katlettiği öğretmenler ortadayken, devletin nasıl bir koruma, nasıl bir can güvenliği beklenbilir? Bu heyetin 24 Kasım'ı kutlamayıp MEB'e siyah çelenk koymasını bir tepki olarak görülebilir. Fakat unutulmamalı ki devlet zaten bu yıl 24 Kasım'da kutlamayı kaldırıp, öldürülen (öldürdüğünü) öğretmenler için yas ilan etti. Günü kurtarmaya yö-

nelik politikalarını bile devletin tavrına endeksleyen düşüncelerin, öğretmenlerin sorunları ile ilgili bir kaygısı olmasa gerek. Eğitim-Der Genel Sekreteri Satılmış Çağlar'ın "24 Kasım'ı ben de kişisel olarak kabullenemiyorum" demesine rağmen bunun karşısında bir şey yapamaması, devlet karşısındaki bu aciz, teslimiyetçiliğin bir sonucudur.

Aynı gün görüşüğümüz Eğitim-Sen Ankara Şube Başkanı Kemal Ünal, 24 Kasım'ı kabul etmediklerini ve meşrulaştırmak için bugün hiç bir faaliyet yapmadıklarını açıkladı.

Eğitim-Sen yaptığı açıklamasında, "Öğretmenlerin ve diğer eğitim çalışanlarının hergün artan sorunlarına ne geçmiş ne de şimdiki hükümetlerce hiç bir çözüm getirilmemiştir" dedi. Eğitim-Sen Ankara Şubesi, "İrademiz dışında dayatılan kuruluşlar, günler, özel yasalar değil, uluslararası düzeyde tüm çalışanların kullandıkları demokratik hak ve özgürlükleri kullanmak istiyoruz." dediler.

Bir 24 Kasım'da daha, devlet öğretmenlerin ne kadar değerli olduğunu anlattı, ama sadece anlattı.

Ülkücüler Pir Sultan Derneği Başkanı'na saldırdı

İstanbul/Özgür Gelecek- Merkezi Bakırköy'de bulunan Pir Sultan Abdal Canlar Derneği Genel Başkanı Muharrem Coşkun, 22 Kasım gecesi dört kişinin bıçaklı saldırısına uğradı. Ağır yaralanan Coşkun, Haseki Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Dernek Genel Başkanı'nın sağlık durumunun iyiyeye gittiği bildirildi.

Tedavi gördüğü Haseki Hastanesi'nde ziyaret ettiğimiz Muharrem Coşkun; bugüne kadar kişi olarak herhangi bir tehdit olmadığını söyleyerek olayı şöyle anlattı: "Gece saat 23.00 sıralarında yeğenim ve derneğin veznedarıyla dernekten ayrıldık. Sokakta karışımıza oldukça genç üç kişi çıktı ve ellerini kaldırarak arabamızı durdurdu. 'Biz ülkücüyüz, milliyetçiyiz' diye bağıyorlardı. Aramızda tartışma çıktığında, elinde büyük bıçak bulunan bir kişi daha onlara katıldı. Bize saldırdılar, biri kalçamdı, biri tam kalbimin altından, olmak üzere 4 bıçak darbesi aldım."

Pir Sultan abdal Canlar Derneği Başkanı Muharrem Coşkun.

Derneklerinin Anadolu mozaikler birliğinin, aslından uzaklaştırılmadan çağın koşullarıyla da bütünleştirilerek ifade edilmesini amaçladığını belirten Coşkun, devletin resmi ideolojisinin Anadolu'nun mozaik kültürünü kabul etmediğini açıklıyor; "Gerek inançta, gerek kültürel yapılanmada, gerekse sos-

yal yapılanmada tekipleştirme esası uygulanmaktadır. Bu da Anadolu gerçeğini kavramamayı getirir" dedi.

MHP'li ülkücülerin son zamanlarda TV'de ve basında, "Devleti en iyi koruyacak güç biziz, bunun için herşeyi yaparız" söylevlerinin sıkça yer almasının ülkücülerin meydanalardaki gelişigüzel saldırı-ganlıklarını ifade ettiğine dikkat çeken Coşkun, "Bu demektir ki örgütlü olsun, olmasın sonuçta saldırılara maruz kalacağız açık. "Bana ne" diyenlerin de bu saldırılardan nasiplerini alacakları bir gerçektir. Tek çözüm örgütlü toplum olmaktadır." dedi.

Sivas katliamından sonra Zaman gazetesi Pir Sultan Abdal ve Hacı Bektaş-i Veli dernekleri gibi DKÖ'leri "Marksist ideolojinin yuvalandırdığı yerler" olarak hedef göstermiş ve kapatılmalarını istemişti.

Fevzi Kurtuluş'a tutuklama

İstanbul/Özgür Gelecek- 14 Kasım'da DİSK'e bağlı Tekstil-İş işçilerinin düzenlediği "Dostluk Dayanışma Gecesi"ne katıldığı için gece bitiminde gözaltına alındı.

Sanatçı Fatih Ahmediye Karakolu'na götürüldüğünün ertesi günü Terörle Mücadeleyle gönderildi. Sanatçıya burada işkence yapıldı.

Daha sonra ise alalecele DGM'ye çıkarıldı. DGM'de Kürteç şarkı söylediği için bölücülükle suçlandı. Ayrıca Hasret Güllütekin anısına yazdığı şarkı yüzünden de yakılanıyor. Kurtuluş Kasım'da Sağmalcılar Cezaevi'ne konulduğunun ertesi günü Bursa Özel Tip Cezaevi'ne sevk edildi.

Fevzi Kurtuluş'un arkadaşlarından sanatçı Çiçek Ayıldız ile görüştük Ayıldız konu hakkında şunları söyledi: "Olay sadece Fevzi Kurtuluş'un gözaltına alınması değildir. Bu, yeni çıkarılacak olan terör yasasından önceki alıştırma politikasıdır. Bu olaylarla insanların nabzını ölçüyorlar. Devlet çaresizliğinin çaresini arıyor."

Ülkücü-polis elele

Adana/Malatya/Özgür Gelecek- Hakkari'nin Çukurca İlçesi Piriçken Jandarma Karakolu'na yapılan baskın sonucu yaşamını yitiren jandarma eri Mehmet Kısaçık'ın cenaze töreni, ülkücülerin gövde gösterisine dönüştü.

22 Kasım'da Adana'da düzenlenen cenaze töreni öncesinde, MHP ve Bizim Ocak Dergisi tarafından yoğun bir şekilde propaganda ve çağrılar yapıldı. Bu propaganda ve çağrılar üzerine cenaze töreninin yapılacağı gün 1500 civarında ülkücü cenazenin arabaya bindirilmesini engelleyerek omuzlarda taşındılar. Adana Askeri Hastanesi'nden alınan cenaze, ailesinin evine götürülürken, göstericilerden, "Kanımız aksa da zafer İslamın", "PKK mecliste", "Milliyetçi Türkiye" şeklinde sloganlar ve tek-bir sesleri yükseliyordu.

Tören sırasında Bizim Ocak Dergisi Temsilcisi Mahir Panayır "Mesele Türk meselesidir. Türk milletinin varoluş kavgasıdır. Mücadelemiz milliyetçi Türkiye ve Turan'a kadar sürecektir." dedi.

MHP Adana İl Başkanı Recai Yıldırım, Adana Emniyet Müdürü Mete Altan ve MHP İlçe Başkanı Haydar Çolak'ında katıldığı cenaze töreni sonrasında, şehrin yoğun caddelerinde polis eşliğinde gösteriler yapıldı. Daha sonra DEP Adana İl binasının önüne gelen göstericiler, DEP aleyhine sloganlar at-

maya başladılar. Polisin buna müdahale etmemesi dikkat çekerken, bir provokasyon ortamı yaratmaya çalıştığı gözlemleniyordu. Bu olayla ilgili olarak DEP, İşçi Partisi ve Sosyalist Birlik Partisi ortak bir basın açıklaması yayımlayarak olayı kınadılar.

Ote yandan Batman'da PKK'nın polis otosunu taraması sonucu ölen polislerden Malatya'lı olan Serdar Selçuk isimli polisin cenazesi MHP ve polisler tarafından gövde gösterisine dönüştürülmeye çalışıldı.

Hakim sınıfların MHP aracılığıyla diğer illerde geliştirmeye çalıştığı milliyetçi faşist dalgaları, Malatya'da da uygulanmaya çalışıldı. Ancak başarıya ulaşamadı.

MHP'li faşistler ve polisler tarafından Malatya şehir merkezinde 24 Kasım günü yürüyüş yapıldı. Çoğunluğu lise öğrencilerinden oluşan yaklaşık 250-300 kişilerin katıldığı gösteride "Kahrölsun PKK", "Malatya Ovası bozkurt yuvası", "Katiller mecliste" vb. sloganlar atıldı. MHP bayrağı taşıdığı ve kurt işaretinin yapıldığı gösteride göstericilerin dağıtık olmaları nedeniyle, bazıları polis topluluğunun organize olması için epey çaba harcandı.

Dolaysızca

Ferhat Ali

Kardeşleşme!

Son birkaç yıldan bu yana ülkemiz kamuoyunun gündemine iyiden iyiye yerleşen bir sorun var. Kuşkusuz ki, bu, Kürt ulusal sorunudur. Kişi ve partiler, bu soruna karşı, tutum-dukları sınıfsal zemine uygun olarak tutum alıyorlar. Bunda belirleyici olan sınıf çıkarıdır elbette...

"Ver kurtul", "Vur kurtul", "Sev kurtul" üçgeni içinde mekik dokuyan çeşitli düşünce güzergâhları çiziliyor. Türk egemen çevreleri ve onların temsilcisi siyasi partiler "misak-ı milli"de direnmeye and içmişler. Bu aynı zamanda, bu kıyıcı düzenin kurucu önderi M. Kemal'in çizdiği geleneksel çizgidir de. Emegün köleleştirilmesi üzerine kurulu komprador patronlar ve büyük toprak ağaları iktidarının ulusal sorun siyaseti budur. Aralarında "çözüm" yolu konusunda çelişki barındırmıyor olsalar da, hepsi de bu ana damara sarılmışlardır. Zoraki bağlarla bir ulusu kendine bağımlı tutma, ezme, sömürme.

Kürt ulusal hareketinin vardığı boyutun yarattığı sonsuz korkuyla bu hareketi zincire vurmak için Türk egemen güçleri "çözüm" yöntemi konusunda farklı sesler çıkarmaktadırlar. Önce topyekün saldırı ve amansız bir zor, sonra "demokratikleşme"(!), sınırlı "ulusal haklar" sesleri ile önce "demokratikleşme" sesleri birbirine karışmış olarak yankı yapıyor. Öte yandan her iki yöntemi aynı anda uygulamadan yana olanlar da var. Şimdilik, önce "ez", sonra "sev"(!) siyasi taktiği güdüyor. Pek doğaldır ki, bu taktiğin, emperyalizmin Orta Doğu'daki hassas dengesine uzanan yanı da var. Bu dengeye ters gelen her siyasi çizgi uzun vadede açmazda da götürebilir. Şimdiden bir şey apaçiktır ki; emperyalizm, toplumsal dayanağı olan güçler aracılığıyla Kürt ulusal hareketini uysallaştırma ve ona burjuva reformizmini aşılama çizgisinde ısrarlılardır.

PKK'ya gelince, silahlı mücadele aracılığıyla (dikkat edilsin bu halk savaşı değildir, bir sonraki yazımda bu sorunu ele alacağım) Türk egemen güçlerini masa başına çekmeye çalışıyor. Özellikle son dönemlerdeki yönelimiyle "Bağimsız Kürdistan" şiarını kuluçkaya yatırmışa benziyor. Daha çok uzlaşma, bazı ulusal haklar vb. ile yetiniyor. Milliyetçiliği, bağnaz milliyetçilik düzeyine zaman zaman çıkararak, dini ağıya aşırı vurgu yapan PKK, çubuğun ucunu burjuva-reformizmine doğru bükmüş bulunuyor. Ancak sürecin henüz başındadır. Ve zayıf bir plede olsa hâlâ ulusal-devrimci güzergâha bağlıdır. Fakat her türlü kararlardan uzaktır. Reformizme alabildiğince açık bir yapılanmadır. Her şeye Türkiye-Kürdistan'ı penceresinden bakmayı erek edinmiştir. Ulusal çizgileri yıkan değil, çeken bir politika gütmektedir. Özetle Kürt burjuva milliyetçi bir yapılanmadır, bu milliyetçilik ulusal burjuva sınıfsal karakterlidir. İdeolojisi, burjuva milliyetçidir. Kararlıktan uzak olmakla birlikte şimdilik hâlâ ulusal-devrimci bir harekettir. Ne var ki, kardeşlik sınıf dayanışması, kaynaşması politikası değil, Kürt milliyetçisi bir politika gütmektedir. Özellikle Derstein'deki son vahşetle bu güzergâhı çok fena halde kullandı. Enternasyonalizmi sildi süpürdü. Türk milliyetçiliğinin karşısına Kürt milliyetçisi denklemiyle çıktı. Kardeşleşme güme gitti. Burjuva reformizmine ve dolayısıyla "üstün çözüme" kapıları ardına dek açtı. Dolayısıyla PKK'nın "Marksizm" mantosuna bürünmesi, beyhude bir çabadır. en iyimser şekilde o, sosyalizmi milliyetçiliğe uygulayarak UKKTH'nı sakatlamıştır.

Devrimci-komünist tutum, UKKTH tanyarak, savunarak, ama öte yandan siyasi kaderi belirleme hakkını, yani tam hak eşitliğini güvenceleyen şeyi, yani bütün milliyetlerden birleşik proletaryanın ve bağlaşıklarının birleşik örgütlerde, sınıf savaşı birliği zeminini yüce tutmak olmalıdır.

İşte bu KARDEŞLEŞMEDİR.

Unutmamak gerekir ki, eğer Kürt proletaryası ve bu ulusun ezilen ve sömürülen geniş yığınları "kendini" Kürt burjuvazisiyle siyasi birliği, her milliyetten proletaryanın ve komşularının birliğinden üstün tutarsa, bilmelidirler ki, kendi çıkarlarına ve Demokratik Halk Devriminin çıkarlarına karşı bir rotaya girmişlerdir. Ve bilmelidirler ki, bu rota, kardeşleşmeyi kapı dışarı eden rota olur. Nihayet bilmelidirler ki, her türlü ulusal yabancılığa, ulusal tecrid yolu, özel ulusal gelişme yoludur. Bu da ezilen ve sömürülenlerin kendi çıkarına değildir. Somut olarak Türkiye Kürdistanı'nda gelişen ulusal harekette de görüldüğü gibi, Kürt burjuva ulusalçılığının amacı, kendi milliyetçiliğini güçlendirmek, kendi ulusunu geliştirmektir. Bu, her burjuva ulusal harekette görülen tabii eğilimdir. Proletarya bu burjuva istekle de asla uzlaşmaz ve bu güzergâha giremez.

Proletarya açısından başta gelen şey, ulusun amaçlarını proletaryanın amaçlarının önüne değil; proletaryanın amaçlarını ulusun amaçlarının önüne almaktır. Kendi sınıfının gelişmesini güvencelemek; bu, proletarya için aslolandır.

Bugün, artık ulusal sorunun burjuva demokratik devrimin bir parçası olduğu dönemini, çoktan geride bıraktık. Ulusal sorunun yerel ya da bir devletin iç sorunu olduğu dönem de, çoktan aşıldı. 20. yüzyılda yaşıyoruz. Ekim'in açtığı çağdayız. Bu çağ emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Bu çağda ulusal sorunun gerçek çözümü, emperyalizme ve onun temel dayanağı güçlere karşı, anti-emperyalist anti-faşist ve anti-feodal mücadeledenin zaferle taçlanması olanaktır. Ülkemiz özgürlünde bu, ulusalçılık egik düzlemine girmekle değil; devrimci ulusal hareket reformizmi sıringa etmekte değil; paranın iktidara dayalı iktidarın faşist zor'u ile hiç değil, ancak kardeşleşme politikası düzleminde, proletaryanın kurmayının öncülüğünde, gövdenin köyütülüğün oluşturduğu, küçük burjuvazi ve ulusal burjuvazinin sol kanadının oluşturacağı barikatla Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi rehberliğinde Demokratik Halk Devrimi ile çözüme kavuşur.

Ben sosyalistim, ben devrimciyim diyen herkesin, her partinin görevi, Türk milliyetçiliği ve uç noktaya ulaşan bağnaz milliyetçiliği yani ezen ulus sövenizmine karşı, Kürt milliyetçiliğini çıkarmak olmamalıdır. Buna karşı en iyi panzehir, kardeşleşmedir. Bu, Leninizmdir. Devrimci örgütlere karşı bile artık, güçlü oldukları alanlarda tahammül edemeyenlere diyorum ki; faşist komprador patronlar ve büyük toprak ağaları devletine karşı, siyasi savaşımızın istemlerini ancak ve yalnız Türkiye proletaryası ve dostlarıyla kurulacak tam ve içten bir birlik, bir ittifak karşılayabilir; ve bu, ulusal sorunu da güvence altına alır.

Zamanında ne de güzel demiş Lenin; Ezilen ulusun sosyalistleri, ezilen ulusun işçileriyle ezen ulusun işçilerinin tam ve kayıtsız şartsız birliğini, örgütsel birlik dahil olmak üzere, savunmalı ve uygulamalıdır.

Unutulmasını ki, "Ulusların kendi kaderlerini tayin etme sorununda bizim her şeyden önce ilgilendiğimiz nokta, belirli bir ulus içinde proletaryanın kendi kaderini tayin etmesidir."

“İdam cezalarına hayır!”

Son günlerde hakim sınıflar, idam konusunu yeniden gündeme getirip kamuoyunun tepkisini ölçmek istiyorlar.

1972 döneminin üç yiğit devrimcisi Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN, Hüseyin İNAN'ın haklarında verilen idam kararının nasıl gerekçesiz ve haksız olduğu, bugün o karar verenlerin bile kendi kararlarını savunamadığı bilinmektedir. Karar, “suçtan” dolayı verilmiştir, siyasal nedenlere dayanmaktadır.

12 Eylül 1980 faşist darbesinden sonra da, devlet, katliamlarına devam etmiştir. 1980-1984 döneminde 35'i devrimci 29'u adli olmak üzere toplam 64 kişi devlet tarafından asılarak katledilmiştir. Hatta bu konuda o kadar pervasız davranılmıştır ki, 17 yaşında genç bir devrimci olan Erdal EREN, yaşı tutmadığı halde, sahte raporlarla yaşı büyük gösterilmiş ve faşist caniler tarafından asılarak katledilmiştir.

“Suç” ortadan kaldırmanın yolu, “suç” üreten nedenleri ortadan kaldırmaktan geçer. Kapitalist sistemin kendisi “suç” üretir. Çünkü, bu sistemde herşey para ve daha fazla kazanma hırsı üzerine kuruludur. İnsanca olan, sömürmemeye ve sevgiye dayalı hiç birşey bulunmaz bu sistemde. İşte bu nedenlerden dolayı devrimciler, bu suç üreten kapitalist sistemin değiştirilmesinden yanadı. Yaşamlarını feda ettikleri bu yüce amaçlarını gerçekleştirmek için yaptıkları hiç bir eylemi de suç olarak görmezler. Adli olaylardan cezaevlerine atılmış insanlara da belli çerçevede “suçlu” görmezler. Çünkü, o olaylara iten nedenleri bu sistemin kendisi yaratmıştır.

Hepimizin bildiği gibi son günlerde Seyfettin UZUNDİZ adlı adli tutuklunun şahsında idam cezası tartışmaları alevlenmiştir. Neden adli bir tutuklu üzerinden bu tartışma başlatılmıştır?

Adli tutuklu cezaevlerinde

yıllarca bilinçli olarak siyasal tutuklulardan ayrı tutulmuştur. Toplu hareket etmeleri ve komün yaşamları sürekli engellenmiştir. Uyuşturucu, kumar ve olumsuz alışkanlıklarının cezaevinde sürmesi için çaba sarfedilmiştir. Cezaevlerinde tek-tek, birey olarak hareket etmeleri sağlanmıştır. Adli bir tutukludan idam cezası tartışmalarını başlatmaları, toplu olarak bir muhalefet geliştiremeyeceğini düşündükleri içindir.

Asıl hedeflenen nedir?
Devrimcileri sürekli karalama, kitlelerin gözünde prestij kaybettirme çabalarıyla hedeflenen, devrimcilerin idam edilmesine zemin hazırlamaktır. Bundanda amaçlanan, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine, işçi sınıfı ve emekçi yoksul kitlelere gözdağı vermektir.

İdam cezalarına nasıl bakmak gerekir?

İdam cezaları, artık günümüzde bir insanlık suçu olarak kabul edilmektedir. Yapılan, devletin, taammüden adam öldürmesinden başka birşey değildir. Bu yüzdende hukukun az çok işlediği ülkelerde idam

cezaları ortadan kaldırılmıştır.

İdamın ceza olarak caydırıcılığı var mıdır?

İdamın ceza olarak caydırıcılığı asla görülmemiştir. Ülkemizde asılan onlarca devrimci, idam sehpalarına sloganlarla yürümüş, faşizmin iğrençliğini, mücadelenin kararlılığını cellatların yüzlerine hakırarak idam sehpalarını kendileri tekmelemişlerdir. İdamlardan sonrada halklarımızın devrim mücadelesi durdurulmamıştır. Bu ceza adli suçlar için de caydırıcı olmamıştır. Asılan onlarca insana rağmen, aynı “suçlar” işlenmeye devam etmektedir.

Ne yapmak gerekir?

Seyfettin UZUNDİZ, on yıl aradan sonra, hakim sınıfların bir dizi politikalarını hayata geçirmek için sizlerin arasından seçtiği biridir. Belliki bunu başkaları da takip edecektir. Böyle bir vahşet karşısında susmak, yapılanı onaylamaktan başka bir anlama gelmemektedir. Kendi içimizde “acınmamız” yada “dövünmemiz”in caydırıcı bir etkisi yoktur. Protestolarımız mutlaka ama mutlaka maddi bir güce dö-

nüştürülmelidir. Bunun için herkesin yapabileceği birşeyler vardır.

Herşeyden önce idam cezasının bir insanlık ayıbı olduğu ve onun karşısında mutlaka tavır alınması gerektiği kavranmalı; bunun insanlığın gereği olduğu düşüncesi, ailelerimiz ve dostlarımızla tartışılmalı, etkileyebildiğimiz tüm insanların idam cezalarına karşı olabilmeleri sağlanmalıdır.

Tüm koşullarda “İdam cezalarına hayır!” içerikli imza kampanyası başlatılmalıdır. Bu imza kampanyasına, ziyaret günleri, katıldığımız kadar ailelerimizde katmalıyız. Bunun yanında mahkemelerde aynı içerikte dilekçeler okunabileceği gibi, belli bir (15-30-45 gün) süre protesto amaçlı mahkemelere çıkmaya ele alınabilir. Ülke çapında ya da cezaevi özgüline başlatacak açık grevlerine, yürüyüşlere, mitinglere ailelerimizle birlikte geniş bir katılım gerçekleştirilmelidir.

Arkadaşlar

Faşist hakim sınıfların bu saldırısını geri püskürtülebilir. Yeter ki, ülke çapında maddi güce dönüşmüş, örgütlü bir karşı koyuş yaratabilelim. Yeter ki öfkemizi örgütlü gücümüzle birleştirelim.

İDAM CEZALARINA HAYIR!

Sağmalcılar Cezaevi
THKP-C/HDÖ-TDKP-PKK-TKEP-TDP-TKEP/L-TKİH-TİKB-TKP/ML Hareketi-HKG-Direniş Hareketi-Ekim-MLSPB-TKP/ML-TİKKO-PRK(Rızgari)-Devrimci Yol Tutukluları

GELİŞEN DEVRİMCİ MUHALEFETE KARŞI Zindanlarda misilleme

Haber Merkezi- Buca Kapalı Cezaevi'nde Dev-Sol davasından Sinan Eren, TDKP-GKB davasından Ayhan Özdemir ve TKP/ML-TMLGB davasından Ali Haydar Umut adlı tutuklular; 11 Kasım'da DGM'ye giden Orhan Tarhan, Cengiz Şengül, İsa Nalçai ve Ali Bayar isimli tutukluların subay, astsubay ve askerler tarafından öldürülmesi dövüldüklerini bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdular.

Yapılan açıklamada tutukluların, mahkeme çıkışında iki defa subay, astsubay ve askerlerin coplu saldırısına uğradıkları ve Çevik Kuvvet polislerinin de saldırıya katıldığı, Cengiz Şengül isimli tutuksağı 3 kez öldürülmeye dövüldüğü belirtildi.

Ayrıca ring araçları içerisinde, Sezai Pala ve Zekai Şahin isimli uzman çavuşların tutukluların altına silah dayıyarak tehdit edip “Sizi vururuz, sonra da kaçarlarken vurduk deriz” dedikleri belirtildi. Basın açıklamasında “Artık açıkça saldırılar ötesinde silahlarda çekilerek insanların ağzına dayanmaya başlanmıştır. Son dönemde tutuklular üzerinde cezaevi idaresi, cezaevi dış güvenliği ve DGM üçgeninin şekillendirildiği baskılar artmış, savunmalardan dolayı hücre cezaları verilmeye başlanmıştır. Bizler jandarmaların saldırıları son buluncaya ve can güvenliğimiz sağlanuncaya kadar mahkemeye ve hastaneye gitmiyoruz bu soruna ilgili olarak tüm devrimci, ilerici kamu-

oyunu bizlere destek olmaya çağırıyoruz.” dendi.

Çağdaş Hukukçular Derneği İzmir Şube Başkanı Av. Ercan Demir konuyla ilgili yaptığı açıklamada olayı şiddetle kınıyarak Buca Cezaevinde bulunan tutukluların can güvenliğinin jandarma tarafından tehdit altında tutulduğunu belirtti.

Öte yandan Malatya E Tipi Cezaevi'nde bahkrin hüküm giyen 12 tutuk sak başka cezaevlerine sürgün edildi.

Tutuklulardan Aysel Sürücü ve Hayati Orak Çanakale Cezaevine; Veli Yaman ve Mehmet Öztopal Amasya Cezaevine; Aziz Dip, Bilal İper ve Halil Güler Çankırı Cezaevine; Hasan Çimen, Mahmut Bakrak, Ahmet Hüseyin, Şirin Bozçalı ve Adnan Ürek Bartın Cezaevine sürgüne gönderildi.

Bütün bu baskılara rağmen, faşist T.C'nin genelde Türkiye Kürdistanı'nda, özelde ise Lice'de yaptığı baskı ve katliam politikalarını protesto etmek amacıyla başlatılan açlık grevlerine yaklaşık 3 bin tutuk sak katıldı. Diyarbakır, Bismil, Kahta, Malatya, Muş, Aydın ve Bursa cezaevlerindeki açlık grevleri sona ererken, Antep, Bartın, Çankırı, Erzurum ve Urfa cezaevlerinde sürdürülen açlık grevine, Adıyaman, Ankara Merkez Kapalı, Buca, Doğanşehir ve Çankırı E Tipi Cezaevindeki tutuklular da katıldılar.

Gerçek ne kadar gizlenebilir?

Konya/Özgür Gelecek- Niğde-Bor'un bir köyünde yakalanarak Haziran ayı içerisinde Mersin Emniyet Müdürlüğü ve oradan Adana Emniyet Müdürlüğü'ne sevkedildikten sonra, Niğde Devlet Hastanesi'nde 8 gün “Genel vücut travması” teşhisi ile yatan TKP/ML TİKKO davası sanıkları Aydın Balkır, Talip Çakmak, Sakine Tekin ve Cuma Çiçek'e; 3.11.1993 tarihli yaralarının henüz iyileşmediğine dair 7 günlük Adli Tıp raporu verilmişti. Niğde Jandarma Alay Komutanı'nın iddiasına göre, köylüler tarafından dövülerek yakalanan sanıklar; Mersin ve Adana Emniyet Müdürlüğü'nde işkence görmemiş, sadece sorgulamaları yapılmıştır. Peki Adana Emniyet'inden çıkan sanıklar neden Niğde Devlet Hastanesi'nde 8 gün genel vücut travması ile yatıyorlar? Üstelik (halkımız insanı linç edecek kadar gaddar olmadığımızdan) bu vücutta oluşan yaralar 5 ay gibi uzun bir sürede neden iyileşmedi? Bu soruya cevap veren doktor veya başka bir yetkili yok. Ama sanıklar bu sorunun cevabını 17.11.1993 tarihli duruşmalarında dile getirdiler: “Bizi köylüler yere yatıp ellerimizi ve ayaklarımızı bağlayarak yakaladılar. Bu esnada köylüler bize işkence yapmadı, biraz tartakladılar. Daha sonra jandarma bizi alıp Mersin Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı özel tim ve terörlere mücadele ekiplerine teslim etti. Mersin'de Adana Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı özel tim ve terörlere mücadele ekiplerine teslim edildik. Mersin'de Adana Emniyet Müdürlüğü ekipleri ile birlikte bize yoğun

işkence uyguladı. Küçük sıyrıklarımız bile acılarak büyük yaralar haline getirildi. Kollarımız büküldü. Kafalarımız otolara ve duvarlara çarpılarak yarıldı. Sakine arkadaşımız kafa travması geçirdi. Adana Emniyet Müdürlüğü ekipleri bizi koma halinde Niğde Devlet Hastanesi'ne yatırdı. Gerçek ise köylüler bizi linç etmişti(!) Hastaneden çıktuktan sonra ise Konya DGM'ce tutuklandık. Bizi doktora bilincimiz olarak çıkarmadılar. Daha sonra yaralarımız iyileşmeyince açlık grevi yaparak zorla doktora çıktık. 3.11.1993 tarihinde ise Adli Tıp rapor vermek zorunda kaldı. İşkenceciler hakkında suç duyurusunda bulundu. Açlık grevimiz hâlâ devam etmekte.”

Avukatların anlatımı ise şöyle: “Sanıklar köylülerin dövmesini fırsat bilen Mersin ve Adana emniyetleri işkenceyi yoğun bir şekilde uyguladılar. Daha sonra da “köylüler dövdü” diye hastaneye yatırdılar. En son aldığımız raporlarda (Adli Tıp) ise vücutlarında görülen yaraların tartaklama değil işkence sonucu olduğunu açık bir şekilde ortaya koyuyor. Basit bir tartaklamada oluşan yaralarla vücut ve kafa travması yaşanmaz. Üstelik yaraları da en fazla 2 ay sonra iyileşir. Ama 5 ay oldu müvekkilimizizin yaraları hâlâ iyileşmedi. Bu da yoğun bir işkencenin ispatıdır. Bize göre 8 günlük hastahane raporu ile 7 günlük Adli Tıp raporu birleştirilmeli ve 15 gün hastahane kalınmasını gerektiren yaraların neyle oluşturulduğu araştırılmalıdır.”

Sakarya Cezaevi'nde tutuklulara kısıtlamalar

Haber Merkezi- Sakarya Kapalı Cezaevi'ndeki siyasal tutukluların haber alma ve öğrenme özgürlüğünün kısıtlandığı bildirildi. Cezaevindeki tutuklular tarafından yapılan basın açıklamasında, tutukluların okuma haklarına getirilen kısıtlamalar “Askerler tarafından keyfi olarak, kitap, dergi, gazete vb. yayınlar, -haklarında toplatma/yasaklama kararı olmasada- içeri sokulmamakta ve tutuklulara verilmemektedir. (Son dönemde O. Gündem gazetesi de cezaevine sokulmuyor.)” şeklinde belirtildi.

Mahkeme duruşması İstanbul'da yapılan siyasal tutuklulara, duruşmalara götürülüp getirilirken kötü muamele yapıldığı ve tartaklandığı belirtilen açıklamada “Siyasal tutukluların yargılanmaları İstanbul'da yapıldığı halde, Sakarya Kapalı Cezaevi'nde tutulmalarının hiç bir yasal gerekçesi olmadığı gibi; tutukluların avukatlarıyla sürekli ve düzenli görüşmeleri de engellenerek savunma hakları kısıtlanmaktadır. Sakarya Kapalı Cezaevi'nde bulunan ve bu uygulamaları protesto eden PKK, TİKB, TDP davaları tutukluları ile 1 bağımsız ve Umur Yayımcılık sahibi Nergiz Gülmez, 25.11.1993 gününden itibaren İstanbul Sağlıkçılar Kapalı Cezaevi'ne sevkedilmeleri istemiyeli süresiz açlık grevine başlamışlardır.” dendi. Açıklamada devrimci-demokrat-yurtsever kamuoyu bu olaya duyarlı olmaya ve dayanışmaya davet edildi.

Tutuklular süresiz açlık grevinde

Haber Merkezi- Bursa Özel Tıp Cezaevi'ndeki TDKP, TİKB ve Devrimci Sol davası tutukluları, 19 Kasım tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başladılar. Tutuklular, “Kamuoyuna” başlıklı açıklamalarında, T.C hukukunun kontrgerilla hukuku haline geldiğini belirttiler. İstanbul DGM kapsamında bulunan devrimci bayan tutukluların Bayrampaşa Kapalı Cezaevi yerine Bayanlar Sakarya Kapalı Cezaevi'ne, erkeklerin de Bursa Özel Tıp Cezaevi'ne sürgün edildiğini vurgulayan tutuklular, açıklamalarında “Özünde Bayrampaşa Kapalı Cezaevi'ni tasfiye etmeyi amaçlayan bu 27 Temmuz sürgün genelgesiyle; aynı davadan yargılananların ortak savunma yapmalarını engellenmekte, aile ve avukatların gelmeleri zorlaştırılmakta, Sakarya ve Bursa'dan geliş-gidişler bir işkenceye dönüştürülmektedir.” dediler.

Tutukluların süresiz açlık grevi talepleri şöyle:
1- Sakarya ve Bursa cezaevlerindeki halen süren tecrit politikalarını kaldırılması; 27 Temmuz genelgesinin iptal edilmesi; tutukluların Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderilmesi, 2- Cezaevinde temsilcilik kurumunun işletilmesi, 3- Koşullararası ziyaretlerin ve sportif faaliyetlerin yapılması, 4- Boş olan koşulların açılacak yer sıkıntısının giderilmesi, 5- Cezaevinde çıkan yemeklerin ve mutfak temsilciler tarafından denetlenmesi, 6- Dışarıdan alınan yiyeceklerdeki ve giyeceklerdeki keyfi yasakların kaldırılması, 7- Ziyarete çıkışlarda konan kısıtlamaların kaldırılması, 8- Avukat görüşlerindeki yer ve sayı sınırlamasına son verilmesi, 9- Revire çıkışlarda yapılan üst aramaların kaldırılması, 10- Hastane sevklerinde yaşanan sorunların giderilmesi, 11- Genel aramaların talana dönüştürülmesinin engellenmesi, 12- Sürekli yayın-dergi ve kasetlerin alınma getirilen yasakların kaldırılması, 13- Mektup “kayıp”larının engellenmesi, 14- Koşullara ocak ve fırın alınabilmesi, 15- Cilt ve resim malzemeleri yasalarının kaldırılması, 16- Açlık grevlerinde verilen disiplin cezalarına son verilmesi.

68'liler Vakfı'nda Atatürk sempozyumu

Ankara/Özgür Gelecek- 68'liler Birliği Vakfı 20-21 Kasım tarihlerinde Ankara'da "M. K. Atatürk ve Cumhuriyet" konulu bir sempozyum düzenledi.

Sempozyuma konuşmacı olarak Prof. Dr. Sadun Aren, Prof. Dr. Cevat Geray, Prof. Dr. Ahmet İnan, Prof. Dr. Nejat Kaymaz, Prof. Dr. Nejlâ Arat, Prof. Dr. Bozkurt Güvenç, Prof. Dr. Erhan Karasoğan, Doç. Dr. Kurtuluş Kayalı ve Eski Dev-Genç Başkanı Atilla Sarp katıldılar.

Resmi ideoloji Kemalizm'in alınıpullanır kitlelere sunulduğu günlerde, konuşmacıların tamamı Kemalizm'in faziletlerini anlata anlata bitiremediler. Bu arada konuşmacıların arasında tek farklı sima olan 2. Cumhuriyetçi Kurtuluş Kayalı, diğer konuşmacıların ve salondaki dinleyicilerin hedef tahtası haline geldi.

Tartışmanın ana konuları olan eğitim, laiklik ve kadın sorunu da genel olarak Osmanlı'nın son dönemi ve Cumhuriyet'in ilk yıllarından örneklemeler yapıldı. Konuşmacıların değindiği konular kısaca şöyleydi:

Prof. Dr. Nejlâ Arat, konuşmasını kadın sorunu üzerine kurdu. Kadınların siyah peçeden çıkartılması, oyların kazanması gibi konularda, dönemin romancılarından da alıntılar yaparak özellikle feminist düşüncüyü değerlendirdi. Arat, bu görüşlerini, "feminist hareket dünyada '60'larda, Türkiye'de ise '70'lerde duyulmuştur. Atatürk kadın sorunundaki çalışmalarını Cumhuriyet'in ilk yıllarında yapmıştır. Atatürk'ün aydınlanma devriminin kazanımlarını kadınlar sonuna kadar savunmalıdır. Bu feminist ve Kemalist kadınların görevidir" şeklinde ifade etti.

Prof. Dr. Nejat Kaymaz, özellikle ikinci cumhuriyet tartışmalarına, birinci cumhuriyet taraftarı olarak yorumlarda bulundu. "Günümüzde cumhuriyet eskidi diyorlar" diyen Kaymaz, "Dünyanın yeni geldiği bu noktada Türkiye'nin de kendisine çekici-düzen vermesi gerekir" diyorlar. Bu doğrudur, ama bunun için ikinci cumhuriyete gerek yoktur" diyerek yaşanan cumhuriyetin önemini(!) anlattı.

Atilla Sarp, sempozyuma eski Dev-Genç başkanı olarak katıldı. Sarp, konuşmasının başında, "Bu kadar profesör arasında tek ünvanlız benim. Buna rağmen hocalarımız bundan gocunmayarak beni onurlandırdılar. Anlaşılan beni de başka alanlarda profesör sayıyorlar" dedi. "Kendi iç hesaplaşmamı yaptım, '65'de Atatürk için ne düşünüyorsam bu güne aynısını düşünüyorum ve bu doğrudur" diyen Sarp, Atatürk'ü şımarık bir komuna getirerek "M. Kemal'in cumhuriyeti neden gençlere emanet ettiğinden düşündüm. Bir sınıfa emanet etse yarın değişik durumlar olabilir ve o sınıf buna götüremeyebilir. Bir kuruma emanet etse o kurum yukarıdan işgal edilebilir. O yüzden gençliğe emanet etmiştir." dedi. Sarp, konuşmasına şöyle devam etti: "Dünya tarihinin en gerici dönemini yaşıyoruz, buna karşın bütün-

sosyalist ve sosyal-demokrat kurumların içi boşaltılmıştır." Sarp'ın çizdiği 68'li şudur: "Bugün 68 kuşağı için pasaport almak, düzenli iş kurmak mutluluk sebepleri olmuştur. Bu bir tahribattır. İnsanlar gerici mevkilere gelebilmek için yarışa durumuna geldiler."

Prof. Dr. Sadun Aren'in konuşması Atatürk'ün uygulamalarının iktisadi yönünü kapsıyordu. "Mustafa Kemal ve arkadaşlarının Kurtuluş Savaşı'nın sona ermesi üzerine yaptıkları en önemli iş, İzmir'de bir İktisat Kongresi toplamak olmuştur. Bu kongre ile batıya iki mesaj verilmiş: Birincisi Türkiye'nin komünist olmayacağı, ikincisi Türkiye'nin her türlü sorununa karşı çıkacak yapıda olduğunu göstermek olmuştur. İkincisi Türkiye'nin komünist olmayacağı, üçüncüsü ise kalkınmasını özel sektör eliyle yürütmeye kararlı olduklarını duyurmaktır. Atatürk ve arkadaşları ilke olarak yabancı sermayeye karşı değillerdir. Mustafa Kemal bunu İzmir İktisat Kongresi'nin açış konuşmasında çok açık bir şekilde anlatmıştır."

Doç. Dr. Kurtuluş Kayalı, Kemalizm'e eleştirel yaklaşan tek konuşmacı oldu. Onun da eleştirisi çizgişi 2. Cumhuriyet teorisi çerçevesinde oldu. "Kemalizm tepeden inme olduğu için çok zor kabul edilmiştir. İslamcı akımların bugün bu kadar ilerlemelerinde, cumhuriyetin ilk yıllarında o kadar bastırılmalarının hiç mi katkısı yoktur? Türkiye'de en sempatik bakılan sosyalistlerden Doğan Avcıoğlu ve Mihri Belli, sosyalizm ile İslam'ın anlaşabileceğini, ortak noktaları olduğunu söylüyorlar. Nereden nereye geldiler... Sosyalist devrimci, Kemalist devrim safına geldiler." Kayalı'nın, "Kemalizm, Kemalist bir elitin elindedir." demesi diğer konuşmacıların tepkilerine yol açtı. Gene, Kayalı'nın "Kemalizm nasıl ezilip geçmiştir, yarın başka toplumsal hareketler de gelip öyle ezilip geçebilir" sözleri salonda yoğun tepkilere yol açtı.

Her iki gün boyunca 100'er kişiyi geçmeyen bir dinleyici kitlesine sempozyumu ne amaçla düzenlediklerini ve sempozyumu nasıl değerlendirdiklerini, 68'liler Vakfı Ankara Temsilcisi Tuncay Çelen'e sorduk.

68 Kuşağı'nın Atatürk'ten esinlenerek yola çıkıp sosyalizmle tanıştığını ve o günkü düşüncelerini kısaca anlatan Çelen "Biz hiçbir zaman Kemalist olmadık, ama ona karşı da çıkmadık. Onun getirdiklerini geliştirmeye çalıştık. O'nun ülkeye getirdiği siyasi bağimsizlikten yola çıkıp, iktisadi çözümünü de sosyalizmde aradık. 30 yıl sonra M. Kemal ve Cumhuriyet konulu bir sempozyum düzenlememizin sebebi, biz o zaman Mustafa Kemal'i daha da aşmak istiyorduk. Ama şimdi, bizden 30 yıl sonra, Atatürk'ten 70 yıl sonra Türkiye bugün Atatürk'ün gerisinde kalmıştır. Biz aramasak da, insanlar Mustafa Kemal'i arar olmuştur. Gerçek Kemalist'ler ve sosyalistler paralel duruma geldiler ve '50'ler-

den bu yana hep darbe yiyenler onlar oldu. Biz o yüzden, her kesin Atatürkçü kesildiği bir dönemde Mustafa Kemal'i gerçek boyutları ile tartışmak istedik. En sağ kesimden, en sol kesime kadar herkesi bir platformda tartıştırmak istedik, ama umduğumuzu bulamadık." dedi.

Devlet eli ile güçlendirilen gerici-yobaz klikeye karşı, bu sistemin dışına taşınarak, Kemalizm'le donanarak karşı koyulabileceği konusunda hemfikir olan konuşmacılar, özellikle laikliğin elden girmesi tehlikesi'ne karşı uyanık olunması gerektiğini tekrar tekrar ifade ettiler.

Sempozyumda konuşmacıların da söylediği gibi, "Cumhuriyetin ilk yıllarında milli birlik ve beraberliği yakalamak için, İslamcılık Osmanlı'da denenmiş olmasından dolayı Türkçülükü tercih ettiler. Türklük bilincini öne çıkartmak için, 'Ne Mutlu Türküm Diyene', 'Türk Ögün-Çalış-Güven' gibi sloganlar kullandılar." Tabii konuşmacıların eklemeye unuttuğu bir konu da günümüzde egemen sınıfların aynı amaçla Kemalizm'i kullandığıdır. "Milli mutabakat"a ihtiyaç olduğu için ümmetçilik-milliyetçilik cilalanarak topluma sunuluyor. Kemalist düşüncenin, statükonun bayraklarından Uğur Mumcu'nun katledilmesi, böyle bir ortamda gerekli "milli mutabakat"ı geçici de olsa bir miktar sağlamıştır.

Mustafa Kemal'in bağımsızlık politikasından bahsedenler, yabancı sermayeye karşı olmadan, emperyalizme davetiye çıkartarak ne kadar bağımsızlık olunabileceği konusunda hiç bahsetmediler.

Atatürk'ün kadın sorunlarında ne kadar ilerici olduğunu söyleyenler, kadınların halen devam eden sınıfsal ve cinsiyet sömürsünden söz etmediler. Bu sömürün sınıfsal yönünü gizleyerek feminizmi bir çaremiş gibi göstermeye çalışmaları tam da Kemalistçe bir aldatmacaydı.

Dev-Genç eski Genel Başkanı Atilla Sarp'ın, Atatürk'ü sınıflar üstü gösterme yanlısına düşmesinin ötesinde, kendi içinin boşalmışlığını bütün sosyalist yapılarla mallemesi bir başka kişiliklilik örneğidir.

Al birini vur ötekine hesabı, Kemalizme tek eleştirel yaklaşan Doç. Dr. Kurtuluş Kayalı, CIA'nın Ortadoğu uzmanı Graham Fuller'in 2. Cumhuriyet'ini çözüm olarak görüyor. Kürtlerle barışık, İslamla barışık ve üçe bölünmüş bir Türkiye hesap eden 2. Cumhuriyet'in de birincisine göre nemanem birsey olduğu ortadadır.

Halka sunacak alternatifleri olmayan egemen sınıflar ve reformistlerin, her sıkıntılarında Kemalizmi ortaya sürmeleri boşuna değildir. Bununla birlikte ister ikinci, ister on ikinci cumhuriyetçilerin, birincisinden daha iyi bir çözümleri yoktur. Buna rağmen gerçek çözümlere gözleri kapalı olduğu için, ellerindeki umutları satabildikleri sürece satacaklardır.

Özgürce

Ismail Yıldız

"Atatürk" kimin?

Günümüzün Kemalistleri de tapkı M. Kemal'in kendisi gibi birkaç ipite birden oynuyor. Gerçekleri tersyüz ediyor. Herkese yaranmaya ve değişik maskeler altında da komprador patronlar ve büyük toprak ağalarına hizmet etmeye çalışıyorlar.

Dikkat edilsin; egemen sınıfların hemen hemen her kesimi Atatürkçüdür. Hükümetteki de, muhalefetteki de. Çünkü M. Kemal hem demokrat, hem de diktatör; hem laiktir hem de müslüman; hem bağımsızlıktır hem de emperyalizmin işbirlikçisi; hem milliyetçidir hem de göven; hem halkçıdır hem de işçi-köylü düşmanı; hem Sovyetler Birliği dostudur hem de İngiliz-Fransız işbirlikçisi; hem devrimci hem de komünizm ve devrim düşmanı...

Kısacası tam bir bukalemundur. Renkten renge giren, maskeler değiştiren ama kendi bildiği yolda da yürüten bir harekettir. Bütün bu herçümeciler içerisinde ilerleyen nedir? İzmir İktisat Kongresi'nde belirtlenen kapitalist yol ve feodalizmin korunması, emperyalizme bağlılık, Kürt ulusuna soykırım, işçi-köylüye ve komünistlere katliam..... ve müthiş bir demagoji...

Bazı "Marksist-Leninist teorisyenler"de olayın özünü göremeyerek ve görmeye de çalışmayarak cumbuzla birkaç sözcük üzerinde "büyük" teoriler oluşturuyorlar. Bu teorilerine, bilgiç tavırlarıyla M-L klasikleri de ortak etmeye çalışıyorlar.

Doğu Perinçek'in, yazısında dipnot olarak belirttiği kitapta kendi tezini yadsıyan alıntıları okumak hem keyifli oluyor hem de kendisinin yorum "becerisine" hayran oluyoruz.

D. Perinçek 14 ve 17 Kasım tarihli Aydınlık'ta yazdığı yazılarda Kemalizm'i savunmak için can siperane çaba gösteriyor. Yaşamını ve çalışmalarını Kemalizm'in bir görüntüsünü, "gerçekliğin temeli" olarak ispatlamaya hasreden ve revizyonist Üç Dünya Teorisi'yle yaşamına yön vermek isteyen Perinçek, 17 Kasım tarihli Aydınlık'ta, İbrahim KAYPAKKAYA tarafından ipliği pazara çıkarılmış bildik tezleri bir kere daha özettiyordu. Ve kendi içinde çelişkiye düşme bahasına inciler döktü. 14 Kasım tarihli Aydınlık'ta ise, işçi sınıflarını ve ideolojilerinin evrenselliğinden söz eden Perinçek, "elbette sınıflar, devrimlere kendi konularından bakıyorlar. Ancak sınıflar evrensel olduğu için, işçi sınıfının Kemalist Devrim tahlihi de evrenselidir" diyerek Lenin, Stalin, Mao, Dimitrov ve Ho Şi Minh'in ortak ve tabii kendisiyle aynı değerlendirmeyi yaptığı iddia ederken şimdiki "Bir burjuva devriminin önderinin proletarya devrimcileriyle aynı tahlihi yapması doğaldır" diyerek M. Kemal ile M-L usta ve önderlerin aynı tahlihi buluştuklarını belirtiyordu. "Çünkü, emperyalizme karşı mücadeleye O'nu gerçekle buluşturmuştuk" diye de açıklıyordu.

Aynı yazı içinde bir yandan; "M. Kemal 1933 yılında (abç) 'mazlum milletlerin zaferine güneşin doğuşuna inandığım gibi inanıyordum' demiştir diye aıtıfta bulunarak övgüyle yazarken hemen aşağıda, "Geçmişle hesaplaşan Cumhuriyet Devriminin hakim sınıfı, daha 1930'lara varmadan (abç) gelecekle hesaplaşmaya yöneldi, işçi ve köylüler üzerinde kurduğu (abç) diktatörlüğü pekiştirme eksenine oturttu. İşte Türkiye'nin dış politikası da, bu sınıfsal ilişkiler tarafından belirlenmiştir. Mazlum millet politikasının izleri adım adım silinmiştir" diye yazıyor.

1930'lara varmadan, mazlum millet politikasının izleri siliniyor ve işçi köylü üzerindeki diktatörlük pekiştiriliyor, 1933'de M. Kemal'in "inanıncı" aıtıfta bulunmak ve bu temel üzerinde, Kemalistlerin Kurtuluş Savaşı değerlendirmesiyle M-L'lerin değerlendirmesinin buluşmasını sağlamak, olsa olsa keremati kendinden menkul "M-L teorisi" Perinçek'lere özgü olabilir. Yetmedi, D. Perinçek, faşist Kemalizm'in pratik eylemliliklerle teşhir edilmesinin araçlarından sadece biri olarak çeşitli yerlerde Marksist-Leninist gençliğin M. Kemal büstlerine yönelik ajitasyon/propaganda eylemlerini de eleştiriyor. "Marksist-Leninist" Küba'nın M. Kemal'in heykelini diktiği günlerde Türkiye'de de bu eylemlerin yapılmasının, eylemi yapanların M-L olmadıklarını ispatladığını söylüyor. "Zira Küba M-L'dir ve M-L'lerin değerlendirmeleri evrenseldir diyor. Aynı tür eylemi bir şeriatçı örgütün yapmasının da bu yanlış değil, ayrıca ispatladığını belirten D. Perinçek; büstleri, işçi-köylülerin mahallesinde ve onların gözü önünde kuramayacaklarını belirttik "Doğru eylem için bir ölçü" sunuyorsun. "Ancak geniş emekçi kitlelerin onayladığı, haklı bulunduğu eylemler doğrudur" diyor.

10 Kasım tarihli Sabah'ta M. Barlas'ın "The Times" den aktardığı şu satırlar Perinçek için talihizlik oluyor: "Şu anda Amerika pazarındaki tek Marksist ülke olan Küba'da özelleştirme ve 'serbest pazar'a geçiş çalışmalarını Havana Üniversitesinde, 'Kapitalizm' dersleri okutuluyor... Ekonomik planlama Bakanı Lage ve Meclis Başkanı Alarcón, hem özelleştirmeyi, hem de yabancı sermayeyi teşvik eden konuşmalar yapıyorlar... Fidel Castro, kabul ettiği Amerikalı işadamlarına hatıra olarak, üzerine imza attığı dolarları veriyor."

Bana göre, Küba'yı sosyalist bir ülke olarak değerlendirmek zaten hatalıdır. Ancak sormak gerek; Perinçek'e göre, Küba daha dünkü "sosyalist" mi? Neden bugüne kadar M. Kemal'î keşfetmedi de bugün keşfetti?... Sakın bu keşfedilmiş, yukarıdaki uygulamaların ve özel mülkiyet kararlarının alındığı bu günlerde emperyalizme işbirliğindeki marifetinden dolayı M. Kemal'den ders almak amacıyla olsun?

İkincisi, Küba Angola'nın faşist diktatörüne askeri yardım gönderdiğinde ya da Etiyopya ve Sudan diktatörlerinin zaman zaman Rus Sosyal Emperyalizmiyle ilişkileri sürecinde Küba'nın askeri danışmanlar ve uçaklarda direnççi halka saldırılarına yine M-L'lerin evrensel değerlendirmelerinden midir? Üç Dünya Teorisiyle baş düşman olarak RSE'ni tespit edip, RSE'ye karşı TC. ile bile ittifak anlayışına varırken ve bu anlayış sizi, devrimcileri ihtar etmeye götürürken siz mi M-L'nin evrensel anlayışına sahiptiniz, yoksa RSE'nin güdümünde hareket eden Küba mı?... Doğruyla yanlış ayırtmaya mantığı sakat/faydacı olunca insanın pek de hoşlanmayacağı sorularla karşılaşması kaçınılmaz oluyor. Şeriatçıların da M. Kemal büstlerine saldırmasını göstererek eleştiri yapma da aynı mantığın ürünüdür.

Ve son olarak, D. Perinçek, eylemleri işçi semti ve köy meydanlarında ve halkın göremeyeceği şekilde yapma eleştirisini getirirken gazeteyi dikkatle okumuş mudur? Eylem alanları hep İstanbul varoşları ve emekçi semtleridir. Kaldıkı bunun sonuçta onca da önemli yoktur. Yine, ölçüt olarak "ancak geniş emekçi kitlelerin onaylamasını ve haklı bulmasını" getirirken bakış açısını ne kadar M-L olduğunu hiç düşünmüş müdür? Halka bu bakış açısını kazandırmanın yolu bu pratiklerden de geçmiyor mu?

Patronlar ve büyük toprak ağaları devletinin resmi ideolojisi faşist Kemalizme karşı mücadele ve silahlı devrim mücadelesini, kendi tarihinden çıkarıp çıkarıp varacağı yer düşünce hizmetinden öteye girmeyecektir. Sınıf mücadelesini tarihi bunu 70 yıldır tekrar tekrar göstermesine karşın aydınlanmayanlara bir kez daha göstermekte gecikmeyecektir. Dün RSE'nin Latin Amerika ve Afrika'ya uzanan kaplı kılıcı olan Küba ve RSE'ye karşı TC. ile aynı safta birleşen PDA, eğer Kemalizm eklenirse faşist komprador patron-ağalarla bütünleşiyorsa bizim söyleyeceğimiz şey şudur: Atatürk'ünüzü tepe tepe kullanabilirsiniz. Atatürk sizin olsun! Ama hiç yoksa M-L ustaları bu suçunuza ortak etmekten vazgeçin!

Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği'nden 10 Kasım protestosu

İstanbul/Özgür Gelecek-TKP/ML-TMLGB tarafından 9 Kasım günü İstanbul'un yaklaşık 15 semtinde çeşitli lise ve ortaokullardaki Atatürk büstleri parçalanarak ya da üzerine boya dökülerek tahrip edildi. Başta Soğanlı Kız Meslek Lisesi, Şirinevler Ortaokulu, Şirintepe İlk Öğretim Okulu, Soğanlı-Bağlar İlkokulu, Avcılar'da Ömer Seyfettin İlkokulu, Gümüşpala Ortaokulu, Avcılar-Cihangir İlk ve Ortaokulu, Esenler Turgut Reis İlkokulu, yine Avcılar'da iki okul, Çeliktöpe'de Osman Faruk Veriver İlk Öğretim Okulu'na, Kocasinan semtinde bir okula, Gütepe ve Sarıyer'de Hatemoğlu İlkokulu ve çeşitli lisesel olmak üzere, Atatürk büstlerine düzenlenen saldırılarda birçok büst kırıldı ve büstlerin üzerine ya

da etrafına "Kemalizm, faşizmdir", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "TKP/ML-TMLGB" yazılmaları yapıldığı bildirildi.

Ayrıca birçok lise, ortaokul ve ilkokuldaki Atatürk büstlerinin kırılması girişimi başarılı olmadı. Fakat birçok büstün yanına veya etrafına "Kemalizm katilamdır", "Kemalizm faşizmdir", "TKP/ML-TMLGB" imzalı yazılamaların yapıldığı bildirildi.

Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği Ekim ayı içerisinde de faşist zihniyetli T.C. egemen sınıflarının, genelde Türkiye Kürdistanı'nda, özelde ise Lice'de gerçekleştirdiği katliamları protesto etmek için 25 bankayı molotoflamış ve Kocasinan'da bir asfalt dökme aracını ve Köy Hizmetleri'ne ait bir servis aracını yakmıştır.

Yayınevimize yoğun baskılar

Haber Merkezi- Gazetemiz Özgür Gelecek'in hemen her sayısını toplamak için mutlaka bir "gerekeçe" bulan DGM, bu defa da gazetemizi "Analar oğullarını haksız savaşa göndermeyin" başlıklı yazıyı gerekeçe göstererek, 16. sayımızı dağıtımına çıktığının ertesi günü yıldırım hızıyla toplattı. Bu toplatmadan hemen sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün talebiyle İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi, gazetemizin yayınımsız olarak durdurma kararı verdi. Konuyla ilgili olarak 23 Kasım'da bir basın açıklaması yapan sorumlu yazışları müdürümüz Bülent Özdemir "Gazetemizin yayınının durdurulmasına gerekeçe olarak, gazetenin jenerik kısmında, sorumlu yazışları müdürünün adı olduğu halde gazetenin sahibi olan Nergiz Gülmez'in adının yazılmaması gösterilmiştir. Bu durumun teknik bir hatadan kaynaklandığı, daha önce bildirilmiş olmasına ve Nergiz Gülmez'in gazetenin sahibi olduğuna dair evrakların Emniyet Müdürlüğü Basın Masası'nda bulunmasına rağmen böyle bir talepte bulunulması ve böyle bir karar verilmesi tamamen siyasi ve keyfidir." dedi.

Öte yandan yayınevimizin çıkardığı Yeni Demokrat Gençlik dergisinin 14. sayı da İDGM tarafından "Üzerimize düşenleri bilince çıkaralım, yerine getirelim!" ve "Resmi ideolojinin kuyrukçusu Cem dergisine" başlıklı yazılardan dolayı 26 Kasım'da toplatıldı. Şimdiye kadar Partizan'ın 3, 4, 7, 9, 12, 13, 14, 15. sayıları ile Ocak ve Kasım 1993 özel sayıları toplatıldı. Ayrıca 1 aylık kapatma cezası verildi. Özgür Gelecek'in ise 1, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16. sayıları toplatıldı ve 15 günlük kapatma cezası verildi. Yeni Demokrat Gençlik'in 1, 3, 5, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14. sayıları ile Eğitim Dizisi 1 adlı broşürü toplatıldı.

Yayınevimizin çıkartmış olduğu Seçme Yazılar-1 (İbrahim Kaypakaya) ve Newroz (Muzaffer Oruçoğlu) toplatıldı. Çalışanlarımızdan bazıları birkaç defa büyük bir bölümü ise birer defa olmak üzere gözaltına alındı. Yayınevimizin eski imtiyaz sahibi Nergiz Gülmez tutuklanarak cezaevine gönderildi. Eski yazışları müdürlerinden Kemal Boztaş hakkında açılmış olan otuz civarındaki davadan dört tanesi sonuçlandı ve bu davalarda toplam 6 yıl 6 ay hapis, 225 milyon lira para cezası verildi ve hakkında gıyabi tutuklama kararı verildi.

Polisten 3 infaz

İstanbul/Özgür Gelecek- 20 Kasım günü Maltepe'de TDP militanı Serap Kolukıncı polis tarafından vahşice katledildi. İHD bir heyet oluşturarak, olay yerinde inceleme yaptı. Heyet açıklamasında, "Evin kapısı mühürlenmişti. Bu yüzden içeri girmek mümkün olmadı. Ancak "çatışma çıktı" denilen evin kapısı sağlamdı. Kırık yoktu. Kapıda dışardan açıldığı belli olan 15 kurşun deliği ve duvarlarda lav silahından açılan ateşten kaynaklanan 6 adet delik vardı." belirlemesini yaptı. 26 Kasım günü de, saat 17.30'da, Hasköy Lisesi 2. sınıf öğrencisi Selma Doğan ile arkadaşı Erol Yalçın vahşice katledildi. Cesetler, basına, infazdan 5 saat sonra gösterildi. Selma Doğan'ın annesi ve kardeşi hala gözaltında.

Devlet terörüne karşı ortak mücadele

İstanbul/Özgür Gelecek- Devlet terörüne ve anti demokratik uygulamalara karşı güc birliği oluşturmak amacıyla bir araya gelen Kamu Çalışanları Sendikaları İstanbul Şubeler Platformu ile bazı demokratik kitle örgütleri ortak eylem kararı aldılar.

22 Kasım günü Tüm Haber-Sen Avrupa Yakası Şubesi'nde bir basın açıklaması yapıldı.

Kamu Çalışanları Sendikaları Şubeler Platformu Yürütmesi ile demokratik kitle örgütlerinin ortak yaptıkları basın açıklamasında; egemen sınıfları ve onların devletinin terör yasasıyla tüm emekçi kitlelerin ekonomik ve politik yaşamlarına en barbar yöntemlerle saldırmasına karşı mücadele etmek gerektiği belirtildi. Kazanılmış mevzileri korumak ve yeni mevziler elde etmek için güçleri birleştirmenin ertelenemez bir görev olduğu vurgulanarak; hükümete gelenlerin, ülkenin gündemindeki sorunların halkın yararına çözülmesi için hiç birşey yapmadıklarına dikkat çekildi. Hükümetin MGK'nın emir ve direktiflerinden çıkmadığı, işçilere, emekçi memurlara, özgürlük isteyen Kürt halkına gözü dönükçe saldırdığı ve tam bir kan deryası yaratıldığı kaydedilerek; "Bütün bunlar yetmez gibi sıkıyönetim hazırlık ve tehdidi altında, "Terörle Mücadele" yasasındaki değişiklikler yoluyla kapsamlı ve sert bir saldırı hazırlıyorlar" denildi.

Enflasyon, KDV oranlarının artırılarak yürürlüğe konulan savaş vergisi, cezaevlerine yönelik baskı, sokak infazları, kayıplar; Açıköğretim'de okuyan öğrencileri askere alarak pis savaşlarında kullanma projeleri, basına, sanatçılara yönelik saldırılarla yaşamın çekilmez hale getirildiği, artık bıçağın kemi-

ğe dayandığı dile getirilerek; "Sözde anti-terör yasasıyla bizleri de sindirmek istiyorlar. Grevi, direnişi, hakkını aramayı, gerçekleri yazmayı/söylemeyi "terörist" faaliyet olarak değerlendirerek, idamları yeniden gündeme getirip, can bedeli kazanılan özgürlük ve demokrasinin en son kıvrımlarını da yok etmek istiyorlar" denildi.

Özelleştirme adı altında devletin, emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine ülke zenginliklerini peşkeş çektiği, yüzbinlerce işçi ve memuru sokağa atarak açlık ve sefaletin çukuruna itmeyi planladığı, Kamu Çalışanlarının koparıp aldıkları sendika hakkı ve üç yıldır sürdürdükleri mücadele yok sayılarak,

grev ve toplu sözleşme hakkı olmayan bir sendika yasası dayatıldığı ve yüzbinlerce kamu emekçisinin haklarının gaspedilmek istendiği kaydedildi.

Devletin emekçi kitlelere ve onların değişik biçimlerdeki örgütlerine yönelik saldırıları doruğa ulaştırdığı bugününkü koşullarda, yaşamın tüm alanlarında, bütün toplumsal kesimlerin bireyleri ve örgütlerinin, yaratmaya çalışılan platformlarda yer alarak güçlerini birleştirmeleri ve devletin saldırılarına karşı ortak mücadele etmeleri gerekliliği vurgulandı.

Devletin işçi ve emekçilere yönelik başlattığı saldırılara karşı aralık ayı içerisinde, ortak bildiri dağıtımı, imza kampanyası, kitlesel ba-

sın açıklaması, sıkıyönetim, KDV, kirli savaş, özelleştirme ve diğer anti-demokratik uygulamaları kıyanan afişleme, miting, uyarı grevleri ve iş bırakılması şeklinde açıklanan eylem programının altında şu imzalar yer alıyor: Kamu Çalışanları Sendikaları Şubeler Platformu Yürütmesi, Çağdaş Hukukçular Derneği, Emekçi Kadınlar Birliği, Genç Ekin Sanat Merkezi, İşsizler Derneği, Veteriner Hekimler Odası İstanbul Şubesi, Marmara Özgür-Der, Yeni Demokratik Kadın Derneği, Pir Sultan Abdal Derneği İstanbul Şubesi, İstanbul Yüksek Öğrenim Derneği, Demokratik Lise için Mücadele Komiteleri, Ortaköy Kültür Merkezi.

Zindanların kızıl direnişçisi gözaltında

Haber Merkezi- 19 Kasım'dan bu yana kendisinden haber alınamayan, Diyarbakır zindanlarının kızıl direnişçisi Müslüm Elma'nın, ailesi ve avukatları Kemal Yılmaz ile Mihriban Kırdök'ün girişimiyle Gayrettepe'de "sorguda" olduğu, ilgili tim amiri ve DGM nöbetçi savcısı tarafından 26 Kasım'da kabul edildi. Müslüm Elma'nın; polis tarafından "kaybedildiğine" dair endişelerin kamuoyunda yankı bulmasından ve gözaltı süresinin bitmesine birkaç gün kaldıktan sonra, gözaltında bulunduğuunun açıklanması dikkat çekiciydi.

1960 Tunceli/Petek doğumlu Elma, 1978'de, okuduğu Elazığ Eğitim Enstitüsü'nü terkederek, sınıf mücadelesine katıldı. 1980 Eylül'ünde, Diyarbakır'ın Bağlar semtinde yakalandı. Üç ay gibi uzun bir süre işkencehanelerde kalmasına rağmen, işkencecilere ifade vermeyi reddetti.

Dönem itibarıyla, cezaevindeki tutsakların bütün direnişlerinde en ön saflarda yer alırken, bu dönemler içinde Elazığ, Gaziantep, Urfa ve yeniden Diyarbakır sorguları olmak üzere 4 kez daha işkencehanelere alındı. Sıkıyönetim savcısı, bizzat ona, "Seni bırakmayacağım. Gerekirse 67 ilin sorgusundan teker teker geçeceksin" diyerek çaresizliğini itiraf ediyordu. Mahkemeleri başlatan Müslüm Elma, 1982'de Diyarbakır 1 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesi'nde TKP/ML TİKKO'yu savunduğunu söyleyerek siyasi savunma yaptı. 1984'te, Diyarbakır Cezaevi Ocak ayı direnişinde, ölüm orucuna katıldı. 50 gün süren ve 4 tutsağın canına malolan ölüm orucundan sonra, "beyincik etimesi"nden dolayı sağlıklı

Diyarbakır ölüm orucu direnişi denince akla ilk gelen isim: Müslüm ELMA

ağır şekilde bozuldu.

1984 Haziran'ında sonuçlanan mahkemesinde, hakkında tek bir delil olmamasına rağmen idam cezasına çarptırıldı. Aynı dönemde mahkemeye (sonradan "Diyarbakır Savunması" olarak basılan) yazılı savunmasını verdi. Bu savunmadan dolayı iki buçuk yıl daha ceza aldı.

1987 yılında, Irak gerici rejiminin gerçekleştirdiği Halepçe katliamını protesto etmek amacıyla, 8 arkadaşıyla beraber Irak Büyükel-

çiliği'ne bir protesto yazısı gönderdi. Bu dilekçeden dolayı, hakkında yeni bir ceza davası açıldı. Bu dava sırasında, mahkemede, Türkiye'deki ilk örneklerden biri olarak Türkçe savunmayı reddetti ve mazlum Kürt halkının yanında yer aldığını belirtmek amacıyla, savunmasını Kürtçe yaptı.

1988 yılında, Diyarbakır Cezaevi Tutuklu Temsilcisi'yken, cezaevinde çıkan bir tünel kazma olayına dayanılarak tekrar mahkemeye verildi. Mahkemede özgürlüğün,

en doğal hakkı olduğunu savunan Müslüm Elma, 1 yıl daha ceza aldı. Tünelden dolayı da sürgün edilerek Malatya Cezaevi'ne gönderildi. Malatya Cezaevi'nde çıkan bir tünelden dolayı, hakkında aynı yıl yeniden bir dava açıldı. Burada üç ay kaldıktan sonra, tünelden dolayı Aydın Cezaevi'ne gönderildi.

1991'de, İnfaz Yasası'nda yapılan değişiklikten dolayı, aynı dönemde tutsak düşen Elma, tutsak düşen bütün arkadaşları bırakılmasına rağmen zindada tutuldu. Savunmaları, tünel ve birçok sosyalist dergide çıkan yazılardan dolayı aldığı cezalar gerekeçe olarak gösterilmişti. Elma'nın tutsaklığı, 1992 Eylül'üne kadar sürmüştü.

Müslüm Elma, cezaevinden çıktıktan yaklaşık bir yıl sonra ölüm orucunun yarattığı tahribatların sürmesi nedeniyle, tedavi olmak için Elazığ'dan İstanbul'a gelmişti.

Ve şimdi, sağlığı zaten bozuk olan kızıl direnişçi, hala Gayrettepe işkencehanelerinde ağır işkence.

Avukatı Mihriban Kırdök, DGM nöbetçi savcısının ve ilgili tim amirinin; sahte kimlikle gözaltına alınan bir kişinin Müslüm Elma olduğunu kabul ettiğini söyledi. Kırdök, Aydınlik gazetesinde Elma'nın fotoğrafının çıkması üzerine, ilgili tim amirinin bunu kabul etmek zorunda kaldığını belirtti. Ayrıca 19 Kasım'da gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılan bir görgü tanığı, Müslüm Elma ve Hüseyin Şimşek'i, Gayrettepe'de sorguda gördüğünü söyledi. Tanık, Elma ve Şimşek'e yoğun işkence yapıldığını ve Elma'nın bir kolunun kırık olduğunu ifade etti.

Öncü Plastik İşçileri

'Faşist sömürücüler bizden korksun!'

Kartal/Özgür Gelecek- 13 Ekim 1993'te, Gebze Öncü Plastik işçilerinden 17'si işten çıkarıldı. Öncü Plastik personelinin servis şöförlüğü, duyduğu ve gördüğü sendikal faaliyetleri patrona ihbar etmiş ve işçiler işten atılmıştı. Ama patron, işten atma sebebini başka türlü göstermeye çalışıyordu. "Eleman fazlalığı, işlerin bozukluğu ve azlığı" nedeniyle maşaf ödeyemiyorlardı? Oysa patron aynı günün akşamı, işçileri zorunlu mesaiye bırakarak ne kadar samimi olduğunu göstermişti.

İşçiler, atıldıktan bir gün sonra atılma nedenlerini ayrıntılarıyla öğrendiler. Petrol-İş sendikasında örgütlüydüler ve eylem kararı aldılar.

Öncü Plastik, Mehmet Turan ve Rum asıllı Refad Ronlüyeti ortaklığı ile kurulmuş, Turan ve Ronlüyeti'nin sadık uşağı İdari Şube Müdürü emekli astsubay Erkut Dinçer. İşçiler eyleme geçince, Erkut Dinçer'in tehditleri artmaya başlıyor. "Ben askeriyede sizin gibileri çok gördüm. Sivil de olsam, devletin, intizam temsilcisiyim." mantığı ile hareket eden Dinçer, eylemci işçilerin birliğini bozmak için "Nataşalar aranızda! Kancık herifler!" diyor ve belindeki beylik tabancasını göstererek işçileri provokasyona getirmeye çalışıyor. Çünkü eylemci işçiler arasında Bulgaristan göçmeni kadın işçiler var. Ama işçiler provokasyona gelmiyorlar. Çünkü hangi milliyetten olursa olsun sınıfsal çıkarları bir ve bunu biliyorlar.

Öncü plastik çalışanları personel ve muhasebe bölümü dahil 92 kişi. 65 işçi Petrol-İş Sendikası adına yetki başvurusunda bulunuyor ve toplu sözleşme yetkisi istiyor. Fakat uzun bir süre geçtiği halde dosyanın nerede olduğu, hangi makamda kaldığı "bilinmiyor." Yani ilk engel "resmi makamlardan" geliyor.

İşçilerin eylemi ilk olarak fabrika önüne kurulan bir çadırda sürdürülüyor. Fakat çadır, Kocaeli Valiliği ve Gebze Kaymakamlığı'nın emriyle karakol tarafından kaldırılıyor. Ama Kaymakam ve Valilik, işçilerin sorunlarının en kısa zamanda çözüleceğini söylemekten de geri kalmıyor.

Çadırları kaldıran işçiler, sendikalarının barınmaları için verdiği otobüste direnişe devam ediyorlar. İlk zamanlar fabrikanın önünde bulunan otobüs, daha sonra İzmit Komando Birliği'ne

İşçiler jandarma karakoluna götürülen arkadaşlarını almaya giderken.

bağlı askerlerin baskısıyla 150 metre aşağıya götürülüyor.

Öncü plastik işçileri yaklaşık 45 gündür direnişte. Petrol-İş Sendikası 1.5 milyon lira para, öğle yemekleri, çay, şeker gibi yardımlar yaparak üyelerini destekliyor. Ayrıca, Petrol-İş'e bağlı örgütlü işyerlerinde çalışan işçiler de destek amacıyla ziyarete gelmeye çalışıyorlar. Ancak askerler engelliyor. Buna rağmen değişik işyerlerinden işçiler çeşitli gıda maddeleri göndererek destek oluyorlar.

İŞÇİYİ ÇELİKLEŞTİREN ACILAR

Hasan Kataloğlu adlı işçi, gözleri hafif yaşarak anlatıyor: "Ben yaklaşık iki senedir burada çalışmaktayım. Bu süre içerisinde üç arkadaşımız iş kazası geçirdi. Kaza geçiren iki arkadaş hayatını kaybetti. Üçüncüsü ise, adı Güner Öztürk, işkazasından sonra felç oldu. Ama bakımsızlıktan ve ilgisizlikten dolayı kendisini asıp intihar etti. Bu olaylardan dolayı işletme doktoru çareyi istifa edip kaçmakta buldu."

İşçiler zorunlu olarak mesaiye bırakılıyorlardı ve bu sık sık yapılıyordu. İmalat müdürü Yusuf Demir, mesai içinde sigara içmek yasak olduğundan, gidip tuvaletleri bile koklayarak kontrol ediyordu. Hastası, cenazesi olana veya hastalanan işçilere, ustabaşı Ramiz Öztürk "felsefi" yanıtlar veriyordu: "Sanki hastaneye gidince hastan iyileşecek, sanki cenazeye gidersen ölümleri geri gelecek..." Öztürk hastalanan işçilere de doktorluk yapıyordu: "Bir-iki

ağrı kesici, Aspirin iç. İyileşirsin."

Hasan Kataloğlu, direniş süreci içerisinde üç kez "işçileri rahatsız ettiği, hakaret ve küfür ettiği" gerekçe(!)siyle Gebze Jandarma Karakolu'na götürülmüş. Kendisini şikayet eden de yemekhane sorumlusu Hakime Savaş. Hakime Savaş Hasan'a "biz sizin için içeride ağılıyoruz." diyor. Hasan da ona "Ağlamana gerek yok. Bizim gibi eyleme katılın ve haklarınızı koruyun." cevabını veriyor. İhbar sebebi bu. Hasan, bunun altında işveren oyunu olduğunu vurguluyor. Arkadaşları karakoldayken, diğer direnişçiler, karakola doğru yürüyüş yapıyorlar. Gebze Jandarma Karakolu'na giden işçilerden Şaziye Öztürk şunları anlatıyor: "Ben yaklaşık 1.5 senedir burada çalışıyorum. Biz örgütlenmeden önce, haftasonları hariç her gün mesai yapılırdı. Karşı geldiğimizde kapı gösterilirdi. Ramiz usta, ister bayanlar tuvaletine olsun, ister soyunma odasına olsun izinsiz, paldır küldür girerdi. Özellikle eski işçiler takip edilir, herhangi bir "hataları" yakalanır ve 17. maddeye göre tutanak tutulup işten atılırdı."

İşçiler bütün bu ihanetlere ve baskılara rağmen direnişlerini devam ettirmekte azimliler. Onlar, milliyeti ne olursa olsun tüm işçilerin kardeşliğini iyi kavramışlar.

Biz ayrılırken, "Biz faşist sömürücülerden korkmuyoruz. Onlar, emekçi, yoksul proletaryadan, köylüden korksunlar. Kararlı adım atıyoruz. Onurluyuz." diyorlar.

Yeni Dünya

Prof. Dr. Jens Scheer

Mao'da sanat ve devrim

Bu konuda özellikle Mao'nun Mayıs 1942'de kızıl siyasi bir üs olan Yanan'daki sanat ve edebiyat üzerine bir konferans esnasında yaptığı konuşmasına (1) dikkat çekmek istiyorum.

O, kültürün önemini şöyle dile getiriyordu: "Çin halkını kurtarma savaşında çeşitli cephelemeler mevcut, kalem cephesi ve silahın cephesi, kültür cephesi ve savaş cephesi... Sanat ve edebiyat siyasete tabidir ve aynı zamanda siyaset üzerinde de büyük etki icra ederler... devrimin bir parçasıdır... devrimin diğer acil sorunları ile karşılaştırıldığında ilk sırayı almaları da genel olarak devrimin vazgeçilmez öğeleridir."

Bu konuda Schäfer (2) şöyle diyor: "Mao Zedung tarafından geliştirilen devrimci sanat formülasyonunu kavrayabilmek için onun bu formülasyonunu içini dolduran derin teorik düşüncelerinin özümsemesi gerekir. Çünkü O'na göre teorinin kaynağını teşkil eden pratik ve teorinin doğruluğunun ölçütü yine pratiktir. Yani pratiğin bu ikili rolü sanat eserleri için de geçerlidir. Toplumsal gelişmeler sanat eserlerinin kaynağını teşkil ederken, o sanat eserinin etkisi veya pratiği ise onun toplumsal devrimdeki görevini ne derece yerine getirip getirmediğini belirler. Sanatın yaratıcılığı ve pratiği Mao Zedung'un sanat teorisinde büyük öneme sahiptir... toplumsal gerçekliği yansıtmak isteyen sanatın belirli bir birliğe ve tecrübeye ihtiyacı vardır, daha önceki gelişmeleri, çelişkileri ve mücadeleleri süzgeçten geçirmek, bunları bugün yaşanan gerçeklerle ve özellikle sıcak mücadeledeki insanların tecrübeleriyle karşılaştırıp kendisine yön vermedir."

Mao: "Öncelikle önyargısız ve tüm benliğinizle kitlelerin arasına karışmalı, en çetin kavgalar içine atılmalı, fıskıran kaynağını merkezine ilerlemeli ve edebi-sanatsal değerleri yaratacak olan hammaddeyi gözlemlemeli, yaşamalı, incelemeli ve analizini yapmalısınız. İşte ancak böylece yaratıcı bir faaliyet içerisinde girebilirsiniz."

Mao, eski "sosyalist" ülkelerde "reel sosyalizm" adı altında savunulan ve bu tür ülkelerde geliştirilmeye çalışılan kültür/sanat anlayışının tersine şöyle der: "Marksizmi incelemek demek; dünyayı, toplumu, edebiyatı ve sanatı diyalektik ve tarihi materyalizmin bakış açısı ile incelemek demektir, yoksa kültür ve sanat eserlerini birer felsefi dersler arasına katmak değildir Marksizm, realizmi (gerçekçiliği) sanat ve kültür eserlerinin bir parçası olarak görür, ancak onu tüm gerçekliğin yerine koymaz. Nasıl ki atom ve elektron teorisi fiziğin bir parçası olduğu, ancak eşitlik fizik olmadığı gibi."

"Diğer tarafta sanatçı, kafadaki düşüncelerini resim gibi gözler önüne serilmeli ve resmi çekici hale getirebilmek için eserin içeriği ve seyyesinden taviz vermeden çeşitli metodlardan, örneğin estetikten yararlanmalıdır."

İşte Mao yazdığı şiirlerde bu anlayışı gerçekleştirdi (3)

Burada sorun devrimci bir sanat eserinin çekiciliğinin yükseltilmesi ile o sanat eserinin kültürel seviyesinin yükseltilmesi arasında diyalektik bağ kavramaktır. Bunu yaparken ise iki nokta dikkate alınmalıdır: Sanat eserinin kültür seviyesini yükseltirken, halkın da kültür düzeyinin yükseltilmesidir. Mao bu konuda şöyle der: "Sorun birkaç iyi sanat eserinin kitleler tarafından taban bulması değil, esas önemli olan halkın kültür düzeyinin durmadan yükselmesidir... Halk bazı eserleri popüler hale getiriyor, bunu onların kültür düzeyinin yükselmesi takip ediyor."

Ve şuna dikkat çekiyor: "Biz geçmiş edebiyat ve sanat eserlerinden yararlanmayı reddetmiyoruz. Ancak bunlar, yeni devrimci bir içerik verilerek halkın hizmetine sokulmalıdır."

Ancak Mao'nun da vurguladığı gibi: "Sanatsal bir değer taşımayan eser, ne kadar ileri politik içerikli olursa olsun, güçsüz bir eser olur. Bu nedenle biz hem yanlış siyasi içerikli sanata karşı çıkarken, hem de doğru siyasi içerikli taşıyan ancak plakatif ve slogan ve böylece güçsüz sanat eserlerine de karşıyız."

Diğer yandan: "Bizler uzman insanların değerini bilmeliyiz, onlar devam için büyük değere sahiptirler. Ancak biz onlara devrimci bir yazarın veya sanatçının eserinin kitleler ile bütünleştiği, onları yansıttığı ve onlara yol gösterdiği sürece bir değer taşıyabileceğini kavratmalıyız. Ancak kitleleri temsil edenler kitleleri eğitebilirler; kitlelerin öğrencisi olanlar, onların öğretmenleri olabilirler."

Dipnot:

1- Mao Zedung, Seçme Eserler III, sf. 75.
2- Ingo Schäfer, Mao Zedung Düşüncesine Giriş, 1978.

3- Mao Zedung, 37 Şiir, Çeviri: Joachim Schicksal, 1967.

Felahiye Müftüsü'nün marifetleri

Kayseri/Özgür Gelecek- Kayseri'ye bağlı Felahiye ilçesi halkı, Felahiye Müftüsü Halil Taşpınar'ın makbuzsuz para topladığı ve bu paralarla cami yerine kendisine araba aldığı için protesto etti. Konuya ilişkin bir dilekçe Kayseri Valiliği'ne verildi. 20 kişi tarafından imzalanan dilekçede makbuzsuz toplanan paralarla Kuran Kursu ve cami yapımı sözü veren Halil Taşpınar'ın kendilerini kandırıldığı ve Müftü'nün bu parayı bireysel olarak kullanarak araba satın aldığı belirtiliyor. Dilekçenin bir bölümü şöyle: "Paranın yekününü kimse bilmemektedir. Halil Taşpınar 5 yıldan buyana Felahiye'de Müftülük yapmaktadır. Daha taşüstüne taş koydurmuş değildir.

Niksar köylüleri dolandırıldı

Tokat/Özgür Gelecek- Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı Yazıcık (Geyran) Tarım Kredi Kooperatifi eski Müdürü Yaşar Uzunoglu, kooperatife bağlı Yazıcık, Kılıgeriş, Erikbelen, Dağüstü (Heveke), Hanyeri, Kuyucak, Asar, Kazalapa, Aydoğmuş ve Sarıağıl köylerinden, yaklaşık 150 köylüyü, hiç para almadıkları halde borçlandırdı. Görüştüğümüz köylüler, hiç para almadıklarını; eski borçlarını kapatırken yeniden imza atırılıp borçlandırıldıklarını söylediler. Köylülerin borçları 9.5 ile 11 milyon arasında değişiyor. Birçok köylü, bu yeni "borçları" ödemek için direneceklerini söylediler. Bazı köylüler ise bu "borçları" ödemek için maalesef öküzlerini ve ineklerini satmış durumda. Bilgi almak için aradığımız Tarım Kredi Kooperatifi yeni Müdürü basına bilgi verme yetkisi olmadığını ve borçlu kişilerin muhatapının eski Müdürü Yaşar Uzunoglu olduğunu,

çünkü bu borçlandırmanın onun zamanında yapıldığını söyledi.

Eski Müdür Yaşar Uzunoglu, halkın aramalarına ve çağrularına rağmen kayıp ve bulunamıyor. Uzunoglu aynı zamanda bazı köylülerin dedesi olup, faşist ve sömürücü tutumuna; halkımızı daha da fakirleştirip elindeki ekmeğini, çif sürdüğü öküzünü, sütünü içtiği ineğini sattırarak bir "Cumhuriyet Dedeliği" örneği vermiştir. Yine yoksul köylü, bu ezikliğin çaresini faşist devletin adaletsiz mahkemelerine başvurarak gidermeye çalışıyor.

Bir kısım köylü ise şunu diyor: "Biz Yaşar Uzunoglu'nun kendisini bulamadığımız için, şu anda Yazıcık Belediyesi'nde çalışan oğlu Tuncer Uzunoglu'na sesleniyoruz: Babanızı bulun ve hesap versin. Yoksa bütün hesabın namli soracağımızı çok iyi biliyoruz!"

“Düzen partilerine oy yok”

Adana/Özgür Gelecek- Tüm Bel-Sen Başkanı Murat Yücesu, siyasi partilere oy vermeme kararını aldıklarını ve bu kararın diğer kamu sendikaları tarafından desteklendiğini belirtti. Murat Yücesu, mevcut siyasi partilerden hiçbirinden beklemedikleri birşey olmadığını, bu partilerin toplumun her kesiminin seçimi zamanlarında hatırladıklarını, kendilerine oy makinasi gibi bakan politikacıların hak ettiklerini vermek için oy kullanmama kararını aldıklarını belirttikten sonra şunları söyledi: “İktidar olmadan önce insan haklarından bahsedemeyen, bugün halkların mücadelesinin önünü teröle mücadele yasaları ile katliamlarla almaya çalışıyorlar. Halkların kardeşliğinden dem vuranlar, bugün seçim meydanlarını halkların düşmanlığını körükleyen alanlar olarak kullanıyorlar. Yıllardan bu yana politikacılar duygu sömürsü yaparak iktidara gelmişler ve daha sonra da zam üstüne zam yapmışlardır. Mevcut siyasi partiler, emekçi yığınların partileri olduklarını iddia ediyorlarsa, onların verdikleri mücadeleye destek olsunlar. Politikacılar yıllardır halka ve emekçi yığınlar kerner sıklıktan ve acı reçeteden başka birşey sunmamışlardır.” El ilanları ve bültenlerle konuyu toplumun tüm kesimlerine götürdüklerini ve görüşlerini almaya çalıştıklarını belirten Yücesu, başta işçi sendikaları olmak üzere diğer tüm kesimleri bu konuda hemfikir olmaya çağırdı. Siyasi partilere oy vermeme kararı alan bir diğer kamu sendikası olan Tüm Sosyal-Sen işyeri temsilcisi Şule Sakaoglu, verdikleri sözleri yerine getirmediği için düzen partilerinden hiçbirine oy vermeyeceklerini belirterek; “Önce vaatler yerine getirilsin, sonra oy istensin. Toplumun tüm kesimlerine uygulanan politikalarından rahatsızlık duyuyoruz. Bu nedenle siyasi partilere oy vermeme kararı aldık.” dedi. Düzen partilerine oy vermeme kararını Orkam-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Demiryol-Sen, Genel Sağlık-İş gibi kamu sendikaları da destekliyor.

Patron kuklası sendika

Mersin/Özgür Gelecek- Mersin belediye çalışanlarının henüz patronla sorunları bitmemiştir. İşçilerin eylemleri sonucu, patron, maaşları hiç ödemezken taksit taksit ödemeye başlamak zorunda kalmıştır. Çünkü işçiler eylem yaparak Mersin Belediyesi'nin gerçek yüzünü gösteriyor ve sokaklarda biriken çöpler kokuşmuş düzeni iyi temsil ediyordu. Bu arada sözde işçi sendikası Belediye-İş, toplu iş sözleşmesine imza attı. Yani işçileri açıkça sattı. Böylece bay Mutlu'nun temsil ettiği Mersin Belediyesi patronları, işçilerin alacaklarının olmadığını savunabildiler. Bu kadar da değil. Sendikalar tüzüğüne göre, her sözleşmeden sonra işyeri temsilcileri yenilenir. Bunun usulü de gizli oy ve açık sayıdır. Tabii patron uşağı Belediye-İş yöneticileri atama yolu ile işçilerin istemediği temsilcileri göreve getirdi. İşçilerin çoğu bu aşağılık işbirliğine tepki koyarak imza kampanyası başlattılar. Ve çoğu şunu biliyor: İşçiler kendi sendikalarına sahip çıkıncaya kadar ve kendilerinin gerçek temsilcilerini seçinceye kadar meydan sömürücülerin.

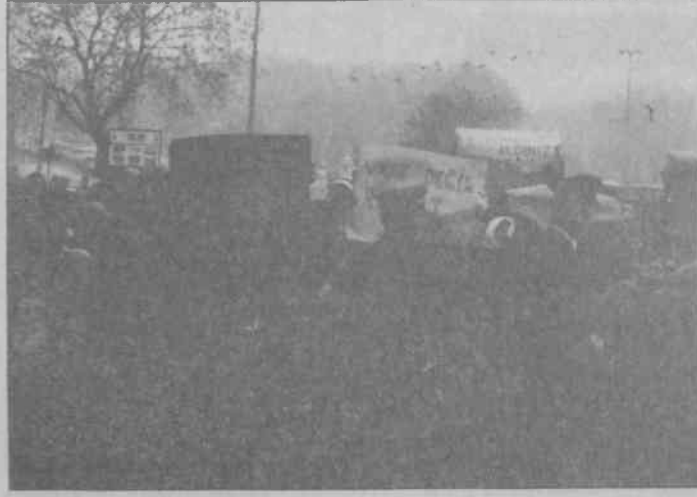
İKİTELLİ HALKI HAYKIRIYOR: “Oyumuzu aldınız bizi çamura gömdünüz”

İstanbul/Özgür Gelecek- Soğuk ve kirli bir İstanbul sabahı... Takvim yaprağının 22 Kasımını gösteriyor. Büyükşehir Belediyesi'nin önünde yaklaşık 200 kişi toplanmış. Bunlar İkitelli, Ziya Gökalp Mahallesi sakinleri... Gençler, çocuklar, kadınlar, yaşlı analar, işçi babalar... Sorunlarını Anakent Belediye Başkanı Nurettin Sözen'e anlatacaklar. Yüzlerinde öfke ve güvensizlik hakim. Güvenmek için sebepleri var mı? Verilen sözler, vaatler birkez olsun gerçekleştirilmemiş ki!

Anakent Belediyesi'nin önünde İkitelli halkı bağırıyor: “Yol İstiyoruz”, “Oyumuzu Aldınız Bizi Çamura Gömdünüz.” Belediye zabıtalı belediyenin kapı önünü açmaları gerekçesiyle kalabalığı belediyenin önünden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. İnsanlar belediye önünden ayrılmamaya kararlı. Topluca içeri almıyorlar. Buna karşılık aralarından başkanla görüşecek birkaç kişi seçiyorlar. Seçilenler görüşmeye gidince de dinmiyor sesleri, “Biz Halkız Halkız Kazanacağız”. Önlerinde set oluşturan zabıtaya öfkeyle çıkıyor kadınlar: “Yolumuz yapıncaya kadar burayı boşaltmayacağız”. Çocukların burunları soğuktan kızarmış. Çocukların ellerinde dövizler: “Halkını sevmeyen halka hizmet veremez”, “Çamuru bir tek yemediğimiz kaldı”, “İnsanca yaşamak istiyoruz”, “Birliğimiz gücümüz yenilmeyeceğiz”, “Oyumuzu aldınız bizi çamura gömdünüz”. Dövizlerin altındaki imza dikkat çekiyor: “İkitelli Gecekondu Halkının Birliği”

DEV SANAYİNİN İÇİNDE YOKSUL GECEKONDULAR

GAP'tan sonra Türkiye'nin ikinci büyük yatırımı İkitelli Organize Sanayii içinde yer alıyor Ziya Gökalp Mahallesi. Türkiye'nin çeşitli yörelerinden gelen insanların ikamet ettiği bir yerleşim birimi. Özellikle Tunceli, Kars, Erzincan ve Bingöllülerin yoğun yaşadığı bir yer. 7 bin seçmeni olan bu gecekondu bölgesinde altyapı yok... Kanalizasyon kanalları açıldıktan dereye akıyor. Su için çekilen eziyetler hesapsız. Elektrik günde “yirmi kez kesiliyor”, voltajları oldukça düşük. Yollarda kışın çamur dizboyu. Yazın ise tozu duman. Bir taraftan dev bir organize.. Diğer taraftan müthiş

İkitelli halkı, sokaklarda çoluk-çocuk gösteri yapıyor ve haykırıyor: “Verilmeyeni zorla almaya kararlıyız.”

bir yoksulluk ve bakımsızlık. Bu çarpıklığı Türkiye'nin birçok yerinde görmek mümkündür.

Hüseyin Koçan 10 yıldır İkitelli'de oturuyor. “Sorunlarımız saymakla bitmez. Yollarımız çamur, hastamızı doktora götürmüyoruz. 800 hanelik gecekondu bölgesinde bir sağlık ocağı dahi yok.” diyor. Aydın Bağış Kars'tan gelmiş, 12 yıldır İkitelli'de oturuyor. O'da bir başka sorunu dile getiriyor: “Kanalizasyon kanalları açık. İnsanlar sürekli lağım kokuları duyuyor. Lağım suları İkitelli Deresi'ne akıyor. Yazın sinekten geçilmiyor. İnsanlar sürekli hasta”

İkitelli halkının şimdi en can alıcı sorunu yol. Okul önlükleriyle belediye önüne gelen çocuklar sıkça “Yol istiyoruz” sloganını atıyorlar. İlkokul 5. sınıf öğrencisi İsmail Aydoğdu, “Okula giderken çamur içinde kalıyoruz. Öğretmen bile sınıfa almıyor. Mecbur mendilimizle siliyoruz ayaklarımızı. Yoksa eve gönderiyorlar, izin kağıdı bile vermedim.” diyor. “Bazen de dayak atıyorlar” diyerek araya giriyor Serdar Göçken adlı öğrenci. Hatice Ercan “Çocuğumu sırtımda okula götürüyorum. Çamurdan adımımı dahi atamıyorum” diyor. Görmek Tekstil'de işçi olan Yaşar Tuncel; çamurdan arabasının aşağı inemediğini, otobüs durağına gidebilmek için bir kilometre yol yürüdüğünü söy-

lüyor. Halkalı'da bulunan M. Akif Ersoy Lisesi'nde okuyor Erol Yeşil-kir. İki kilometreye yakın yolu yürüyerek otobüs durağına geliyor. “Çamur içinde kalıyorum. Okulda arkadaşlarımın içinde utanç duyuyorum. Biraz temizleyerek arabaya bineyim derken geç kalıyorum. Bir çok dersimin kredisi bitti” diyor. Ardından diğerleriyle birlikte bağırıyor: “Yol istiyoruz”

Ziya Gökalpliler ilk kez 1987 yılında TMMOB'un girişimiyle bölgenin imar ve altyapı sorunlarını tartıştıkları bir toplantı yapıyorlar. Bununla kamuoyunun gündemine girmeyi başarıyorlar. O yıllarda yol, su, elektrik gibi temel hizmetlerden tamamen yoksunlar. Halk, İkitelli Kültür ve Dayanışma Derneği'nde birleşiyor. Bölgesel ve sosyal sorunların çözüme çalışmaları yapıyorlar. Dernek yöre halkını biraraya getirmede önemli bir işleve sahip. Herhangi bir etkinliğe en azından binbeşyüz kişi katılıyor. '89 yılında Anakent ve İSKİ'nin önüne kitlesel yürüyüşler düzenliyorlar. Böylelikle bazı sorunları çözebiliyorlar.

'89 yerel seçimlerinde mahallede Erdal İnönü, Nurettin Sözen ve diğer parti temsilcileri geliyor. Ancak ayaklarına çizme giyerek mahalleye inebiliyorlar. Bol vaatler vererek (her zaman olduğu gibi) seçim propagandaları yapıyorlar. Ondan sonra ne gelen oluyor, ne de vaatleri-

ni yerine getiren... 4 yıllık süreçte bölgede değişen birşey yok. Çamurlu yollar yine aynı.. Sorunlar yine... Bu kez kendilerine öncülük edecek dernekte faaliyetiniz.. Ne olacak?

İKİTELLİ GECEKONDU HALKININ BİRLİĞİ

İkitelli Ziya Gökalp Mahallesi'nin sakinleri sorunlarına yine kendileri sahip çıkıyor. Birlik ve bütünlük içinde yöre, dil, din gözetmeksizin her semtte geniş katılım toplandı yapıyorlar. İnsanlar sorunlarına duyarlı hale getirilmek için.. Sorunlar tartışılıyor.. Her semt kendi komitesini oluşturuyor. “İkitelli Halkı Birliği”. Bundan sonra seçimlerde dahi oy vereceklerini bu komiteler aracılığıyla ortak belirleyecekler. “Hizmet bir yana, muhtarımızın yüzünü dahi görüyoruz” diyor Ziya Gökalpliler..

Komitelerde yer alan kişilerle meslek ve yaş ayrımı yok. Esnaf, işçi, evhanımı vs. herkes var. Toplantılar sonucu şu karara varıyorlar: “Hiçbir partinin bize faydası yok. Hepsi birbirinin aynı. Biz onların oy makinasyız. Oylarımızı aldıktan sonra bizimle işleri bitiyor. Biz ancak kendimiz sorunlarımızı sahip çıkarsak çözebiliriz”. Mahallelerinde oturan Küçükçekmece Belediye işçileri de iş bırakma eylemlerini anlatıyorlar. İşçiler belediyeye yürüdüğünde İkitellilerde pankartlarıyla katılarak destek veriyorlar.

Toplantılarda iki acil sorun tespit ediliyor. Yol ve imar... Yollar çamurdan geçilmiyor. Gecekondularına ise devlet imar hakkı vermemiş. Sanayi bölgesi kapsamında kamulaştırılma tehlikesiyle karşı karşıya-

lar. Sorunları Sözen'e iletmek için çıkanlar, görüşmeden döndüler. Çünkü Sözen Ankara'da.. Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Danışman'la görüşebiliyorlar. Programlarına daha önce aldıkları 6 caddeye çakıl dökecekleri sözü vermiş Danışman. “İkitelli halkı örgütlü bir halktır” diyor komiteden Sakine Selvi: “Bizden kesilen vergilerin yol, su, elektrik olarak geri döneceğini söylüyorlar bunu istiyoruz. Bunun için gerekeni yapacak yılmayacağız. Verilmeyeni zorla almaya kararlıyız. Gerekirse her gün kitlesel yürüyüşler yapacağız, Anakent'in önüne.”

Sağlık Emekçilerinden hükümete uyarı eylemi

Haber Merkezi- Hekimler ve diğer sağlık çalışanlarının, ekonomik, demokratik, özlük haklarının verilmesi ve kamu çalışanlarına grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkının tanınması amacıyla, belirlenen eylem takvimi çerçevesinde, 17-18 Kasım günleri iş bırakma eylemi yapıldı.

Eylem, başta İstanbul olmak üzere Tüm Sağlık-Sen'in örgütlü olduğu tüm illerdeki sağlık kurumlarında gerçekleştirildi. Eylemler, SSK Okmeydanı, SSK Samatya, Şişli Etfal, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları, Cerrahpaşa, Taksim İlk Yardım ve Bakırköy Devlet Hastaneleri ile ilçe sağlık ocaklarında iki gün boyunca, polislin yoğun önlemleri altında devam etti. Hastanelerin acil servislerinin kapsam dışında bırakıldığı eylemlerde, çeşitli sağlık kurumlarında basın açıklamaları yapıldı. Yapılan açıklamalarda, sağlık çalışanlarının eylemlerinin dünü, bugün ve yarını değerlendirdi.

Sağlık emekçileri daha önceki taleplerini yenileyerek; grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakların tanınmasını, hükümetin sendikaların taraf kazanarak grevli toplu sözleş-

mesine oturmasını, Ocak ayında verilecek % 15'lik zammın geri çekilerek günün koşullarına ve insan onuruna yakışır düzeyde belirlenmesini, sendikalara ve üyelerine yapılan baskıların son bulmasını, sağlıkta eşitsizliği arttıracak olan tüm özelleştirme hazırlıklarının durdurulmasını, halka eşit, ulaşılabilir, nitelikli ve kamu tarafından güvence altına alınmış sağlık hizmeti sunulmasını istedikler.

Tüm Sağlık-Sen bu eylemlerin hükümete uyarı olduğunu belirterek, istemleri gerçekleşinceye kadar devam edileceğini açıkladılar.

18 Kasım günü yeni bir “Beyaz eylem” gerçekleştiren hekimler Türkiye genelinde, “Halka İkinci Mektup” başlıklı bir bildiri dağıttılar. Bildiride, hekimlerin hastalarına yeterince zaman ayırıp, onların derlerine derman olmayı sağlayacak bir ortam istediği belirttikler; “Başbakan başta olmak üzere, ülkeyi idare edenleri; kamu çalışanlarının emeğine, sizlerin sağlığına değer vermedikleri için şikayet ediyoruz.” denildi.

Tüm Sağlık-Sen tarafından da halka bildiri dağıtıldı. Bildiride, Bakanlar Kurulunda memur

Sağlık emekçileri özlük ve demokratik hakları için hükümeti uyardı ve ısrarlılar..

sendikaları yasa taslağı gündeme alındığı sırada, Sağlık Bakanlığı tarafından çalışanların toplu sözleşme ve grev talebini sabote etmek için özel hizmet tazminatı ve bazı özlük haklarında bazı iyileştirmelerin gündeme getirildiğine değinilen “Bizler hakkımızdan ancak toplu sözleşme masafalarında be-

lirlelenebileceğine inanıyoruz.” denildi.

Eylemler kapsamında 5 Aralık günü İzmir'de “Beyaz Miting” düzenlenecek. Ayrıca Tüm Sağlık-Sen tarafından hazırlanan eylem programı çerçevesinde, 2 Aralık'ta basın ve TV nin telefonları kilitlenecek.

Küçükçekmece belediye işçilerinin direniş güncesi

İstanbul/Özgür Gelecek- Küçükçekmece Belediyesi işçileri yaklaşık iki aydır süresiz iş bırakma eylemi gerçekleştiriyorlar... Bilindiği gibi 8 aylık maaşlarıyla birlikte iki yıllık toplu sözleşme farkları ve diğer sosyal haklarını alamayan işçiler, 4 Ekim günü iş bırakmışlardı. O günden sonra çeşitli eylemliler gerçekleştirilen belediye işçileri yürüdüler, polisle çatıştılar, birçok basın açıklaması yaparak sorunlarını kamuoyuna iletiler, halka bildiriler dağıttılar...

Daha önce Küçükçekmece Belediyesi'nde yolsuzlukların ayyuka çıkmasıyla eski belediye başkanı Ertuğrul Tiğlay görevden alınmıştı. Belediye'nin tüm sorunlarını çözeceğini iddia ederek Tiğlay'ın yerine Ali Rıza Gürkanat göreve gelmişti. Ancak Gürkanat, varolan sorunları ağırlaştırmaktan başka bir iş yapmadı. Ayrıca bir devlet politikası olan özelleştirmenin belediyelere düşen payını Küçükçekmece Belediyesi'nde yaşama geçirmeye çalışan Gürkanat, 500 işçiyi de işten atacağını açıkladı. İşçilerin tüm haklarını ödeyeceğini de belirten Gürkanat, birçok defa olduğu gibi verdiği sözde durmadı. Tek yanlı olarak yaptığı ödeme programını da yaşama geçirmede. Gürkanat ödemeyi yapmadığı gibi, 5 Kasım günü taşeron firmanın çöp toplamasını istedi. Taşeron firmanın çöp toplamasını polisle çatışma pahasına belediye işçileri engellediler. O günün ardından işçiler halk sağlığını gözönüne alarak okulların ve sağlık ocaklarının önündeki çöpleri tamamen kendi inisiyatifleriyle toplamaya başladılar.

İşçilerin kararlı ve bilinçli direnişleri, Gürkanat'ın bütün eylemleri kırma girişimlerini boşa çıkarıyor. Hamlelerine yeni bir hamle daha ekleyen Gürkanat; taşeron firmaya 18 Kasım sabahı Çevik Kuvvet eşliğinde çöpü kaldırmaya başladı. İşçi temsilcileri bu durumu Gürkanat'la görüştüklerinde, işveren taşeron firmayla 5 günlüğüne anlaşacağını, o günden sonra da geri çekeceğini açıkladı. Bugüne dek Gürkanat'ın söylemlerinin asılsızlığını bilen işçi temsilcileri görüşme sonrası bir toplantı yaptılar. Toplantıda taşeron firmaya müdahale etme kararı alındı. Yol Bakım, Onarım ile Temizlik İşleri işçileri kendi bölgelerinde taşeron firmaya müdahale edeceklerdi...

Temizlik işlerine gelen işçi temsilcileri işçilere çözümün bir tek yolunun birlikte müdahale olduğunu vurguladılar. Ne pahasına olursa olsun taşeron firmaya karşı koyulacaktı. Gözaltına alınan olduğunda karokol önünde oturma eylemi yapacaklardı. Bu kararları aldılar...

Sayıları 300'ü aşan işçiler "Mafya döfolsün, İşçi Halk Kurtulsun", "İşçiler Burada Hırsızlar Nerede", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını haykırarak sokaklarda topluca dolaşmaya başladılar. Hürriyet caddesi'ne gelen işçiler, "Taşerona Hayır" sloganı eşliğinde, çöp toplamaya başlayan taşeron işçileri engellemeye çalıştılar. İşçilerin bu müdahalesi taşeron firmanın kamyonlarının kaçırılmasını sağladı. Diğer çöp kaldırma ekiplerinde engellemek için caddeleri geçmeye devam eden işçilerin önünü polis kesti. Coplarla işçilere saldıran polis, Zeynel Karadağ adlı temizlik işçisinin burnunu kırdı. Bir işçi de gözaltına alındı. Takviye gelen

Taşeronu engellemek isteyen işçilere polis saldırdı.

bir otobüs dolusu Çevik Kuvvet işçilerin etrafını sardı. Bu arada çokca sivil polis otolarının da etrafı sardı gözlemlendi. İşçiler, polislerin saldırısına, "Yaşasın İşçilerin Birliği", "Halkımız Safıya", "Haksızlık Burada, Yargı Nerede" sloganlarıyla yanıt verdiler.

Olaydan sonra işçiler, polis kordonu eşliğinde Cennet Mahallesi'nde bulunan Temizlik İşleri Atölyesi'ne geldiler. Bir otobüs dolusu Çevik Kuvvet'te Atölye önünde beklemeye başladılar. Bu arada takviye gelen Çevik Kuvvet ve zabıtalardan korumasında çöpler toplanmaya başlandı. Daha sonra, işçiler; Ali Rıza Gürkanat'a zabıtalardan, telsiz haberleşmelerinde, taşeron firmanın kamyonlarının kaçtığını bildirdiklerini söylediler.

Temizlik işçisi Ahmet Avcı bu olayı bize şöyle değerlendirdi: "Türkiye'deki faşist düzenin işçi ve halk kesiminin üzerindeki baskı ve zulmü burada apaçık sergilemiştir. Bu, bu ülkede beklenen şeydi. Sömürücü düzenin dayatmış olduğu sistemin ta kendisidir. Bunu aşmakta, tüm ezilen halkların ortak mücadelesiyle olacaktır."

Temizlik işçisi Hasan Konuk ise, eylemlerinin basından beri polislerin kendilerine karşı tavrının aynı olduğunu, ama bunun kendilerini yıldırmayacağını söyleyerek; haklarını elde edinceye kadar aynı şekilde mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti.

İŞÇİLERDEN PROTESTO YURUYUŞU

Küçükçekmece Belediye işçileri 19 Kasım günü, bir önceki günün polis saldırısını protesto ettiler. Temizlik İşleri Atölyesi'nde toplanan işçiler Belediye Başkanlığı'na kadar yürüdüler. Halkın ilgiyle izlediği yürüyüş boyunca işçiler "Çekmece İşçisi Köle Değildir", "Yaşasın İşçilerin Birliği", "Hırsız Meclis İstemiyoruz", "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" sloganlarını haykırdılar. Belediye Başkanlığı önünde toplanan işçilere hitaben Genel İş Sendikası 9 No'lu Şube Başkanı Hasan Durak, bir konuşma yaptı. Halkın polislerle karşı karşıya getirilmeye çalışıldığını söyleyen Durak, "Bizler emeğimizi istiyoruz" dedi. Belediye İş Sendikası Araştırma ve Planlama Genel sekreteri Ahmet Cengiz; "Bizler yolsuzluk, hayali ihracat, rüşvet, taşeron istemedik. Bizler onurumuzla çalışarak emeğimizi elde ettiğimiz emeğimizi istedik. Bugün omuzlarımızı basarak bas-

ket yapan, bizi oy makinası olarak gören yöneticileri protesto ediyoruz" dedi.

Küçükçekmece işçilerinin örgütü olduğu Belediye İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şubesi, yaptığı basın açıklamasında; "Bugün Küçükçekmece Belediyesi'ni yönetenler bu ülkeyi yönetiyorlar. Eğer bir siyasi iktidar bu sorunu çözemez durumdaysa oturup herkesin düşünmesi gerekiyor. Sayın Başbakanın bu bölgenin milletvekili olması ise bu durumu biraz daha düşündürüyor. Eğer sorunlarımız çözülmüyorsa, Mart 1994'te siyasi partilerden kimse gelip bu bölgede oy istemesin".

Daha sonra Belediye İş Sendikası 2 No'lu Şube Sekreteri Hasan Gülüm, Belediye İş Sendikası'nın işçilere erkaz dağıtacağını açıklayarak, işçileri Temizlik İşleri Müdürlüğü'ne çağırıldı.

Belediye Başkanlığı önünden ayrılan işçiler Temizlik İşleri Müdürlüğü'ne geldiler. Belediye İş Sendikası Genel Merkezi'nin Küçükçekmece Belediye İşçilerine verilmiş üzere gönderdiği, 7 ton erkaz dağıtılmaya başlandı. İşçiler kuyruk oluşturarak makarna, pirinç, sıvı yağ, sana yağı, fasulye, çay ve şekerden oluşan erkazları aldılar.

MUHTARLAR DEVREYE GİRDİ

Taşeron firma İTEMSAN, Küçükçekmece polisleri, Çevik Kuvvet, Motorize Güçler ve zabıta korumasında çöpleri topluyor.. Belediye işçileri ilk iki günden sonra, taşeron firmaya müdahale etmediler. Belediye Başkanı Gürkanat'ın işçilere söylediği beş günlük süre geçti. Hala taşeron firma çalışıyor. Ali Rıza Gürkanat, yaptığı yasadışı

işleri, yasalara uydurmuş.. Çöpün ihaleye verilmesi, Belediye Meclis kararıyla mümkün. Ama Gürkanat; bu süreçte taşeron firmaya Encümen kararıyla, emanet usulü çöpü vermiş. Emanet usulüne göre 600 milyonluk anlaşma yapabilir işveren. Gürkanat, bu emanet usulünün süresi ve ederi doldukça yeni bir encümen kararıyla çöpleri taşeron firmaya toplatıcak. Bu da Gürkanat'ın işçilere yeni bir oyunu. "Ne yazık ki" işçiler bu oyuna da gelmediler. Ve yeniden taşeron firmaya müdahale kararı aldılar.

22 Kasım günü Gürkanat, 17. Noter'i yanına alarak işçilerin yanına geldi. Beraberinde 10 milyar getirmişti.. İşçilerin birer maaşını vererek işe başlamalarını sağlayacaktı. İşçiler, "Alacağımız 8 maaştır, ayrıca 92 yıldan kalan sosyal haklarımız da var. Bir aylık maaş almıyoruz" dediler. İşçilerle Gürkanat tartıştılar. İşçiler maaş almadılar...

Bilindiği gibi belde bulunan 23 muhtardan 18'i belediye işçilerinin eylemini desteklediklerini yayınladıkları bir bildiriyle açıklamışlardı. Bu kez, Muhtarlar Derneği Başkanı Ramazan Demir ve Yönetim Kurulu, Belediye Başkanlığı'na görüştüler: "Bu soruna arabaluculuk olmak için". Görüşmeler sonrası muhtarlar, işçilere tatmin edici ödemelerin yapılması için Büyükşehir Belediye Başkanı Nurettin Sözen'le görüşmeyi önerdiler. İşçiler muhtarların önerilerini dikkate alarak, aralarında bir toplantı yaptılar. İşçi temsilcisi Ali Diri, yaptığımız görüşmede, Sözen 10 milyara tatmin edici para eklediği ve benzerliğin satılmaması durumunda "ben parayı öderim" teminatı verdiği taktirde, protokol yapılmasının kararlaştırıldığını söyledi.

25 Kasım günü muhtarlar bu karar doğrultusunda Sözen'den randevu alıyorlar. İşçi temsilcileri, 9 muhtar ve Gürkanat görüşmeye gidiyorlar. Sorunları ayrıntılarıyla Sözen'e aktarıyor. Sözen, işçilerin teminat talebini kabul etmediği gibi, bu süreçte hiçbir belediyeye nakit para veremeyeceğini söylüyor. Ama benzerliği kesinlikle sattıracağını belirtiyor. Bu görüşme defterinde işçiyi yararı olmadan böylece kapanıyor.

Son olarak işçi temsilcileri; 10 milyarlık paranın alınmaması ve eyleme devam edilmesi yönünde karar aldı. Bu karar tüm birimlerde tartışılarak yaşama geçirilecek. Velhasıl Küçükçekmece Belediye işçisinin eylem güncesi devam ediyor/edecek...

Bunu kıran işçi, Zeynel Karadağ...

Demiryol-Sen'den toplu sözleşme çağırısı

Ankara/Özgür Gelecek- TCDD Yolları Genel Müdürlüğü'ne bağlı işyerlerinde çalışan memurların üye olduğu, Demiryol-Sen, 22 Kasım'da işverene toplu iş sözleşmesi çağrısında bulundu.

Demiryol-Sen'e üye yaklaşık 200 işçi Ankara tren garında toplanarak davul zurna eşliğinde TCDD Genel Müdürlüğü'ne kadar yürüdüler.

"Söz, yetki, karar çalışanlara", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız", "İşçi memur ayrımlarına son" yazılı pankart ve döviz taşıyan memurlar, Genel Müdürlük önünde halay çekerek davullu zurnalı gösteri yaptılar.

Demiryol-Sen Genel Başkanı Orhan Altuğ, yaptığı konuşmada, ücret dahil her türlü haklarını belirleme taraf olmak istediklerini belirterek, bu haklarını almak, korumak ve kazanmak için başlattıkları sendikal mücadelede toplu sözleşme aşamasına geldiklerini söyledi. Üye sayılarının 12 bine ulaştığını kaydeden Orhan Altuğ, "Sendikamız toplu sözleşme hakkının kullanılmasını sürecini, hazırlanan taslağı bugün işverenimiz olan TCDD Genel Müdürlüğü'ne üyelerimiz ile birlikte vererek fiilen başlatacağız" dedi.

Bu arada, TCDD Genel Müdürü Talat Günsoy da memurları "hoş geldiniz" diyerek karşıladı ve "bugüne kadar sizlerle birlikte, elele hareket ettik. Bundan sonra da birlikte hareket edeceğiz. İnşallah arzu ettiğimiz hususlar ilerideki günlerde gerçekleşir" dedi.

Daha sonra, sendika yöneticileriyle genel müdürlükteki toplantı salonunda görüşen Talat Günsoy sendikacıların hazırladıkları toplu iş sözleşmesi taslağını aldı. Günsoy "Taslağı alacağız, inceleyeceğiz. Ama hepsi o kadar" dedi.

6 Şubat 1993 tarihinde Tüm-Ray-Sen ve Dem-Sen'in birleşmesi sonucu kurulan Demiryol-Sen; kamu emekçilerinin ekonomik haklarının genişletilmesi, insanca çalışma koşullarının yaratılması uğruna verilecek mücadelede aynı zamanda ülkedeki tüm anti-demokratik uygulamalara, baskılara karşı çıkma anlayışını temel alarak, sınıf ve kitle sendikacılığını savunuyor.

Zamlara protesto

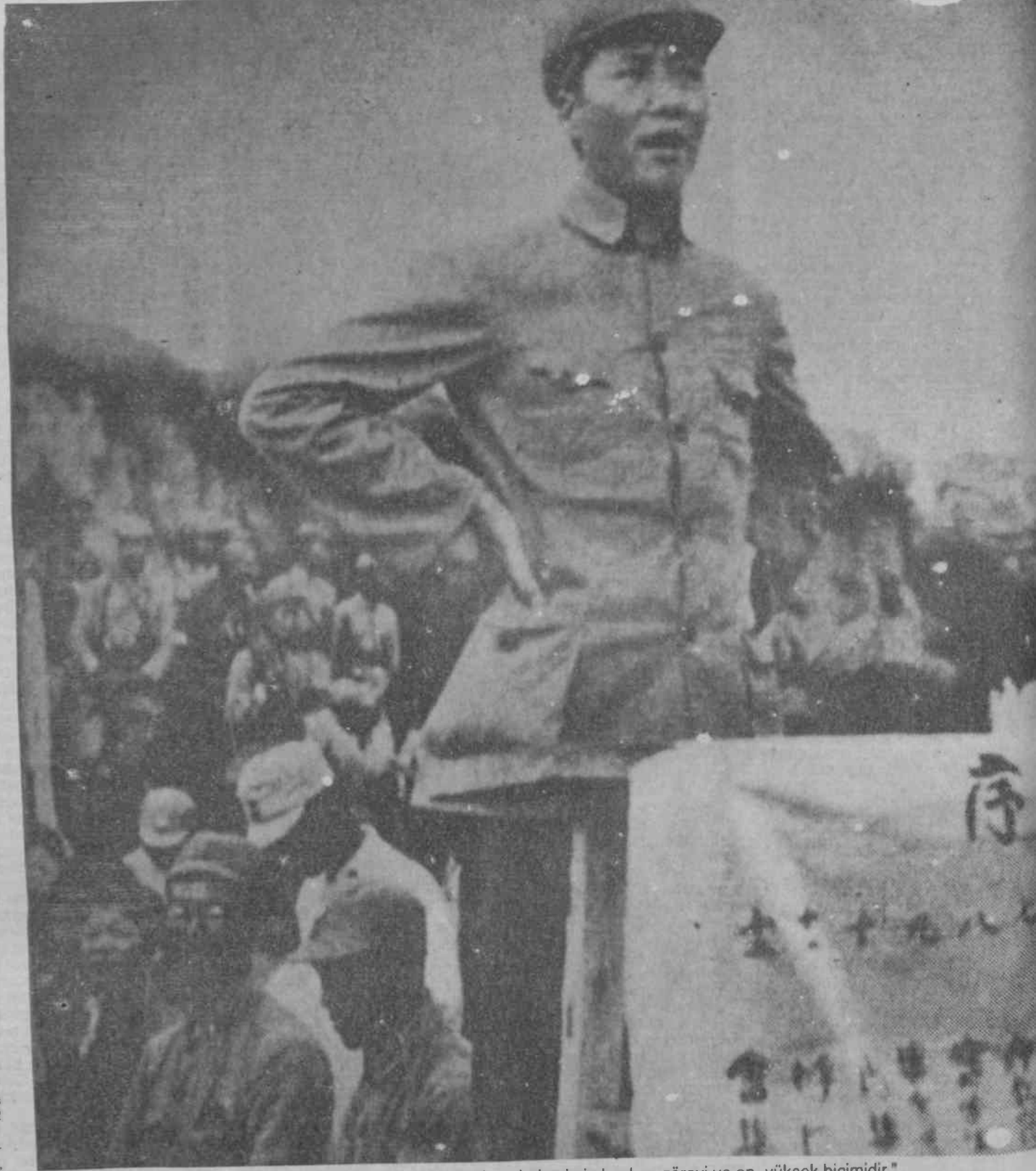
Adana/Özgür Gelecek- 22 Kasım'da '93 günü Adana'nın Hürriyet ve Yenibey mahallelerinde kurulan semt pazarlarında, halk, zamlara protesto etti.

Hürriyet Mahallesi'nde Askerlik Şube'sinin karşısında kurulan semt pazarında zamlara protesto eden halk "Aç değil insanca yaşamak istiyoruz", "Faturayı halk değil, patronlar ödesin", "Cebimize giren eli kırmanın zamanıdır" şeklinde sloganların attı. Protesto gösterisine, çevreden katılımlar oldu.

Göstericilerin arasından bir kadın, tezgahın üzerine çıkarak orada bulunan halk kitesine hitaben şunları söyledi: "Bütçede meydana gelen açığı KDV zammıyla kapatmak istiyorlar. Buna dur demenin zamanı gelmiştir. Hatta geçiyor bile... Bu açığın kapatılmasının faturası emekçi halkımızın sırtına yüklenmek isteniyor. Bu ağır fatura her zaman olduğu gibi yine bizim halkımıza çıkarılmak istenilmektedir. Bu faturayı halkımız değil patronlar ödesin!" dedi.

Bu konuşmadan sonra göstericiler, ellerindeki pankartları açarak pazarın içinde bir süre yürüdü ve sessizce dağıldı.

Başkan Mao'nun 100. doğum

"İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, sorunun savaşa çözülmesi, devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir."

geçirip ardından köylük bölgeleri işgal etmek değil, tam tersidir." (abç)

Nedir bunun tam tersi?

Tabii ki Halk Savaşı Stratejisi'ne uygun örgütlenmektir. Yani öncü kent merkezlerini değil, köylük bölgeleri ele geçirmek legal ve kansız mücadele biçimlerini değil, illegal ve iç savaş mücadelesi biçimini esas almaktır.

Ve gene savaş veya işgal dönemlerinde kapitalist ülkelerdeki gibi kendi tekelci burjuvazisini hedef almak değil, işgalci emperyalist güce karşı kendi ulusunu birleştirmek ve bunun savaşını vermektir.

Mao Zedung, Çin veya Çin gibi ülkelerde diğer mücadele biçimlerine göre örgütlenmeyi kesinlikle yadsımadığı gibi, bunların "vazgeçilmez ve hiçbir koşul altında küçümsemez" olduğunu önemle belirtir. "Ama onların amacı savaşa hizmet etmektir." diyerek Çin gibi ülkelerde uygulama biçimini vurgular.

Peki Halk Savaşı Stratejisini, bir devrim stratejisi olarak evrensel kılan özellikler nelerdir?

Bu, tabii ki yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin sosyal ve iktisadi olarak bir ve benzer yapıları, kapitalist ülkelere farklı

olarak dünya çapında özdeş oluşudur.

Neden yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde illegal ve silahlı mücadele biçimi esas alınır?

Çünkü bu ülkelerde bir kürsü olarak yararlanılabilecek parlamento ya hiç yoktur ya da bu kürsüden yararlanmanın imkanları yok denecek kadar azdır.

İşçileri ve ezilen halk katmanlarını legal olarak örgütleyebilmenin imkanları ya hiç yoktur, ya da bu imkanlar çok kısıtlıdır.

Şehirlerde örgütlenme imkanı ya hiç yoktur ya da çok kısıtlıdır. Merkezi siyasal otorite, askeri yanıyla özdeş hale gelmiştir. Ve şehir merkezlerinde yoğunlaşmıştır.

Sınıfların konumlanması itibarıyla iki zıt kutup olan proletarya ile büyük burjuvazi sosyal olarak cılızdır ve bunun tersine aradaki geniş aç, köylülük ve kır ve kent küçük-burjuvazisinden oluşmaktadır. Bu durum, kaçınılmaz olarak köylülüğün devrimin temel gücü olarak örgütlenmesini gerektirir.

Komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı ile tefeci-tüccarların iktisadi ve siyasi-askeri mengenesine sıkışmış geniş köylü yığınlarının ülke çapında bir toprak sorunu vardır.

Bütün bunlara bağlı olarak faşizmin açık

veya kapalı olarak çeşitli biçimlerinin kalıcı bir siyasal rejim oluşu, esas mücadele biçiminin savaş; esas örgütlenme biçiminin de halk ordusu olmasını zorunlu kılar.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin sosyal ve iktisadi yapılarını şöyle bir gözününe getirdiğimizde, yukarda saydığımız özelliklerin şu veya bu biçimde bu ülkelerde mevcut olduğunu görürüz.

Bir savaş, bir iç savaştan söz ettik. Bu savaş biçimi ilk aşamada düzenli bir savaş olmadığı gibi, bir başkaldırı veya isyanın kendiliğinden öğelerini de içinde barındırmayan savaştır. Bu gerilla savaştır.

Şehirlerden başlamayan ama şehirlerin desteğiyle daha çok ilerleyen, köylük alanları üs olarak seçen ve gide gide şehirleri işgal etme, şehirleri köylerden-kırlardan saran bir savaştır.

İLK EVRE: GERİLLA SAVAŞI

Bu savaş düzensiz, hareketli, sürekli yer değiştiren küçük birliklerin; düzenli, ağır, hantal ve büyük merkezi birliklere karşı verdiği savaştır.

Bu merkezi, büyük ve düzenli birliklerle ilk aşamalarda yer veya mevzi savaşına gir-

Mao Zedung'un mütevazî kişiliğinden ve yazılarında özellikle kullandığı yalın dilden daha önce söz etmiştik. Mao Zedung'un genellikle iddialı olmayan bu dili de Mao'yu sözümona savunan bazı kesimler tarafından istismar edilmiştir. Bu tabii ki Mao'yu yeterince kavrayamamaktan kaynaklanmamaktadır. Tamamiyle Mao'yu mezara gömmeye (!) çalışan burjuvazinin değişik bir taktiğidir.

Bu kesimlerin dillerine doladıkları, kullanmaya çalıştıkları şeylerden biri de Mao Zedung'un konuşmalarında veya yazılarında hitap ettiği kesimin neden dünya proletaryası olduğunu belirtmemesidir. Yani Mao, neden Marx ve Lenin gibi çoğunlukla dünya proletaryasına seslenmemiş ve ortaya attığı teorilerin evrensel önümde olduğunu belirtmemiştir.

Evet, önlerine gelen her fırsatta bunu tekrarlar ve özellikle Mao'nun Halk Savaşı Stratejisinin sadece ve sadece Çin için geçerli olduğunu söylerler.

Bu bölümde öncelikle Halk Savaşı Stratejisinin öz itibarıyla ne olduğu ve evrensel niteliğine değineceğiz.

Mao Zedung, bütün devrimci geçmiş boyunca, çoğunlukla parti yönetimine veya çeşitli kademelerine sunduğu yazılı raporları toparlayarak kitaplaştırmıştır. Partinin herhangi bir kademesine sunulan bu raporlarda Mao'nun başlık olarak veya herhangi bir şekilde "dünya proletaryasına" belirlemesini kullanması sanırsız oldukça abes ve ukalaca olacaktır. Kaldı ki Mao Zedung'un eserleri 1926 yılından başlayarak yazdığı raporlarla oluşturulmuştur. O yıllarda Mao, ÇKP'nin henüz sıradan bir üyesidir. İddialı bir rapor ya da herhangi bir yazı, bir Komünist Partisi'nin birkaç yıllık geçmişi olan sıradan bir üyesinden sanırsız beklenemez.

Mao Zedung, 1935 yılında ÇKP Genel Sekreterliğine getirilmiştir. Bundan önceki partili mücadele geçmişi, yaklaşık 15 yıldır. Bütün bu birikimden sonra Mao'nun yazılarında ayrıcalıklılığı ya da bilime katkısı nitelikteki yazı ve raporlarına rastlanır. Ancak hepsinden önce, gene de Mao'nun mütevazî kişiliği kavranmalıdır diyoruz.

HALK SAVAŞI STRATEJİSİ EVRENSELDİR

"İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, sorunun savaşa çözülmesi, devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi, gerek Çin ve gerekse bütün ülkeler için evrensel olarak geçerlidir." (abç)

Mao Zedung, bu yazıyı 1938 yılında yazıyor. Çin ve diğer ülkeler için evrensel geçerliliği olduğunu belirtmesi, Çin'in o gün içinde bulunduğu devrim biçiminin evrensel bir devrim biçimi olmasıyla eşanlamlıdır.

Yukarıdaki alıntıda Mao'nun sadece "silahlı devrim ilkesi"ni evrensel gördüğünü, fakat Halk Savaşı Stratejisi'ni bundan ayrı tuttuğunu ve hatta bu devrim biçimini sadece Çin'e özgü bir devrim biçimi olarak gördüğünü zannetmek gayet yanlış olur.

O, devrimin evrensel olan iki biçiminden bahseder. Birincisi kapitalist-emperyalist ülkeler için geçerli olan devrim biçimi, genel, diğer bir deyişle toplu ayaklanmadır; ikincisi ise sömürge ve yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler için geçerli olan Halk Savaşı veya bunun değişik biçimleridir.

"Silahlı devrim ilkesi"nin evrensel olduğu önermesine devamlı Mao şöyle der: "Ama ilke aynı kalmakla birlikte, onun proletarya partisi tarafından uygulanması, değişik koşullara göre değişik biçimler alır. (...) kapitalist ülkelerdeki proletarya partisinin görevi, uzun bir legal mücadele dönemi boyunca işçileri eğitime, güç toplama, (...) parlamentodan bir kürsü olarak yararlanma, ekonomik ve siyasi grevler, sendikaların örgütlenmesi (...) sorunudur."

"... yarı-sömürge ve yarı-feodal" ülkelerde ise durum tamamen farklıdır. "... yararlanabileceğimiz bir parlamentomuz ve işçileri legal olarak grev için örgütleme hakkımız yoktur. Komünist Partisi'nin buradaki görevi, esas olarak, ayaklanma ve savaşı başlatmadan önce uzun bir legal mücadele döneminden geçmek ve önce büyük şehirleri ele

yılında yaşasın Maoizm!-5

dır. (...)

3- Devrimci durum, gerek dünya çapında gerekse ülke çapında son derece elverişlidir.

4- Kendine yeterli beslenme kaynakları, esas bakımından ülkemizin ekonomik olarak geri bölgelerinde, kapitalist pazarın ayrılmaz bir parçası haline gelmemiş bölgelerinde vardır.

5- Askeri herakata elverişli arazi. Belirleyici olmamakla birlikte Kızıl Siyasi İktidarın varolmasını etkileyen etmenlerden biri de budur. Ve ülkemiz, bu açıdan sonsuz olanaklarla doludur."

I.Kaypakaya'nın sıraladığı bu beş maddede, Kızıl Siyasi İktidar'ların kurulabilmesi ve yaşayabilmesi için sınıfların veya partilerin iradesinden bağımsız olarak olması gerekir: objektif başarılarıdır.

Buna bağlı olarak gene Mao Zedung'un ışıklı yolundan ilerleyen I. Kaypakaya iki subjektif koşuldan söz eder.

"Bugün, Türkiye'de, Kızıl Siyasi İktidar'ın varolabilmesi için eksik olan şey, doğru bir politika izleyen güçlü bir komünist partisi ve düzenli kızıl ordudur. O halde, ülkemizde Kızıl Siyasi İktidar'ın varolması sorununu inceleyen bir komünistin varacağı sonuç şudur: Kızıl Siyasi İktidar kurmak için görevimiz, doğru bir politika izleyen güçlü bir komünist partisi ve düzenli kızıl ordu inşa etmektir."

Bir yarı-sömürge Yarı-feodal ülke olması bakımından Türkiye'ye baktığımızda, kitle temelini ülkenin bir çok bölgesinde olduğunu görürüz. Kitle temelinden kasıt, köylülerin demokratik mücadelelerden geçmiş olmasıdır. Kaypakaya, buna örnek olarak yüzlerce yıl önce olmuş bir Bedreddin isyanının gösterilmesini abes olarak görür. Bunun şimdi bölgede yaşayan insanlar üzerinde hiçbir etkisinin kalmadığını ve unutulmuş bir tarih yapıtı olarak değerlendirir. Ama T.Kürdistan'ını bu anlamda bizzat kendisi emsal göstererek yakın tarihte yaşanan köylü isyanlarından bahseder. Bunlar Koçgiri, Şeyh Said, Ağrı-Zilan ve Dersim isyanları gibi büyük köylü hareketleridir.

Devrimci durum açısından Türkiye'ye baktığımızda, yönetilenlerin yönetenlere karşı antipatisi ve alternatif arayışı; yönetenlerin eskisi gibi yönetememe ve kendi klikleri arasındaki çelişkileri ve yığınların kendiliğinden oluşturduğu bağımsız ve tarihsel eylemlilikler bakımından dönem dönem önemli boyutlara ulaştığını görürüz.

Yaşamaya ve savaşmaya elverişli arazi şartlarını ise Türkiye'ye indirgemeye hiç gerek yok. Türkiye ve T.Kürdistan'ın coğrafik yapısı bunun için biçilmiş kaftandır. Bütün coğrafya ormanlar, sıra dağlar ve sarp kayalıkla kapalıdır. Ve şehir pazarlarından ihtiyaç gidermeyen milyonlarca köylü yaşamaktadır.

Mao Zedung'un, Kızıl Siyasi İktidarın kurulup yaşayabilmesi için öne sürdüğü şartlardan biride "beyaz rejimin savaş içinde olması"dır ki, II.Dünya savaşından sonra bu görüşünden kendisi de vazgeçmiştir. Tek bir emperyalist ülkenin tahakkümünde bulunan ve kendi içlerinde savaş olmayan sömürgelelerdeki ulusal kurtuluş mücadeleleri Mao'nun özellikle yakından izlediği ve her türlü desteği sunduğu Vietnam devrimi de bunun bir örneğidir. Ayrıca Mao'nun Küba devrimi için de yaptığı yorum bu konuda incelemeye değer niteliktedir.

Daha sonradan vazgeçilen bir koşul ise "geniş kırık alanlar" koşuludur. Gerilla savaşının yürütülebilmesi için geniş kırık alanların olması gerektiğini öne süren Mao Zedung, gene bu görüşünden II. Dünya Savaşı sırasında vazgeçmiştir. Bugünden canlı örnekler vermek gerekirse Kamboçya ve Siri Lanka'da sürdürülen mücadeleleri gösterebiliriz.

Geriyeye subjektif şartlar kalıyor. Yani ezilen sınıf ve katmanların iradesiyle sağlanacak doğru politikai güçlü bir komünist partisi ile düzenli bir kızıl ordu.

Bugün doğru politikai bir komünist partisinin varlığından söz edebiliriz. Ama yalnızca doğru politikai olması değil, güçlü ve sağlamlaşmış olması da gerekir. Sağlamlaşmış bir komünist partisi deyince, aklımıza şu gelmelidir. Eğer partinin bir veya bir kaç organı faşizmin istihbari veya militarist güçleriyle ortadan kaldırılmışsa ve parti hemen akabinde, kısa bir değerlendirilmeden sonra

imha olan organlarını yeniden oluşturup ayakları üzerine dikebiliyorsa işte ancak o zaman güçlü ve sağlamlaşmış bir partiden söz edebiliriz.

HALK SAVAŞININ EVRELERİ

Halk Savaşı, stratejik olarak üç ana evreye ayrılır.

- 1-Stratejik Savunma
- 2-Stratejik Denge
- 3-Stratejik Saldırı

Stratejik Savunma Dönemi: Proletaryanın ve beyaz rejimin merkezi ve teknik güçleri karşılaştırıldığında, proletaryaya güçlerinin çok zayıf olduğu, devrimin ilk ve en uzun aşamasıdır. Bu aşamada stratejik olarak savunmada olan komünist partisi, taktik olarak sürdürdüğü saldırı savaşını en üst boyutlarına çıkarmaya çalışır. Gerilla savaşını örgütler, bunu geliştirip derinleştirerek hareketli savaş birliklerini yaratır ve bunların beraberinde olmak üzere düzenli birlikler kurar.

Bu dönemde Komünist partisine bağlı olarak halk ordusunun bir kesimi düzenli hale getirildiğinde bile, gerilla savaşı ve örgütlenmesi esas niteliğinden bir şey kaybetmez.

"Hareketli savaş" Mao Zedung'un tanımıyla "düzenli orduların geniş cephelerde ve büyük hareket alanlarında, dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz, sefer ve muharebeleri yaptıkları savaş biçimidir. (...) aynı zamanda (...) "hareketli savunma"yı da kapsar, ayrıca tamamlayıcı nitelikte olmak üzere mevzi saldırısını ve mevzi savunmasını da kapsar."

Düzenli ordular oluşturulmasına rağmen bunlara gerilla niteliği verilir ve gerilla birlikleri gibi savaşırlar. Hareketli savaş biçimini de kapsayan gerilla savaşının stratejik amacı birinci ve üçüncü tipteki bölgeleri azamiye çıkarmak, ikinci tipteki bölgeleri aşırıye indirmektir.

Birinci tipteki bölgeler üsler, diğer bir deyişle Kızıl Siyasi İktidarlardır. Üçüncü tipteki bölgeler ise gerilla bölgeleridir. Gerilla bölgeleri; "gerillalar geldiğinde gerillaların, gerillalar gittiğinde de kukla rejimin elinde tuttuğu bölgelerdir ve bu yüzden henüz gerilla üsleri değil, ancak gerilla bölgeleri denilebilecek yerlerdir."

İkinci tipteki bölgeler ise kukla rejimin elinde bulundurduğu bölgelerdir.

Stratejik Denge Dönemi: İki tarafında "büyük çapta askeri taarruzlara" girişmekten çekindiği, girişmediği, düşman ve devrim güçlerinin eşit veya eşite çok yakın bir düzeye geldiği dönemdir. Proletaryanın ve ezilen

halkların da büyük ve düzenli orduları vardır ama "stratejik bir karşı saldırı başlatmak" için güçlük çekmektedir. Zira hiçbir taraf güçlerin böylesine eşit olduğu bir dönemde büyük bir karşı saldırıya geçemez. Çünkü yengi ve yenilginin hangi saflarda kalacağı kesinleşmemiştir.

Bu dönemdeki esas mücadele biçimi, hareketli savaşla desteklenen gerilla mücadelesidir. Yani Gerilla Savaşı, Halk Savaşının ikinci aşamasında da esas mücadele biçimi olarak varlığını korur. Hedef hala birinci ve üçüncü tipteki bölgeleri çoğaltmak, ikinci tipteki beyaz üsleri azaltmaktır. Diğer bir deyişle iktidarı parça parça almaya devam etmektir.

Stratejik Saldırı Dönemi: Bu dönem ise üç evre içinde en kısa olan dönemdir. Ve kurtarılmamış topraklar, parça parça değil, topyekun ele geçirilmenin eşindedir. Çünkü halk ordusu stratejik olarak düşman ordusundan daha güçlü bir düzeye ulaşmıştır ve son darbeyi, en etkili biçimde vurmanın hesapları yapılır.

Gerilla Savaşı bu dönemde gene vardır. Ancak birinci ve ikinci aşamada olduğu gibi esas mücadele biçimi değil "hareketli savaşın ve mevzi savaşının yanında stratejik destek" sağlamak için baş vurulacak ikincil bir mücadele biçimi olacaktır.

Taktik saldırıların devrimin bütün aşamaları boyunca özellikle birinci ve ikinci aşamalarındaki önemi canalıcı boyuttadır. Bir taktik politika olmasına karşın, yanlış zamanlarda ve yanlış hedeflere yönlendirilginde, komünist partisinin kısa sürede gidilemeyecek darbeler almasına neden olur. Mao Zedung taktik saldırıların yoğunlaşacağı, yoğunlaştırılması gereken dönemlerin, özellikle siyasi istikrarsızlığın yükseldiği, kitlelerin sokaklara döküldüğü, özcesi, devrimci durumun yükseldiği dönemler olduğuna çokça işaret eder. Bu yüzden komünist parti üyelerinin değil, bütün parti çevresinin; ordunun komutanlarının değil, bütün gerillaların güncel siyasi durumu takip etmesini şart koşar, Mao Zedung.

Gene Mao Zedung ve onun Türkiye temsilcisi I.Kaypakaya'nın açıklamalarında olduğu gibi, görevlerinin merkezine savaş koymuş komünist partisinin diğer bütün örgütlenme biçimlerinin, ajitasyon ve propaganda yöntemlerinin, savaşın ve cephenin ihtiyaçlarına göre örgütlenmesi gerekli ve zorunludur. Savaşın ve cephenin ihtiyaçlarına göre örgütlenmemiş herhangi bir parti örgütü ya da kitle organı partinin sırtında bir yükür.

Bitti

mekten önemle kaçınan; vur-kaç taktikleriyle düşmanın en zayıf ve güçsüz noktalarını imha ederek gelişen bir savaştır.

Bu savaş biçiminin giderek gelişip gerilla nitelikli hareketli savaşa dönüşmesi ve güçlerin gitgide büyüyerek düzenli ordular haline ve savaşın da hareketli savaş ve gerilla savaşı birlikleriyle desteklenen düzenli bir savaşa dönüşebilmesi ve devrimin bu savaş ve örgütlenme biçimleriyle yapılabilmesi için, bir takım objektif ve subjektif şartların olgunlaştırılarak bir yerde buluşturulması gerekir.

HALK SAVAŞININ GETİRECEĞİ: KIZIL SİYASİ İKTİDAR

Nedir bu subjektif ve objektif şartlar:

Bu konuda Türkiye proletaryası ve ezilen halklarının büyük önderi İbrahim Kaypakaya'ya başvurmadan geçemeyeceğiz.

"Kızıl siyasi iktidarın varolması" açısından ülkemizin durumu nedir?

1- Ülkemiz, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkedir. Bu açıdan ülkemizde Kızıl Siyasi İktidar olanağı vardır.

2- Ülkemiz, her bölgesinde değil ama birçok bölgesinde güçlü bir kitle temeli var-

"Siyasi çalışma bütün çalışmaların can damarıdır."

Bir süre önce basında yer alan bir haberde, Sabancı Grubuna bağlı Lastik üretici Brisa fabrikasının işyerinde uygulanan kalite kontrol çemberleri ile verimlilikte artış sağlandığı ve bu durumdan işverenin oldukça memnun olduğu ifade edilmişti. Laspetikim-İş Sendikasının iş yeri temsilcisi Refik Çömlekçioğlu, "Bu şirket bizim. Şirketin rekabet gücünün artması, büyümesi bize de yarayacak. Artık sendikal bakış değişti" açıklamasında bulunmuştu. Haberde; üretimde yüzde 33 verimliliği arttıran kalite çemberleri üyelerine, ikramiye gibi maddi bir çıkar verilmeyeceği; ama kalite çemberlerinin ekip liderlerine terfi yolu açıldığı belirtilmişti.

Yakın bir zamanda da Aydınlik gazetesinde yer alan bir haberde yine Sabancı Holding'e bağlı Marsa fabrikasında çalışan işçilere formlenmiş ünvanı verilince sendikadan istifa ettikleri ve işçileri sendikasıyla laştırmak için Türkiye'de ilke böyle bir yöntemin denendiği yer aldı. Tek Gıda-İş Adana 5 no'lu şube başkanı Ayhan Sönmez konu ile ilgili bağlantısında "Bu yöntemle, işçilerin terfi ettirilerek sendikadan ayrılmalarının sağlandığı; bunun için işverenin yoğun bir baskı uyguladığını" dilegetirdi. Sönmez "verilen ünvan yüzünden formlenmiş yükselen işçilerden; işten çıkarılma korkusuyla sendikadan şu ana kadar 40 üyenin (sendikadan iş yerinde 340 üyesi var) istifa ettiğini" belirtti. Amerikan Philip Morris firmasının Türkiye'de Sabancı'larla birlikte de çalışmada faaliyet gösteren Kraft Holding ile anlaşmasından hemen sonra bu uygulama başlatılıyor. Sönmez, kaygılarında haklı. Aynı soruna iki farklı bakış. Brisa fabrikasının işyeri temsilcisi, kalite çemberlerini kabullemiş, rahat ama Marsa çalışanı tedirgin.

İşçi sınıfı burjuvazi ile ekonomik-demokratik hakları uğruna yıllardır mücadele ediyor: Türkiye'de de Komprador burjuvazi kendi sınıf karakterine uygun saldırılarının günün siyasal, sosyal ve ekonomik konjonktürüne ve işçi sınıfı içindeki sarm, reformist ve icazetli anlayışlardan kaynaklanan sapmalara göre ayarlayarak devam ettiriyor. Tüm bu olguları ülkemizde yaşamaktayız. İşçi sınıfının mücadele tarihindeki sınıf savaşımı yükseldikçe kaybolan; zavıfladığı dönemlerde boyuveren bu anlayışlar eski söylemlerini cilalayıp yeniden gündeme getiriyorlar.

Komprador burjuvazinin rüzgarı yönünde eğilen bu sınıf dışı anlayışlar, sınıf mücadelesini ve işçi sınıfının sendikal hareketini komprador kapitalizmle işbirliği için gerekli olduğundan hareketle; kapitalist düzeni sınıf niteliğinden ayırarak ebedileştirmek ve sınıf işbirliğinin sendikal hareketin ana görevi olduğunu ve olmaya devam etmesi gerektiğini dün savundular, bugün de savunuyorlar.

Bu rüzgarların günümüzdeki izdüşümünü oluşturan sarm, bürokratik ve reformist anlayışların, işçi sınıfının gündemine sürdükları çağdaş sendikacılık ve Japon sendikacılığının pratik uygulaması olan kalite

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Sakıp ağanın kalite çemberleri

çemberleri; özelleştirme gibi komprador burjuvazinin işçi sınıfına yönelttiği anti-sendikal saldırı ve stratejileri olarak anlaşılmalı ve kavranmalıdır. Yukarıdaki örneklerde somutlaşan ve komprador burjuvaziye egemen sendikal anlayış aynı düzlemde birleştirilen kalite çemberlerine yönelik sendikalarda ciddi bir duyarlılığın sağlanmaması ve işçi sınıfının gündemine getirilememesi, ileride sınıf mücadelesine büyük zararlar verecektir. Bu nedenle konunun araştırılması; tarihsel, toplumsal ve siyasal evriminin ortaya konulması, ileride daha da yoğunlaşacak bu saldırıların önünün kesilmesi, bugün işçi sınıfının, devrimci-demokrat ve öncü güçlerinin önünde büyük bir görev ve sorumluluk olarak durmaktadır.

Pratik olarak işçi sınıfına hizmet etmeyen ve işçi sınıfının nihai kurtuluşunu hedefleri arasında almayan her anlayış, kendisine sınıf misyonu yüklese de; burjuva düşüncelerin izlerini üzerinden söküp atamaz. Hem de bu izlerin kökleri, eskilere dayanır. Alman Krupp fabrikasına ait 1838 tarihli yönetmelikte ayne şunlar yazılıydı: "Her işçi işverene sadık olmalı ve kayıtsız şartsız itaat etmelidir. Fabrika içinde ve dışında yakışır bir tarzda hareket etmeli; gayretkeşliliği ile fabrikanın kârı için çalışma arzusu göstermelidir." Yıllar önce Alman burjuvazisinin talimatları bugün çağdaş sendikacılığın ve kalite çemberlerinin ilkelerini oluşturuyor. İbret alınacak bir durum!

Kalite çemberleri, 1948 yılında 2. emperyalist paylaşım savaşından sonra Japonya'nın bilim adamları ve mühendisler topluluğu olan JUSE'nin kalite araştırma grubu kurmasıyla başladı. Bu fikir daha önce ABD'deki benzeri girişimlerden esinlenerek geliştirildi. Kalite Çemberleri adı Japonlara aittir. 2. paylaşım savaşında ve sonrasında Japon ürünlerinin dünya pazarında düşmüş olduğu kötü imajı ortadan kaldır-

mak ve bunu olumlu yöne çevirmek için üretimin ve üreticilerin tam denetimini sağlamayı hedefleyerek şekillendi. O dönemlerde Japon malları her yerde alay konusu olarak pazar piyasasında arka sıralara itilen mallardı. Bu durum Japon sanayisini ve ekonomisini olumsuz yönde etkiliyor ve rekabet gücünü ortadan kaldırıyordu. Japonya'da böyle ortaya çıkan kalite çemberleri fikri diğer emperyalist-kapitalist ülkelerde benzer ama değişik yorum ve biçimlendirmelerle gündeme girmiştir.

Peki nedir kalite çemberleri?

Kalite çemberleri "üretimi ve üretilen mal kalitesini yükseltmek üzere işverene bağlı, düzenleyici bir görevli başkanlığında toplanarak işle ilgili sorunların saptanması ve çözümünü görüşüp işle ilgili değişiklik yapma kararı alabilen 8-10 işçinin bir araya getirildiği çalışma grupları" olarak ifade edilirler. Kalite çemberleri esas olarak işçileri, kendilerini sömüren patronların denetimi altına sokmayı hedefler ve öncelikle işçileri kapsayan bir sistemdir. Kalite çemberlerinin parolası, "kazan-kazan-kazandır" şeklinde ifadesini buluyor. İşleşiye de bu felsefenin kurumsallaşmasını hedeflemektedir.

Komprador burjuvazi tarafından kalite çemberlerinin kaliteli mal üretmek için olduğu savunulur. Bu fikir, Japonlar açısından belki ortaya konduğu tarihsel aşama için gerekli olarak doğru olabilir. Ancak, sonraki süreçte bu fikir kaliteden ziyade birincisi, daha fazla kâr elde etmek; ikincisi, sendikal örgütlülüğü tasfiye etmek amacına yönelik olarak geliştirildi ve pratiğe uygulanmaya çalışılıyor. Dünya Sendikalar Kuruluşu olan FIET Yönetim Kurulu raporunda kalite çemberlerinin "işçilerin sendikalar tarafından temsil edilmesi üzerine kurulu prosedüre karşı, işyerinde ciddi tehdit oluşturan patron destekli yeni mekanizma ve yapılanma biçimleri" olduğunu ifade etmektedir. Yine Fransız İşçi Kuruluşu olan CGT ise, bu girişimleri "patronların anti-sendikal stratejisi" olarak ilan edip, bunların gerçek işlevlerini açık olarak ortaya koymaktadır.

Bugün çağdaş sendikacılığın ve egemen sendikal anlayışın "üreteceğiz, kazandıracacağız, bölüşeceğiz" söylemleri sınıf adına işverene kalite çemberleri içinde nasıl sarmış dolaş olduklarının açık kanıtıdır. Bu çevrelerce durmadan tekrarlanan "yönetime katılma" olgusu da ifadesini tam da kalite çemberlerinde buluyor. Bütün bu demagojilerle gizlenmek istenen gerçek; kalite çemberlerinin işçileri bölen, rekabete sürükleyen ve sendikaların işyerlerindeki etkinliğini yoketmek ve giderek işçi sınıfını sendikasıylaştırmak için komprador burjuvazinin örgütlü bir saldırısı olduğudur.

Bu konuda geniş bir araştırma yapmak ve somut tavır almak, devrimci-demokrat ve sınıf sendikacılığını savunan sendikaların görevidir. Bu görev geciktirilmemelidir.

DDSB eleştirdi

Ankara/Özgür Gelecek- Tüm Bel-Sen Ankara Şubesi 26 Kasım tarihinde özelleştirme konulu bir toplantı düzenledi.

Panelist olarak davet edilen Aydınlik gazetesi yazarı Mehmet Beşeli, özelleştirme konusundaki düşünceleri ile yoğun tartışmalara yol açtı. Yaklaşık 100 kişi ile başlayan toplantı, dinleyicilerin terk etmesiyle, 20 kişi ile bitirildi.

Konuşmacı Mehmet Beşeli, özelleştirmenin neden yapıldığını ve buna nasıl bahaneler bulunduğunu anlattı. Zorar ediyor denilen KİT'lerin nasıl zararda gösterildiğini açıklayan Beşeli, dünyadaki özelleştirme uygulamalarından da örnekler vermeyi ihmal etmedi. "Bizim için özelleştirmeyi tartışmak bile anlamsızdır" diyen Beşeli, özelleştirmenin bilimsel bir temeli olmadığını tartışılacak yacağını söyledi. KİT'lere verimsizlik damgası vurulduğunu söyleyerek, "Verimlilik ve kârlılık aynı şey değildir" diyen Beşeli, KİT'lerin verimli olduğunu, kârsızlığını da biliniçli yaratıldığını söyledi. Beşeli, kapitalist üretim biçimi içerisinde elde edilen verimliliğin, hangi sınıfa fayda sağlayacağını ve bunun kardan ne farkı olduğunu ortaya koymama-ya özen gösterdi.

"Kamu tekeli ile özel tekeli aynı değildir. Kamu tekelini öyle ya da böyle, belirli noktalarda halkın çıkarını gözönüne

almak durumundadır. Ve bizler özel tekelere karşı kamu tekelini tercih etmeliyiz." Beşeli'nin bu sözleri yoğun tepkilere yol açtı.

Salonda bulunan DDSB'liler söz alarak, "Bu söyledikleriniz devleti kavramamaktır. Devleti sosyal devlet olarak göstermektir. Türkiye gibi ülkelerde sosyal devlet olmaz!" diyerek Avrupa'daki sosyal devlet olgusu ile Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu anlattılar. Devlete, sosyal devlet işlevi yüklemenin, devleti aklamayı gerici bir mantık olduğunu söyleyen DDSB'liler "Devlet eliyle, KİT'lerin kârları emperyalist devletlere ve komprador burjuvaziye aktarmak" dediler. KİT'lerin de kapitalist işletmeler olduğunu söyleyen DDSB'liler kapitalizmin sömürücü mantığını anlattılar.

Aydınlik yazarı Beşeli, "Özelleştirmenin yerine ne koyacağız, böyle mi kalsın?" sorularına sürekli olarak "Bekleyin orayı anlatacağım" cevabı verdi. Sonuçta Beşeli'nin KİT sorununa getirdiği formül, işçilerin KİT'lerin yönetimini katılması oldu.

Toplantının tamamının Mehmet Beşeli ve DDSB arasında tartışma şeklinde geçtiği söylenebilir. Beşeli'nin konuya ilişkin verdiği teknik bilgiler olumlu olmakla birlikte, konuya sunduğu alternatif, burjuvazi bir "çözüm tarzi"ydi ve dinleyicileri tatmin etmedi.

Deri-İş'ten ultimatom

Kartal/Özgür Gelecek- 300 fabrika kapasiteli Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde halihazırda 60'a yakın fabrika üretim yapıyor. Bu fabrikalardan biri de, Teoman Demir'in işletmeciliğini yaptığı Teodem Fabrikasıdır.

Burada çalışan ve 19 Kasım'da, Deri-İş Sendikası'na üye olan Ali Söğüt, İbrahim Kocapınar, İsa Çetintaş ve Necati Çetinkaya işten atılıyorlar.

"Biz bir senelik sendikal çalışmadan önce, zorunlu mesai ve hakaretlerle karşı karşıya kalıyorduk. Sendikayı getirdiğimizde İşletme Müdür Kemal Öztürk ve ustabaşları bizi devamlı tehdit etmeye başladılar. Sürekli "siz sendika getiriniz. 1 yıl dolmadan sendikayı feshettireceğiz. Bunun için de her türlü yola başvuracağız" diyorlardı. İşçiler, işten atılmanın kendileri için sürpriz olmadığını böyle anlatıyorlardı.

20 kişilik işletmede 6 işveren temsilcisi bulunuyor. Bunlar ya ustabaşı veya memur. Patron Teoman Demir "işini sıkı tutuyor." Ama diğer 14 işçi sendikal. Ve atılan işçiler bu haksızlık karşısında direniş geçmeye karar veriyorlar. "Biz atıldıkta sora, tüm işçileri iş bırakmaya ve eyleme geçirmeye karar verdik. Fakat imalatla hiç mal olmadığı için, iş bırakmak ve üretimi durdurmak hiç bir şekilde fabrikayı etkilemiyordu. Bunun üzerine sendika başkanımız Musa Servi, Teodemir Ayvazdağı'ndaki imalathaneyi de örgütle yapı genel eylem yapmak için sendika temsilcisiyle görüştü. Olumlu yanıt aldı. Biz 4 kişi eylemin genişleyeceğine inanıyorduk. Fakat şunu da gözardı etmemek lazım: İçeride 10 arkadaşımız eylemi destekliyor. Ancak, eylemin asıl malzemesi olan imalat, durmayacak."

İşçilerin, üretimi durdurmaya yö-

Teodem Deri'den atılan dört işçi

nelik bilinci dikkat çekiyor. Bir başka özellikleri, sıkı dayanışma içinde hareket etmeleri. Örneğin, kendilerinin de belirttiği gibi üretimi durdurmanın fabrikayı etkilemediği bir gerçek. Ancak içeride çalışan işçiler buna rağmen 3 gün boyunca işten atılan arkadaşlarını destekliyorlar.

Daha sonra çalışan işçiler eylemlerinden vazgeçiyorlar. 3 gün boyunca eylem yapıp başarı sağlayabilen işçiler, direniş bırakmalarının gerekçesini şöyle açıklıyorlar: Arkadaşlarımızın, işsizler yumamazdık. "İmalatın tekrar başlayacağına ve ilk olarak dört arkadaşımızın işe alınacağına dair söz alınca, eylemin gereksiz olduğu kararına vardık."

Deri-İş Sendikası Başkanı Musa Selvi ile görüşerek, direnişin bitiril-

mesinin sebeplerini soruyoruz. Selvi şöyle yanıtıyor: "Yetkimiz olmadığı halde, işveren ile topluşlaşmaya oturmuştu. İşveren önerilerimizin hepsini kabul etmişti. Deri-İş'te gelenek haline gelen direnişleri bildikleri için, önceden malları tüketip, gelen siparişleri almayan Teodem ve diğer kuruluşlar, işçileri bu şekilde bir oyun ile işten atıyor. Bunun için biz sendika olarak, yeni bir fon oluşturmayı düşünüyoruz. İşten atılan 4 işçiye, sigortası ve sendikası çalıştırdıkları dönemlerin tüm haklarını ve üretimin başlaması halinde işe geri alınacaklarına dair söz aldık."

Selvi, eğer bu işçiler tekrar işe alınmazsa, Ayvazdağı imalathanesinde ve Teodem Deri'de tüm imalata son vereceklerini de ekliyor, sözlerine.

Türkiye'de özelleştirme

Türkiye'de özelleştirme denildiğinde akla ilk gelen şey, KİT'lerin yani Kamu İktisadi Teşekküllerinin özelleştirilmesi sorunudur. Bu da Türkiye'de "Türkiye ekonomisinin düzeltilmesi" (?) başlığı altında ele alınmaktadır. Gerçekten olaya biraz derin bakıldığında, özelleştirmenin asıl amacının ne olduğu çok rahat ortaya çıkacaktır. Konunun hemen başında şunu söylesek hiç de erken bir yargıya varmış sayılmayız: *Özelleştirmenin asıl amacı eskimiş veya rantabl olmayan üretim araçlarının yerine eskisinden biraz daha rantabl üretim aracı konularak, eskiye nazaran emek üretkenliği artışının sağlanmış olduğu yerlerde ister istemez ortaya çıkan istihdam fazlası işçiyi işten atmak yoluyla daha fazla kara geçmek, böylece emperyalistlerin ellerinde bulunan eskimiş makinelerini (bize göre yeni teknoloji !) bizim gibi ülkelere pazarlayarak ve bizim gibi ülkelere alacağı alacaklarını daha rahat tahsil ederek, sona ermek üzere olan ömürlerini biraz daha uzatmaktır.*

Omrü sona ermek üzere olan kapitalizm derken Türkiye kapitalizmi veya Türkiye'nin kapitalist olduğu şeklinde bir şey akla gelmesin. Sözünü ettiğimiz şey başını IMF (International Money Fon-Uluslararası Para Fonu) ve Dünya Bankasının çektiği emperyalizmdir.

Genel anlamda özelleştirme'nin kapsayacağı bir alan vardır: KİT'lerin özelleştirilmesidir, Tarımsal üretim yapan işletmelerin özelleştirilmesi sanayii ve hizmet sektöründeki işletmelerin özelleştirilmesi temelinde, özelleştirmeyi iki boyutlu ele almak gerekir. Özelleştirmenin ele alınması gereken bir başka boyutu ise ekonomik etkilerinin yanı sıra siyasal ve sosyal yansımalarıdır.

GELİŞMİŞ ÜLKELERDE ÖZELLEŞTİRME

Kaba anlamıyla işçileri işten çıkartarak işletme giderlerini azaltıp kara geçme sistemi olarak adlandırılan özelleştirme, biçim olarak kamu işletmelerinde uygulanıyor görünürken özünde özel işletmelerde de uygulanmaktadır. Eğer özel bir işletme zarar ediyorsa, patron, hesabını yaparak kaç işçiyi işten atacağını hesaplar ve ona göre davranır. Böylece işçi ücretleri toplamında bir düşüş olacak ve kapitalist kara geçecektir. Böyle bir durum üretim araçlarının geliştiği, rantabl üretimin arttığı ve buna karşılık işçilerin çalışma sürelerinin uzun olduğu ya da fazla işçi çalışan yerlerde görülür. Bu tip yerler özel olunca, sorun işçi ile patron arasında düğümlenmekte ve ancak işçilerin örgütlü mücadelesiyle durum geçici veya tamamen aşılabilir. Kamu işletmelerinde böyle bir sorun oluştuğunda durum kısmen farklı olmaktadır. Gelişmiş ülkelerde kamu işletmelerinin özelleştirilmesi konusu devlet tarafından sınırlandırılmıştır. Şöyle ki: İnsan doğrudan ilgilendiren eğitim, sağlık, ulaşım, vb. temel konularda özelleştirilme yapılmamaktadır. Zaten diğer dallarda buna gerek yoktur, çünkü zaten bu tip ülkeler kendi iç dinamikleriyle geliştikleri için burjuva demokratik devrimlerini tamamlamış ve kapitalistleşmiş ülkelerdir. Kapitalizmde varolan şey ise kapitalist (yani patron veya

özel teşebbüs) egemenliğidir. Demek ki kapitalist ve emperyalist ülkelerin özelleştirme gibi bir sorunları yoktur ancak, ekonomileri bunalıma girdiğinde gizli özelleştirme de diyebileceğimiz işçi atma yoluna gidebiliyorlar.

KİT'LER VE ÖZELLEŞTİRME

Son yıllarda özellikle Kamu İktisadi Teşekkülleri olarak anılan KİT'lerin zarar ettiği, devlete ağır bir yük getirdiği ve bu nedenle satılması gerektiği konusunda yani "özelleştirilmesi" konusunda özel olarak işlenmektedir. Örnek olarak da yıllardan beridir, genellikle TTK (Türkiye Taşkömürü İşletmeleri) gösterilmektedir ve devlete yükünün yıllık 20 milyon \$ yani 2 trilyon 700 milyar TL olduğu söylenir.

Biz burada KİT'ler zarar ediyor mu etmiyor mu tartışmasına girmeyeceğiz. Çünkü Türkiye gibi bir ülkede bir kamu teşekkülünün zarar etmemesi düşünülemez. Nedenlerini geçtiğimiz sayılarda aşağı yukarı yazmıştık. Yalnız bizim değinmek ve halka açıklamak istediğimiz nokta KİT'lerin satışının altında yatan nedenlerdir.

Tansu Çiller diyor ki: KİT'leri satacağız, geliriyle bütçedeki deliği kapatacağız, ondan sonra küçük üreticiye kredi vereceğiz. Turgut Özal ne diyor ?

Devlet önce yapacak, bir süre işletecek ve sonra satacak, tekrar yapacak, tekrar işletecek, tekrar satacak, tekrar... Böylece ülke kalkınmış olacak.

Dünya Bankası ne diyor ? ÖZELLEŞTİRİN !

Burada hemen birkaç soru geliyor insanın aklına. Birincisi gerçekten özelleştirmenin geliriyle bütçedeki 190 trilyonluk delik-ki '94 sonuna kadar 300 trilyonu bulur- kapanır mı ? İkincisi özelleştirme KİT'lerin durumunu iyileştirmek için yapıyor-sa (?) acaba başarılı olur mu ? Ve üçüncüsü bu Dünya Bankası nereden çıktı ? Bu sorulara şöyle yanıt verilebilir:

KİT'lerin satışıyla elde edilen gelirle bütçedeki delik kapanmaz çünkü birbirini karşılayamayacak durumdadırlar. Karşılasa bile sonuçta yaklaşık 500 bin işçi işten çıkarılacağı için bunların tazminatlarının ödemesi durumunda açık iki katına çıkar. Yani, Tansu hanım sadece kendini ayutmaktadır.

Amaç KİT'lerin durumunu iyileştirme de değildir. Eğer olsaydı "özelleştirilecekse biz talibiz !" diyen işçilere satılabilirirdi. O halde herşey gelip Dünya

Bankası ve IMF'ye dayanmaktadır.

Konuya birkaç örnekle başlayalım:

ÇİTOSAN-USAŞ-TELETAS

1987-1991 yılları arasında Çitosan'a bağlı 5 çimento fabrikası, 1,5 yıllık üretimleri karşılığı Fransız SCF şirketine, 5 tanesi yabancı sermaye ortaklı Rumeli Holding'e ve 2 tanesi yine yabancı sermaye ortaklı Oyak-Sabancı birliğine toplam 775 milyar liraya satıldı. Aynı yıl içinde devlet aracılığıyla bu şirketlere toplam 1,5 trilyon teşvik yardımı yapıldı. Çitosan kamu teşekkülü iken gereksinimi olan para verilmekten; özel mülkiyete devredildikten sonra devletin teşvik yardımı düşündürücüdür.

USAŞ kısa bir süre önce bir yıllık kazancı fiyatına İsveç Hava Yolları Servis Partners'e satıldı. Kârlı bir kuruluşun yabancılar tarafından satın alınması işine gelebilir? Veya emirler nereden geliyor?

1984'te, Belçika kökenli Bell Telephone Manufacturing Co. TELETAS'a ortak alındı. Ortaklıklar % 40 PTT, % 39 Bell, % 8 PTT Yardımlaşma, % 7 STFA, % 5 Vakıflar Bank. ve % 1 Ray sigorta şeklindeydi. 1987'de TELETAS özelleştirilmek istendi ve % 40 hissenin % 55'i satışa çıkarıldı. Satış sonucu PTT'nin TELETAS'taki hissesi % 18'e düştü. Bu şekilde Bell, şirketin 9 kişilik yönetim kuruluundan 5'ine sahip oldu. Bir şirketin yönetimine sahip olmak o şirketi her açıdan belirlemek demektir. Sadece PTT araç-gereçleri üreten TELETAS'ın (Bell Co.) gelirini yükseltmek için gümrük duvarlarını yükselterek içeriye mal girmesini engellediler ve bu arada üretimi artırmak için de 15 milyar lira kredi verdiler (1987 yılında) Şimdi bile PTT bütün gereksinimini TELETAS üzerinden karşılamakta ve 45 gün içinde ödenmediği borçlarına yasal banka faizi uygulanmaktadır.

Emperyalizme göbekten bağlanmış olan bir ülkede özelleştirme'nin ne anlama geldiğini böylece örneklemiş olduk. Demek ki herşey bunalıma giren emperyalistlerin ekonomilerini düzeltmek, onlara biraz rahat nefes almalarına yardımcı olmak için ! Bu arada şu özelleştirilemeyen yani anayasaya mahkemesinin, satışını engellediği PTT'nin "T" sine de değinelim.

Bilindiği gibi Anayasa Mahkemesi TBMM'nin altında, bir yargı organıdır. Meclis de "yar-

gıyı,yürütmeyi ve yasamay" belirlediği için PTT'nin "T" sinin kaderini Meclis belirleyecektir. Kimbilir belki onu da Bell Telephone Manufacturing Co.'ya satarlar.

ÖZELLEŞTİRME VE TARIM

1980 yıllardan önce Türkiye'de, Türkiye'nin bir tarım ülkesi olduğunu bilmeyen yoktu ve ayrıca, dünya ülkeleri arasında kendi kendini besleyebilecek 6. sırada olduğunu da. Oysa şimdi istatistiklere baktığımızda Türkiye sektörü üretiminde hizmetler % 54, sanayii (montaj) % 24, küçük meta üretimi % 8 ve tarımsal üretim % 14 gibi gü-lünc bir rakama inmiştir.

Bunun nedenlerini ortaya koyarken tarımın geriletilmesini hiç de özelleştirme girişimlerinden bağımsız düşünmüyoruz; tarımı geriletkenler özelleştirme politikaları güden ve devlet erkini elinde bulunduranları yönetenlerin tercihleridir.

Neden? Çünkü sanayii alanında bunalıma giren emperyalist-kapitalist ülkeler biraz sonra belirteceğimiz gibi tarımsal olarak da bunalıma girmektedirler. İşte bu bunalımlarını giderebilmek için daha çok sömürmek zorundadırlar. Bunun için ilkönce yıllardan beridir destek alımları ve sübvansiyonları ile ayakta kalabilen tarımsal üretimin rekabet yeteneğini sıfıra indirebilmek için destek alımlarını ve sübvansiyonları kaldırmak ve böylece üreticiyi rekabetten yoksun bırakıp zarara uğramalarını sağlamak gerekecektir.

1980'li yıllarda yani serbest piyasaya atılmanın başlangıcında tarımsal işletmelerin devlet tarafından desteklenmeleri kaldırılmış ve tarımsal ürünler serbest piyasaya tabi kılınmıştır. Tarımsal üretimin finansmanı daha da bir tefeci-tüccar eline geçmiştir. Dış ticaret liberalizasyonundan kaynaklanan sınırsız bir ithalat gerçekleştirilmiştir. Destekleme alanındaki ürün sınırları daraltılmış ve alımlar düşürülmüştür. Birçok tarımsal girdiye uygulanan sübvansiyonlar kaldırılmış ve kaldırılmayanların da uygulama biçimleri değiştirilmiştir. Orneğin faizsiz besicilik kredisi, sütçülük kredisi küçük üreticiye değil Pınar-Maret gibi entegre tesislere verilmektedir. Gübre üretiminde en büyük teşviğün kullanılanları değil, fabrikaya verilmesi ve daha sayabileceğimiz yüzlerce örnek özelleştirme zemin hazırlamanın ilk adımlarıydı.

Yani tarımın gerilemesine yolaçan bu uygulamalar ile özelleştirme politikaları aynı programın birer maddeleridir. **Amaç: Daha çok kâr, daha çok sömürü, daha çok zulüm...**

Bu kararlardan sonra tarımsal üretici için üretim yapmak bir nevi kendi emeğini kendine bile satamamaktı ve böylece kırdan kente göç hız kazanırken tarımsal alanlar büyük toprak ağalarına kalarak tarımsal üretim de % 14 ibi rakamlara düştü.

Yeniden KİT'lere dönelim. Bilindiği gibi tarımsal alanda birçok KİT ve birlik vardır. Toprak Mahsulleri Ofisi, SEK, Şeker Fabrikaları, Et ve Balık Kurumu, Türkiye Yapağı ve Tiftik Kurumu gibi KİT'ler ile Antbirlik, Çukobirlik, Tarış, Fiskobirlik, Trakyabirlik, Karadenizbirlik, Kozabirlik, Güneydoğubirlik gibi Tarım Sanayi Kooperatifleri de gerek fiyat belirlemeleriyle, gerek pazarla-

rın özel sektöre açılmasıyla, gerek desteklerin geri çekilmesiyle ve gerekse kolektifliğin düşmanı bir kooperatifçilik yasaıyla önce işlevsizleştirilmiş daha sonra ise satışa çıkarılmıştır.

Bunlara birkaç örnek vermek gerekirse 1980'e kadar tarımsal girdi alanında tekel olan Türkiye Ziraat Donatım Kurumu'nun pazar payı bu alanın özel sektöre açılmasının ardından % 15'e düşmüştür. 1980 sonrası tohumluk üretim ve pazarlaması Speksa, Shell gibi şirketlerin ellerine geçmiştir.

Keza tütün yine içler acısı bir durumdadır. Neredeyse ülkemiz florası (bitki örtüsü) değiştiriliyor. Önceleri Muş tütünü hakimken şimdi hakimiyet Virginia tütününe geçmektedir.

ÖZELLEŞTİRMEİN SOSYAL BOYUTU

Özelleştirme'nin önhazırlıklarının başladığı 1980 yılından bu yana ülkemizde emperyalist bir kültürün toplumun büyük bir kesimini ele geçirdiğini görmekteyiz. Sabahtan akşama kadar RAP, ROCK, BLUES, METAL gibi şizofren müzikler dinleyen, ne idüğü belirsiz tuhaf giysiler giyen, birakalım asimile edilmeye çalışılan Kürtçeyi, artık Türkçe bile konuşamaz hale gelen özgür genç paçavraları, hamburger kültürü ve Mc. Donalds muhabeti, TETRİS salgını, beyinleri körelten şiddet-seks-din karışımı Amerikan filmleri vs. vs. Bunlar hep aynı müziğin nakaratlarıdır. Hepsinin de ortak bir amacı vardır. **Yalnız ekonomik değil sosyal olarak da ele geçirmek!**

Özelleştirme sonucunda bugün olarak işten çıkarmalar ve boyutları gittikçe artan bir işsizlik... Bu işsizliği aşmanın tek çaresinin kendilerine sunulan "az ücretle çok iş" olgusunun olmadığınilenciline varmadan birbirleriyle yarışan ve komprador patronların emrinden çıkmayan bir işçiler ordusu. Bunun yanında yüzlerce ailenin içine düştüğü açlık, sefalet, kimilerinin beyine emperyalist kültürün yerleştirdiği kuruş çaresiz olarak, hırsızlık, fuhuş, vb. ahlaksız işler vb. vb.

SONUÇ

Uluslararası sermayenin yıllardan beri içine düştüğü bunalımlardan şimdiye kadar kendisini mutlaka kurtardığı düşünü-lürse, özelleştirme'nin emperyalistlerin kurtarıcısı olarak gündeme getirilmesi hiç de şaşırtıcı değildir. Peki özelleştirmeye karşı ne yapmak gerekir?

- Özelleştirmeye karşı çıkmalı ama bunu yaparken "KİT'ler zarar etmiyor, ettiriliyor" gibi sözlerle mevcut düzeni savunmak gibi bir gallete düşmemelidir.

- Özelleştirmeyi salt karşı çıkılacak bir olgu olarak değil, emekçileri DHD yolunda bilinçlendirmek için araç olarak kullanmalıyız.

- İşçi sınıfının, proletaryanın ideolojik önderliği bilince çıkarılmalı; özelleştirmeyi işçi sınıfının sınıfsal sorunlarının önüne geçirmemeli; geniş halk yığınlarının birikteliği temelinde hareket edilmelidir.

- Emperyalizmin uşağı bir düzen olukça özelleştirme her dönemde yeni yeni çehrelerle karşımıza çıkacaktır. Sorunun kaynağı özelleştirme değil sistemdir.

Zamanını pek iyi hatırlamıyorum. Hollanda'nın başkenti Den Haag'ın (Koskoca Britannica Atlas'a baktım, yerini bulamadım, nasıl bir Başkentmişse) Belediye sarayında, resim sergisi açma izni aldık. Bizim derbeder, sıccaklı ressam Nuri Can'la birlikte düzenlediğimiz serginin açılışına gitmeden önce, beni şaşırtan bir hacı geldi. Belediye'nin sanat direktörü olan bir bayan, açılıştan önce, asılan resimlerin biçimini ve de niyetini tartmak için, tabloların önünden yavaş yavaş geçivermiş. Benim tablolarımdan birisinin önünde durmuş. Bu da neyin nesii? Kadını çırılçıplak soyup bacaklarından asmışlar. Kablolar, coplar, zincirler, kara yüzlü adamlar... Kısacası ürperti bir durum. "Bu tabloyu hemen indirin", demiş. İndirmişler. Duyunca, sergiyi örgütleyen arkadaşına dedim ki, "Bunlar benim sağlığımı oynuyorlar, basına telefon et. Batılı ressamlara bunu yapmazlar, Asya'lı olduğumuz için bize yapıyorlar!" Arkadaş gülümsedi, "Basını boş ver!" dedi. "Niye?" dedim. "Bunların büyük basını, Asya'lıların burada uğradıkları haksızlıklar konusunda, pek duyarlı değil." "Öyle iş olur mu!" diye üsteledim. "Van Gogh'a kulak memesini kestiren bir ülke, bu tip şeylere kulağını tıkayamaz!" Ağzımdan çıkana, aslında ben de pek inanmıyordum. Maksat gazetelere telefon ettirmek, bu olay karşısında sessiz kalmamaktı. Sonunda arkadaş haklı çıktı. "Sayın pek muhterem gazeteciler, şu çukura sırtüstü bir kurbağa düşmüş," şeklinde bir ihbarda bulunsaydık, daha çok ilgilenirdi kefereler. Açılıştan sonra, yanıma yaklaşan bir arkadaşına, "Sen aslında istesen, gazetecileri buraya yığardın", dedi. "Nasıl?" dedim. "Bir basın bildirisi yazacaktın", dedi. "Bildiriye indirilen tabloyu belediye sarayının önünde yakacağım, yükselen alevlerine de, tüm basının gözü önünde işeyeceğim, diye bir cümle düşürecekten," ilginç bir Asya usulü hal tarzı olduğu için güldüm, "Güzel bir fikir," dedim.

Zamanını pek iyi hatırlamıyorum. Yine Stuttgart'ta düzenlenen otuz tablolu, "Kadın ve Anadolu" adlı bir resim serginin açılışındayım. Tabloları seyreden, Türk'lü, Kürt'lü ve de Alman'lı bir kitle var içeride. Tanıdık ihtiyaç işçilerden birisi, "Hele bi dakka gelse, ne," dedi. Beni alıp, Milliyet gazetesinin muhabirliğini yapan bir adamın yanına götürdü. Tanıştık. "Bu tabloyu, bu sergiye koymanızın amacı nedir?" diye sordu muhabir, tepeden inme. Ay ışığında, dağ silsilelerinin eteğinde, peş peşe yürüyen ve ço-

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Güzel şeyler yapan, yıkılmaktan korkar mı?

ğunluğu kadın olan bir gerilla grubunun karşındaydık. "Bu bizim, Türklerin ve Kürtlerin, genel yaşam tarzlarının vazgeçilmez bir parçası haline geldi. Kadını ve Anadolu'yu anlatan bir insan, bu gruplarda yürüyen kadınları da tuvale yerleştirmek durumundadır," dedim. Adam biraz düşündü, "Ama bu politik bir resim," dedi. "Bir terörist örgütün propagandasına hizmet ediyor. Seni ve sanatını zayıflatıyor." Beni çağırın yaşlı işçi, tartışmamızı sabırla dinledi. İş uzayınca dayanamadı, gayet ciddi ve saf bir edayla, "Bak kardeşim," dedi, "bu adamlara dağda bayırda rahat yüzü vermiyorsunuz, hiç değilse birakin resimlerde serbest serbest gezsünler!" Adam etrafına şöyle kuşkulu, ürkek ürkek baktı. Tartışmayı hemen kesti. Az sonra da çekip gitti.

Büyük, karmaşık, insanı aciz bırakan, şaşırtıcı, gerçeğin tüm yönlerini anlatmaya kalkışınca, sistem ve topluma çatışıyor. Mülkiyet, yaşamı parçalamış, bölmüş. Yaşamın bir bölümünü, diğer bölümüne yabancılaştırmış. Katı kurallar, bitmez tükenmez yasaklar silsilesiyle kalba sokmuş, sınırlandırmış. İnsanın her eylemini, her düşüncesini anlatamıyorsunuz. Sistem ister özel mülkiyet, isterse toplumsal mülkiyet damgasını vursun, bu böyledir. Gerçek hayattan, insan ruhundan ve bilincinden tamamen silinip atılmadıkça da böyle olacaktır.

Batılı işçilerdeki mülkiyet duygusu, Asya'dan, Afrika'dan, Latin Amerika'dan gelen göçmen işçilerdeki mülkiyet duygusundan, kıyaslanmayacak derecede zayıftır. Yerli işçi şöyle homurdandı: "Nasıl da çalışıyorlar. Harcamıyorlar. İş tutuyorlar. Bizden daha güzel evlerde oturuyorlar. Güzel arabalara biniyorlar. Hafta sonunun diğer günlerden, biranın sudan daha iyi olduğunu bilmiyorlar. Hayret, bunlar mı göçmen, biz mi?" Mülkiyet duygusu, zenginleşme hırsı, göçmen işçiyi yiyip bitiriyor. Bu duygu, bu hırs, ataerkil gelenekleri ve dini de güçlü bir şekilde besliyor.

"Bırakın yapsınlar, bırakın geçsinler!" Mülkiyet dünyasının, sadece kendisi için geçerli kıldığı ilke budur. Tüm toplumun, bu ilkeyi uygulamaya kalkışması ise mülkiyet için tehliktir. Türk Ordusu'nun bir merasim kıtasını çizsem ve altına da, bilmem kaçınıcı yıl kutlu olsun, diye yazsam, herif beni çağırıp bunu niye yaptığını ve buraya niye astığını sormayacak. Devrimin, bu tip tavırlardan öğrenmesi gerekiyor. Beş bin yıllık güçlü mülkiyet duygusu, devrimi, bağrımdan doğduğu eski toplum gibi davranmaya zorlayacaktır. Bu korkunç baskıya, zora dayanmak, her babayığit devrimin kârı değildir. İnsanın düşüncesine ve yaratıcı eylemine zincirin vurulduğu yerde yaşam bulan devrim, kendi infazını, iktidara geldikten sonra, aynı durumu, bir başka düzlemde sürdürür, kendi elleriyle gerçekleştirir. Beş bin yılın ilkelere ve alışkanlıklarına karşı, tek bir iktidarla, tek bir devrimle devrimi sürdürmek kolay değil.

Adam yıkılmaktan korkuyor. Güzel şeyler yapan, yıkılmaktan korkar mı? O kadar güzel şeyler yap ki, seni yıkan kitle, senden daha güzel şeyler yapamasın. Hep seni ansın. Eşsiz, unutulmaz, büyük güzellikler doğuran şeydir devrim.

İnsanlık, komünizmin nasıl bir toplum olacağını, bazı temel öğeleriyle tahmin edebiliyor. İnsanlık, kendi gelişimini hızlandırdı. Buna rağmen çok uzak bir hedeftir komünizm. Tek bir devrimle değil, birbirini zincirleme izleyen ve birbirini aşan devrimlerle varılacaktır bu hedefe. Varıldıktan sonra devrimlerin duracağını sanmıyorum. Evrimin olduğu yerde devrim de olacaktır. Birini diğerinden koparamayız. Evrimlerle, içeriği, biçimi ve yöntemi sürekli değişen devrimlerle, ilerleyecektir insanlık. Bizi büyük huzur, tatlı sukunet, güzel cennet anlayışından ayıran da budur.

KOMÜNİST PRATİĞİN ZENGİNLİĞİNİ YANSITAN BİR KİTAP

Eğitim Üzerine

Ankara /Özgür Gelecek- Sosyalist inşaa ve eğitimin rolü üzerine makale ve konuşmalar

"Az bildiğimi bilirsem, daha çok öğrenmek için çaba gösteririm; ancak biri çıkıp da komünist olduğumu ve hiçbirşeyi iyice bilmem zorunda olmadığını söylerse, hiçbir zaman komünist diye tanımlanabilecek birisi olamaz." V.I.Lenin

"Eğitim Üzerine" N.K. Krupskaya'nın çeşitli yazılarından ve konuşmalarından oluşturulmuş bir derleme kitap. Elimizdeki Yorum Yayınları baskısı, kitabın ikinci baskısı. İlk baskısını 1979 yılında Ser Yayınları yapmış. Kitabı dilimize Hüseyin Akyol kazandırmış.

Kitap, teknik açıdan oldukça özensiz hazırlanmış. Okuyucu için başında bir yığın dizgi yanlışlarıyla boğuşmaya hazır olmalıdır. Bir kitabın, birinci baskısı için mazeret görülebilecek düzeltme hataları, ikinci baskı için affedilmez bir durumdur. Yeri gelmişken yayınevının yayınladığı diğer kitaplar için de bu eleştirinin geçerli olduğunu burada belirtmeliyiz.

Bilindiği gibi Krupskaya bir eğitimci. Eğitimci olmanın kendisine kazandırdığı dikkat, özen; konuşma ve yazılarından hemen seziniyor. Bir yönüyle bu dikkat ve özen Krupskaya'nın kendi toplumu oldukça iyi tanıdığını da gösteriyor.

Kitapta yer alan yazılar doğrudan "eğitim olgusunu" kuramsal boyutlarıyla ele almıyor. Daha çok, sosyalist inşaa sürecinde yaşanan gerçeklikler konu ediliyor. Bütün yazılar, yaşanan ve yaşananlar üzerine kurulmuş. Yazılarda bir tür gözlem ve tecrübeler aktarılıyor.

Krupskaya, eğitimi bir bilgi aktarımı olarak ve bireyin toplumsallaşması olarak ele alıp sorgulamıyor. Sosyalist inşaa sürecinin gerektirdiği ve öncelik verilmesi gereken bilgilerin bireye nasıl kazandırılacağı

tartışılıyor. Örneğin, "Çocuk Örgütlerinin Etkinlikleri" başlıklı bölüm bu tesbitimizi ispatlayacak bir yığın örneklerle dolu. Hemen hemen bütün yazılarda olduğu gibi bu yazıda da Lenin ile bağlantılı olarak

sunları yazıyor: "Gerçekten, Vladimir İliç şimdi herkesin nedenini iyice anladığı bilgi elde etmenin gerekli olduğunu, bilgisiz yeni bir yaşam kurmanın olanaksız olduğunu ve bil-

N.K. KRUPSKAYA

EĞİTİM ÜZERİNE

elde etmenin, işçi ve köylü çocukları için özellikle önemli olduğunu vurgulamıştı. Ancak bilginin komünist bir yöntemle elde edilmesini ve böylece karşılıklı yardımlaşmanın geniş bir şekilde geliştirilmesini gerekliliğini de vurgulamıştı." (sf. 134)

Krupskaya, Lenin'in işçiler ve kızılordu askerlerinin parti üyesi olmayan kesimlerinin katıldığı konferansta söylediği şu cümleleri, sosyalist inşaa sürecinde eğitim sorununun nasıl halledilmesi gerektiği konusunda oldukça berrak düşünceler sunan cümleler olarak görür: "Eskiden şöyle bir halk deyişi vardı: 'Herkes kendisi için, tanı ise herkes için.' Biz ise birimiz hepimiz için, her nasıl olursa olsun tanıtız da iyi olacağız." Görüldüğü gibi Lenin, cümlesindeki temel vurgu kolektivizmdir. Zaten Krupskaya da sosyalist inşaa sürecindeki eğitimde sürekli öne çıkarılması gereken noktanın kolektivizm, "kollektif ruh" olduğunu vurguluyor. Ona göre ".... kolektif; bir çocuğun kişiliğini yok etmez, tersine eğitimin niteliğini ve içeriğini geliştirir." (sf. 138)

Krupskaya, eğitime ve sorunlarına sürekli sosyalist inşaa'nın dayatıldığı pratik sorunlardan bakarken, gözönünde tuttuğu en önemli olgulardan biri hiç kuşku yok ki örgütlenmedir. Bu, oldukça farklı konulara değindiği izlenimi yaratan yazıların bulunduğu "sosyalist inşaa ve eğitimin rolü" temasına uygundur. Çünkü, savaştan ve kendini yenileyen bir toplum sözkonusudur. Yeni insanı yaratmak, yeni dünyayı kurmak; bu ideali taşıyan, nesnel boyutuyla bunu başarabilecek güce sahip olan kesimlerin örgütlenme biçimine, bunların işleyişine bağlıdır.

Yazar, kitabın son bölümünü oluşturan ve "Kendi Kendine Eğitim" başlığını taşıyan bölümde, bir devrimci için oldukça gerekli olan

"okuma" üzerinde duruyor. Kendi kendine okumanın nasıl olacağı, nasıl başarılı olunabileceği üzerinde duruyor. Bu bölümdeki yazıların çoğu, Krupskaya'nın konuya ilişkin bağımsız eseri olan "Kendi Kendine Eğitim" adlı kitabından alınmış. Krupskaya, bireyin nasıl okuması gerektiği konusunda şu tesbitlerde bulunuyor.

"a) Okurken acele etmemeli veya halkın dediği gibi 'yavaşça acele etmeli.' Kendi keniden eğitimde telaş ve heyecan çok zararlıdır.

b) Okuyan, tüm zor anlaşılır yerlerin açıklanmasına dikkat etmelidir. Bunu yaparken, ansiklopedik sözcüklere başvurmalı, iyi bilen başka kimselere sorup danışmalıdır.

c) Uzun aralıklarla okunmalıdır, özellikle başlangıçta okumanın anlaşılabilmesi halinde bundan kaçınılmalıdır.

d) Alıntılar anımsamaya yardım eder. Kişinin okuduğunun en önemli bölümlerini, zor anlaşılır kelime ve ifadeleri, şehir ve şahıs isimlerini, rakamları defterine yazması gereklidir. Okuyucu, aldığı notlarını sık sık yeniden okumalıdır. Alınan notlar okunmalı, yazılmalıdır ki sonradan yazdıklarını sökmeye işin zamanı israfı etmemiş olsun" (sf. 273)

"Eğitim Üzerine"de yer alan yazılardan, bizler, çok şey öğreneceğiz. Örneğin, Lenin kütüphaneleri nasıl kullanıyordu? Marx'ı nasıl okuyordu? Bir propagandacı, ajitator hangi özelliklere sahip olmalıdır? Politeknik eğitim nedir? Nasıl okumalıyız? vs. vs. Tüm bu sorulara ve daha nicelerine Krupskaya, pratiğin zenginliğinden yola çıkarak yanıt veriyor. Belki etrafıca tartışmıyor ama, verilen örnekler iyice incelendiğinde Krupskaya'nın eğitim hakkındaki düşüncelerinin geri planındaki zenginlik hemen görülecektir.

Jurassic Park

Oluşumu

65 Milyon Yıl Süren Macera.

BİR STEVEN SPIELBERG FİLMİ

Kaçırdığınız detaylar için birdaha...

rine ve nihayet Güney Avrupa ülkelerine girmeyi başardı.

Amerikan sineması tıpkı bir Dinozor gibi dünya sinemaları üzerinde hakimiyet kuruyor. Amerikan emperyalizmi medyanın dışında kültürel, sanatsal, düşsel alanda da dünya patronluğunu ve hakimiyetini sürdürmeye devam ediyor.

Amerika'da yılda 400 film üretiliyor. Avrupa'da ise 450 film piyasaya sürülüyor.

Her bir Amerikan filmine ayrılan ortalama bütçe, Fransız filmlerine ayrılan ortalama bütçeden altı ve

yedi kat daha fazladır. Toplam yabancı sinemanın Amerikan sinema piyasası üzerindeki etkisi % 5'tir. Oysa Amerikan film piyasasının İngiltere'de elde ettiği gelir oranı % 93'tür. Alman piyasalarında elde ettiği gelir oranı % 77'dir. İspanya'da % 75'dir. Fransa'da % 58'dir.

Amerikan emperyalizminin kültürel hegemonyası Avrupa'da küçümsemeyecek orandadır. Günümüzde Hollywood filmlerinin yıllık toplam kazancı 14 milyar dolardır. Bunun 8 milyarı ülke içi piyasadan elde ediliyor. 6 milyarı da ya-

bancı piyasadan elde edilmektedir.

Sadece sinema alanında değil aynı zamanda video piyasasında da Amerikan emperyalizminin hakimiyetini rahatlıkla görebiliriz. Yıllık video gelirlerinden kazancı 4,5 milyar dolardır. 1980 yılından itibaren Amerikan filmlerinin yabancı sinema salonlarından elde ettiği kazancı üç kat artmıştır. Yabancı ülke televizyonlarından elde ettiği kazancı 10 kat artmıştır.

Fransız yapımı GERMİNAL ve Amerikan yapımı Jurassic Park filmi iki ülkenin sinema alanındaki yeni bir rekabetini doğurdu.

İki filmin ortak noktaları şunlardır: Büyük medyatik reklam ve reklam harcamaları ve büyük çıkışlarıdır. 457 ekran Germinal'e 450 ekran (Dinozor) Jurassic Park'a aittir. Jurassic Park için 60 milyon dolar harcanırken, Germinal filmi için 29 milyon dolar harcanmıştır.

Jurassic Park; Amerika Birleşik Devletleri'nde 327 milyon dolar kazanç elde etti. 408 milyon dolar da dünyanın geri kalan ülkelerinden kazanç elde etti. Rakamlarda görüleceği gibi yılın sinema şampiyonluğunu ve patronluğunu tartışmaz bir şekilde Amerikan emperyalistleri ellerinde tutuyor.

Jurassic Park için harcanan paranın ve bu filmde elde edilen muazzam kazançla tekelleri kapitalizmin vahşetini dünya hegemonyacılığına kültürel ve sinema alanında da rahatlıkla görebiliriz. Bilimin ve teknolojinin gelişim düzeyi emperyalist elendilerin kâr çıkarlarına hizmet ediyor. Dinozor filmi bilgisayarın üstün teknolojiyle hazırlanmıştır. Buradan da anlaşılacağı gibi bilgisayar teknolojinin ve görüntülerin sentezlenmesi, Hollywoodvari filmlerin tekellerine hizmet etmektedir.

Jurassic Park'ın gösterime sunulmasından birkaç ay önce aradan sonra elde edilen kazanç, Filistinlilere sunulması istenen ABD yardımının 1,5 katı olduğunu söylersek, Amerikan emperyalizminin insanlık yardım yalanının altında yatan gerçeği daha iyi görebiliriz.

Amerikan emperyalizmi soyu tükenenek olan ölüme mahkum bir DINOZOR'DUR!

İnsan Hakları Odülleri Tanilli ile Beşikçi'nin

İstanbul/Özgür Gelecek- İHD Yönetim kurulu, İHD tarafından her yıl verilen "İnsan Hakları Odülleri"nin bu yıl, Sivas'ta yakılarak katledilen 37 aydın ve sanatçının anısına yakınları ile Prof. Dr. Server Tanilli ve Doç. Dr. İsmail Beşikçi'ye verilmesini kararlaştırdı. Ödüller 10 Aralık günü düzenlenecek İnsan Hakları Günü'nde sahiplerine verilecek. İHD Genel Başkan Yardımcısı, İstanbul Şubesi Başkanı Av. Ercan Kanar; bu yılki İnsan Hakları Ödülü'nü Tanilli ve Beşikçi'ye vermelerinde temel kriterin "İsrarla düşünce mücadelesi vermeleri" olduğunu söyledi. Kanar; "Doç. Dr. İsmail Beşikçi'nin tüm ceza tehditlerine, baskılara, kendi meslektaşlarının tehditine rağmen, araştırma yapması ve ısrarla düşünce mücadelesi vermesi ödüle layık görülmesinde temel etken. Aynı şekilde Server Hoca'nın geçmişte öldürülmeye çalışılması, dolayısıyla iyi olmayan sağlık durumuna rağmen, ülkesinden çok uzakta, ülkesinin sorunlarıyla yakından ilgilenmesi, fikir üretmesi ve ısrarla mücadelesi ödüle layık görülmüştür" dedi.

Aydınlara da Terör Yasası'nı Eleştirdi.

İstanbul/Özgür Gelecek- 22 Kasım günü bir grup yazar ve sanatçı, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Lokali'nde ortak bir basın açıklaması yaptı. "Taktır-i Sükun Kanunu"nun yeniden gündeme getirilmesi olarak değerlendirilen Terörle Mücadele Yasa Tasarısı eleştirildi.

Toplantıda bir konuşma yapan Yaşar Kemal, 70 yıllık T.C tarihinde bugün en ağır faşizmin yaşandığını, buna karşılık basından çıt çıkmadığını belirterek; "Toplumunu vicdanı olan biz yazarlar buna karşı mücadele etmeliyiz. Birşeyler yapmak, bir takım şeylere göze almak zorundayız" dedi. Bilgesu Erenus konuşmasında; kendilerine de terörist muamelesi yapıldığını, kendilerinde artık canının yandığını, buna karşılık sırt sırta vermek gerektiğini anlattı.

Daha sonra altına, "Sunay Akın, İnci Aral, Toktamış Ateş, Gülsüm Akyüz, Yusuf Ziya Bahadın, Leyla Erbil, Bilgesu Erenus, Müştak Erenus, Vedat Günyol, Aydın Hatipoğlu, Alpay Kabacalı, Yaşar Kemal, Şükran Kurdakul, Pınar Kür, Yılmaz Onay, Kemal Özer, Adnan Özyalçın, Sennur Sezer, Selim Şengül, Müzehher Va-Nu ve Ömer Yağcı'nın imzaladığı, ortak hazırladıkları metni okuyan yazarlar, şu görüşleri dile getirdiler: "Terörle Mücadele Yasa Tasarısı insanların yaşam hakkını, düşünce ve yaratma özgürlüğünü hiçe sayan kanlı bir içerik taşımaktadır. Meclise egemen olan partileri uyandırıyor. Yaratma ve düşünce özgürlüğünün temsilcisi olan biz yazarlar bu tür insanlığın ana yasalarına aykırı kasıtlı girişimlerin sonuna kadar karşısındayız."

Yozlaştırmamanın bilinçli bir biçimi: Arabesk

İzmir/Özgür Gelecek- İnsanlara ulaşmanın ve toplumsal yaşamı dönüştürmenin araçlarından biri de müziktir. Yüzyıllarca sömürülen, baskılara maruz kalarak, toplumsal gelişimi engellenerek egemenlerin amaçları doğrultusunda hareket etmeye zorlanan halklar; bir çıkışı da bu araçta aramışlardır. Pir Sultan ve daha niceleri, yaşadıkları düzeyin yozluğunu karşı halkı sazlarıyla ve sözleriyle savaşıma çağırma çalışmışlardır. İşte bundandır ki Sazın teline vurulan her mızrap, bir atom bombasından daha güçlüdür.

Toplumları bu denli etkileyen ve sürükleyiciliği altına alan bu mızrapla yanlış vuruşlar yapılsa ne olur?

Toplumsal fikirler, insan beynine doğuştan ya da gökten zembille inmiyor. Bu fikirlerin ancak toplumsal pratikten ve etkileşimden doğduğunu burjuvazi de biliyor. Ve burjuvazi çürümüş düzenin yaşamını biraz daha uzatabilmek için, kitleleri "banane" ciliğe ve bireyselleşmeye yollamayı sürekli arıyor.

Yıllarca İspanya halkını 3F kuralları (Futbol - Fuhuş - Flamenko) ile uyutarak kitlelere tepkisizliği ve vurdumduymazlığı aşıl原因an faşist Franko'yu iyi bir örnek olarak gösterebiliriz.

Günümüz medyatik toplumunda arabeski tanınmayan ve onunla öyle ya da böyle haşır neşir olmayan yok gibidir. Arabesk denilince akla bizim gibi yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerin yozlaşmasında ve asimilasyonunda kullanılan silah-

lardan biri gelir. Tıpkı İngiltere'nin yeni bir pazar ve ucuz işgücü yaratılmak için Jamaika'yı sömürgeleştirdikten sonra yaptıkları gibi... İngiliz emperyalistleri, Jamaika halkını daha fazla sömürebilmek için çareyi İngiliz kültürünü buraya sokmakta aramışlardır. Sözde Jamaika ve İngiliz halklarını birbirine yaklaştırabilmek amacıyla, bu iki halkın müziğinin bir sentezi olarak Reggae müziğini piyasaya sürmüşlerdir. Reggae denilen müzik Jamaika halkının asimilasyonunu sağlamak amacıyla ortaya atılan en etkili ve uzun ömürlü yollarından biri oldu.

Türkiye özelinde ise; politik yaşamdan olabildiğince uzak, burjuvazinin bireyselleştirip dejenerasyona tuttuğu kitlelerin, arabesk müzikten etkilenmemesi düşünülemez. Burjuvazinin, kendi köhne düzenini biraz daha yozlaştırmak için elinde tuttuğu sifahlardan yalnızca biridir arabesk.

İzmir Büyükşehir Belediyesi de, arabesk silahına el attı.

İzmir Büyükşehir Belediyesi, yaptığı yolsuzlukları ve talanları gizleyebilmek için halkın gözünü arabeskle kapatmaya çalışmaktadır. İzmir'de arabesk, belediye eliyle halkı yozlaştırmamanın yeni adidir. İzulaş isimli taşeron bir firmaya bağlı şehir içi toplu taşıma sağlayan otobüslerde, Özdiş firması ortaklığı ile yaklaşık üç aydır arabesk müzik yayınları yapılmaktadır.

İzmir'de bu olaya tepkiler hızla artmaktadır. Çalınan müziğin kalitesiz, yorucu ve anlamsız olduğunu

Arabesk müzik ile toplumsal yozlaşma arasındaki ilişkiyi "Arabesk" filmi oldukça iyi vurgulamıştır.

vurgulayan insanlar; bunun belediye tarafından uygulanan bilinçli bir politika olduğunu ve bu tür yayınların insanları kimliksizleştirmek ve kişiliksizleştirmek istediğini vurguluyorlar. Ayrıca Türkiye'nin gündemini işgal eden Kürt sorunu, yargısız infazlar, sosyalist basına yönelik baskı ve saldırılar, zandın ağırlaşan yaşam koşulları

ve diğerlerini, kitlelerin dikkatini diğer yozluklara yönelterek gizlemeye çalışmaktadırlar. "Ya yapacaklara doyumcu ve nitelikli müzik yayınları yapınlar ya da bu işi bırakınlar!" diyen insanlar, bu çağrılarını uyulmadığı takdirde tepkilerini daha değişik bir şekilde getireceklerini belirttiler.

Acı ilaç

Ye çocuğum ye... Acı ilaç bu. Oy atıyoruz, acı ilacı yutuyoruz, atıyoruz, yutuyoruz biz bunu hep yapıyoruz. Onun için ye çocuğum ye. Yooooo, öyle suratını ekşitme! Öyle bir teranedir ki bu acı ilaç.

Bak çocuğum, anlatayım sana bu acı ilacı. Anlatayım ki, ne yediğini anlayasın. Bir kere; "iyi halt yedin!" derler ya! İşte buradaki "halt" acı ilaç anlamına gelir. Neden tath ilaç denmediğini de söyleyeyim. Çünkü şifa getiren ilaçlar hep acıdır da ondan. Yani ilkin biraz zahmet çekersin ama sonra şifayı bulursun. Anladın mı yavrum. Aaaaaa! Nazlanma ama.

Bak çocuğum, biraz daha anlatayım.

Atalarımızdan öğren yavrum. Bak ne demişler: "Kırk katır mı kırk satır mı?" Sözün özü a seçeneği kırk katır oluyor, b seçeneği kırk satır oluyor. Yani yavrum, bu acı ilaç üniversite sınavları gibidir. Aranırsın, dolanırsın, yanıtını bulamazsın. Bıyığa da tükürülmez, sakalada... Kızma ama yavrum. Tamam tamam kabul ediyorum. Yanıtını bulursun da işine gelmez, gidip oy atarsın. Ye ama bak kızıyorum ha!

Vallahi de çocuğum, billahi de çocuğum ölmezsin bu ilacı yersen. Bak, biz ölüyor muyuz? Turp gibiyiz maşaallah. Tamam, tamam limona daha çok benzetiyorlar. Ama ölmüyoruz dii mi? Soru sorma çocuğum! Ölmeyip de süründüğümüzü biz de biliyoruz. Bak dayak yersin çocuğum. Beni sinirlendirme yavrum. Ye şunu eşşo... Ne? Faşizm mi? Nereden öğreniyorsun bunları çocuğum. Arkadaşların mı öğretiyor bunları sana? Ben Hitler'e benziyor muyum çocuğum?

Bir kurstan hafif dalgalı esintiler

(Yer falanca okulun konferans salonu. Bir komiser "Polise bir çelik yelek bir can demek" kampanyasının anlam ve önemini, anlatıyor. Öğrenciler ve velileri dinleyici olarak katılıyor. Dinleyici olmak birazcık da (!) zorunlu. Aksi halde çocuklarının geleceği tehlikeye girer.)

-Evvett arkadaşlar. Şekil 1 a'da gördüğünüz gibi polise bir çelik yelek, bir can demek oluyor. Bu ne manaya geliyor? Bunun manası çokook derin arkadaşlarım. Bildiğiniz gibi çelik yelek giyen polis, kafasına da kaskını geçirince anarşistler tarafından öldürülebilir. Böylece

canını koruyor. Bu konuda kafası karışık olan var mı? Hımmm. Onda ki gözlüklü amca. Evvet sen. Sanki birşeyi merak ettin. Dii mi?

-Hayır komiser bey oğlum. Hiç de bilem merak etmedim.

-Ettin amca ettin. Biz adamın halinden anlarız. (Sol kaşını sinirli sinirli titreterek) Sorun varsa sorrr amca hiç çekinme.

-Ee. Şeyy. Devletin bu kadar vergi almasına rağmen, bu kadar zam yapmasına rağmen, bu kadar çalıp çırpımlar yaşanmasına rağmen çelik yelek için bağış yapmak bize mi kalmış komiser bey oğlum? Ondan sonra...

- Tamam, tamam! Soru anlaşıl-mıştır. Oturrr amca, yorulma.

-Amma yavrum, daha sorum bitmedi ki...

- Tamam dedim amca. Yorulma, oturrr! Şimdi, bildiğiniz gibi bir yanda PKK, bir yanda TIKKO, bir yanda Suriye, bir yanda Yunanis-

tan, velhasıl bu devletin her tarafı iç ve dış düşmanlarla çevrili. Eeee. Böyle olunca, devletin gücü polisi donatmaya yetmiyor. Durum ortada diii mi! Ha ha ha ha! Aslında bu konuda soru sormak bile anlamsız. Ama biz demokratik olduğumuz için buyrun. (Tabancasının kabzasını titreyen ellerle okşuyarak) Bu konuda başka sorusu olan varrrrr mı? Demek yok. O halde kaldığımız yerden devam edebiliriz.

Evvvet. Vatani için şehit düşen, canımız, malımız ve namusumuzu koruyan polisimiz için gelin elele verelim. Kahraman polisimiz, siz sevvvgili... Ulan arka taraftaki! Sen, evet sen! Ne diye etrafındakilerle konuşuyorsunuz ulan?! Yani adamı sinirrlendirmeyin yavrrrummm. Evet. Biz burada niçün birarada bulunmaktayız? Konuşmak, tartışmak, milli mutabakata varmak için. Bir diyeceğin varsa söyle canım oğlum.

- Dıyeceğim şu: Geçen sene bir arkadaşımın ablasına emniyette işkenceye ve tecavüze uğratıldı. Bu ablanın arkadaşı da sokak ortasında infaz edildi. Şimdi bu nasıl can korumak, bu nasıl mal koru....

- Kessss ulayn! Bakın ey ahali.

Sabah ve Hürriyet'te Dehşetli 3. sayfa

Sabah ve Hürriyet gazetelerinin 3. sayfalarına dikkat ettiniz mi? Bu sayfa adeta bir namus, bir ibret-i alem sayfasıdır. Kanlı-canlı ve bol ölümlü cinayetler mi aradınız? Açın hemen 3. sayfayı. İşte en iç gıcıklayıcı cinayetler karşınızda. Tecavüzler, sapıklıklar, dolandırıcılar, insanı neredeyse ağlatan hüznü dolu haberler mi? Aç sayfa 3'ü ... İşte birkaç haber başlıklarından birkaç tanesi:

Havva Kopan basıldı-Burnu akan eşini boşadı-Geçersiz Mozambik parasıyla dolandırdı-Tecavüzcü ile sürpriz nikah-50 milyonluk PTT soygunu-Evlatlık verdiği kızını kaçırdı-Dil eğitimine gitti ölüm haberi geldi-Ata cinsel taciz davası-Kanlı miras-Hiç zahmetsiz 120 milyonu çalıp kaçtılar-4 kadını kurşuna dizdi-Hacı adayını dolandırdılar-Borcunu ödemek için 1.5 aylık kızını satıyor-Kamyon, Kıymet'i kaldırımda ezdi-Sokak zorbaları kan döktü-Yatak cinayeti-Bu da İSKİ sapığı-Hırsızın yalanı-Trenden düşüp direğe çarptı-Yine kamyon dehşeti-Yalnızlık çıldırttı-Doğalgazdan zehirlendiler-Para istedi bıçağı yedi-Cellat minibüsçü-750 milyonla kaçamadı-Aşırı sürate üç kurban-Çılgın koca ölüm saçtı.

Fedakarr ve cefakarr halkımız. İşte bu görmüş olduğunuz gömleklerrinn.. Ulaan, adamı deli edersiniz. Bizz, toplumun sükuneti için, işportacı kılığına girerek süründürken, işte bu görmüş olduğunuz TIKKO'cu, hatta ve hatta PKK mensubu Ermeni kalkmış neler söylüyor. (Kapıdaki polislere dönerek) Göttürün bunu!

-Ama o benim oğlum.

- "Ama o benim oğlum" diyeni de götürün. Varrrr mı bu terörükün başka akrabası? Yok. Güzeel. (Konferans sonunda bütün dinleyiciler içeri atılır hatta fazla sivri- len iki dinleyici infaz edilir.)

ÖRSÇEKİÇ

Devrim DEMİRAL

“Düşünce ve Basına Özgürlük Kampanyası” devam ediyor

İstanbul/ Özgür Gelecek- Bindiği gibi İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesinin Kültür Komisyonu “Düşünce ve Basına Özgürlük” kampanyası başlatmıştı. 4 Kasım günü basına verilen bir brifingle başlayan kampanya çeşitli etkinliklerle devam ediyor. 6 Kasım günü açılan TÜYAP Kitap Fuarı'nda açılan İHD standında kampanya çerçevesinde imza toplanmaya devam edildi.

16 Kasım günü kampanya çerçevesinde İHD İstanbul Şubesi “Basın üzerindeki baskılar” konulu bir panel gerçekleştirdi. TÜYAP Konferans Salonu'nda gerçekleştirilen paneli, İHD İstanbul Şube Başkanı Av. Ercan Kanar yönetti. Panele konuşmacı olarak, ÇHD adına Av. Osman Ergin, gazeteci yazar Ragıp Duran, Devrimci-sosyalist basın adına Ayhan Erkan, islamcı basından Sabah Kara katıldı.

Konferans salonunun girişinde sosyalist dergilerle, Özgür Gündem ve Aydınlik gazetelerinin zincirli sergisi ziyaretçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Av. Ercan Kanar, Terörle Mücadele Yasasıyla yeniden gündeme gelen yasaklamaların diğerlerinden daha ağır olduğunu, baskıcı maddelerin daha da boyutlanarak devam ettiğini belirterek, “90'lı yıllarda basına getirilen yasaklar, 80'li yıllarda getirilen yasakların sayısını çoktan aşmış durumda” dedi. Her alanda yasaklarla karşı karşıya olduğumuzu, bunun yalnızca yazılı basımı değil, elektronik basınına tehdit ettiğini anlattı.

Çağdaş Hukukçular Derneği adına konuşan Av. Osman Ergin, Türkiye'de özgürlük düşmanı bir

16 Kasım günü kampanya çerçevesinde TÜYAP kongresan salonunda bir panel gerçekleştirildi.

anayasanın olduğunu, bir yazı işleri müdürü ile kasten adam öldüren kişi arasında bir kıyaslama yapıldığında, yasaların kasten adam öldüren kişiyi koruduğunu, bu dehşet verici tablonun mevcut anayasal mahkemelerin basın özgürlüğünü ne derece koruduğunu gösterdiğini anlattı. Ergin; Türkiye'de haber alma ve verme hakkının sınırlandırıldığını açıklayarak, “Doğru haber yazarsanız karşınıza Terörle Mücadele Yasası Çıkar. Gazeteniz kapatılır, Yazı işleri müdürünüz tutuklanır, hapis ve para cezaları verilir” dedi.

Gazeteci-Yazar Ragıp Duran, resmi düşünceden ayrı düşünceleri için, şu an hapiste olan Dr. İsmail Beşikçi ile Günay Aslan'a saygılarını iletirken konuşmasına

başladı. Güneydoğu'da 645 ile 765 “yasalarının” sürekli uygulandığını, bu iki yasanın ölüm getirdiğini anlattı. Basın özgürlüğünün bir boyutunda ekonomik olduğunu vurgulayan Duran, oldukça yüksek maaş alan (?) gazetecilerin, medya yöneticilerinin ülkeyi güllük güllüştürdüklerini söyledi. Üçüncü olarak da şu noktaya dikkat çeken Duran, “Cumhurbaşkanının basına, 'dezenformasyon (haber çarpıtma) yapalım' dediği bir ülkede basının özgürlüğünün ve gerçekliğinin boyutunu varın siz düşünün” dedi.

“Basına getirilen sınırlamaların sebeplerini irdelemek istiyorum” diyerek söze başlayan Sabah Kara, TC'nin daha da kötüleştiğini, “Ben senin bu işi yapmanı istemiyorum” demedi-

ğini, çünkü bunu ülkemizde tutturamadıklarını söyledi. Halkı korumak, devleti korumak, asayışı korumak içinmiş gibi gösterilerek getirilen yasaklamaların tehlikeli olduğunu dikkat çeken Kara, “Hitler de ben diktatörüm diye çıkmadı” dedi.

7 siyasi dergi ve gazetenin oluşturduğu DSBP (Devrimci-Sosyalist Basın Platformu) adına panele katılan Ayhan Erkan, basın özgürlüğünün Devrimci-Sosyalist basının sorunu olduğunu, burjuva basınıyla ilgisinin olmadığını vurgulayarak “Gerçekleri yazan biz olduğumuzdan, milyarlarca lira para cezasına çarptırılmaktayız. Gözaltında kaybedilen, öldürülen, işkence vb. uygulamalara maruz kalan yine biziz” dedi. Devrimci dergi ve gazeteleri DSBP'ye üye olmaya çağırarak Erkan, platformun yakın zamanda devrimci-sosyalist basın üzerindeki baskılarla ilgili olarak broşür yayınlacağını da açıkladı.

Daha sonra panelistler dinleyicilerin sorularını yanıtladılar. Bir dinleyicinin Saba Kara'ya Kürtçe olarak soru sormasını bazı dinleyiciler tepkiyle karşıladı.

Panel sona erdikten sonra TÜYAP Kitap Fuarı'nda, Sivas katliamında yakılan 37 aydın ve sanatçı için saygı duruşunda bulunuldu. İslami yayınların bulunduğu standlardaki insanların ayağa kalkmadığı, kiminin ortalıkta dolaştığı gözlemlendi. Saygı duruşu sırasında dolaşan birine gösterilen tepki tartışmaya yol açtı. Fazla boyutlanmadan sona eren tartışmada bir fuar ziyaretçisi gerici yobazları kast ederek, “Saldıran onlar, insanları yakan onlar, konuşan da onlar” diyerek tepkisini dile getirdi.

ÇHD'den anti-terör yasasına hayır

İzmir/Özgür Gelecek- 25 Kasım'da Çağdaş Hukukçular Derneği İzmir Şubesi tarafından terörle mücadele yasasında değişiklik yapılmasına ve bazı maddelerin eklenmesine dair yasa tasarısı üzerine bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada anti-terör yasa tasarısının geri çekilmesi gerektiği belirtildi.

Yargısız infazların, işkencede ölümlerin yoğunlaştığı, Kürt halkına yönelik baskı ve şiddetin arttığı, köylülerin yıkıma uğratıldığı, halkın göçe zorlandığı bir dönemde böyle bir yasa tasarısının gündeme sokulmasının, devletin uygulamalarına güvence oluşturacağını belirten ÇHD İz. Şb. Baş. Av. Ercan Demir, Kürt sorunun çözümü doğrultusunda devletin askeri modeli benimsediğini ve fiili sıkıyönetim sonucunu doğuran devletin kendi terörünü bu yasa ile maddi temellere dayandırmak istediğini vurguladı.

Diyarbakır barosuna bağlı sekiz avukatın gerekçesiz tutuklanmasını da kınayan ÇHD'li avukatlar bu tutuklamaların hiçbir yasal dayanağı olmadığını ve devletin savunma özgürlüğünü ortadan kaldırmak amacıyla bu tip yollara gittiğini belirttiler ve 8 avukatın bir an önce serbest bırakılmasını talep ettiler.

Devletin idam cinayeti

İstanbul/Özgür Gelecek- İHD, başlatmış olduğu “İdam Cinayettir” kampanyası çerçevesinde, 27 Kasım günü bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı, Adnan Menderes Anıtı'nın önünde yapılan açıklamada; 9 yıllık aradan sonra devletin yeniden uluslararası sözleşmelerin

bağlayıcı hükümlerini bir yana bırakarak, “Devletin insan öldürmesi” yönünde onay verdiği, Seyfettin Uzundiz'in idamıyla tüm muhaliflerin ve idam cezalarının infazının yolunun açılmak istendiği belirtildi.

“1960'dan bu yana, Adnan Menderes ve arkadaşları da dahil olmak üzere devlet, 99'ü idam, 33'ü siyasi olmak üzere toplam 132 kişiyi idam etti. '60 öncesi de çok sayıda idamlar yaşandı. Bu idamların hepsi de acı, ıstırap ve çöküntüden başka ne getirdi? İnsanları asmakla, insanlığın problemlerinin aşılması mümkün değildir. Tüm insanlık tarihi bunu kanıtlamıştır” denilen açıklama, “İdam cinayettir. Yasalardaki idam cezaları kaldırılmalı, Seyfettin Uzundiz idam işkencesinden kurtarılacak, yaşama hakkı” talebiyle son buldu.

Basın açıklamasından sonra, ÇHD'den Av. Ali Rıza Dizdar, “İnfazda bulunan bir tanığımı” diyerek başladığı konuşmasında şöyle dedi: “Dün bir yargısız infaz gerçekleştirildi. Bu bir vahşettir. Vicdanlar susmuş, biz susan vicdanları, susturmamak için konuşacağız.”

99'ü idam, 33'ü siyasi olmak üzere toplam 132 kişiyi idam etti. '60 öncesi de çok sayıda idamlar yaşandı. Bu idamların hepsi de acı, ıstırap ve çöküntüden başka ne getirdi? İnsanları asmakla, insanlığın problemlerinin aşılması mümkün değildir. Tüm insanlık tarihi bunu kanıtlamıştır” denilen açıklama, “İdam cinayettir. Yasalardaki idam cezaları kaldırılmalı, Seyfettin Uzundiz idam işkencesinden kurtarılacak, yaşama hakkı” talebiyle son buldu.

Devrimci-Sosyalist Basın Platformu çalışmalarını sürdürüyor

İstanbul/Özgür Gelecek- Partizan, Emegün Bayrağı, Devrimci Mücadele, Özgür Halk, Komal Yayınları, Serketin, Barikat, İçişleri Yolu, Direniş, Odak, Newroz Ateşi, Komün, P.Y. Teori Pratik, Yeni Dünya İçin, Medya Güneşi, Ekimler ve Emek dergi-gazetelerinin oluşturduğu Devrimci Sosyalist Basın Platformu (DSBP) kendi işleyişini kurumsallaştırmak için hazırlanmış olduğu tüzüğün, platformu oluşturan üyeler tarafından onaylanması ile birlikte esas faaliyetine başladı.

DSBP'nin kurumsallaşmadan önce de bir takım faaliyetlerinin olmasına rağmen (Örneğin: Katledilen DEP parlamenterlerinin cenaze törenlerine aktif olarak katılma, Sosyalist Basına yönelik baskıları protesto etmek için 1 hafta açlık grevi, Özgür Gündem gazetesi ile 1 günlük dayanışma açlık grevi, basın açıklamaları vb.) kurumsallaştıktan sonra ilk önemli eylemi devletin Lince'de pratiğe geçirdiği katliamı protesto etmek ve olayın sonuçlarını yerinde izlemek amacıyla Lince'ye heyet göndermesiydi.

Lince'ye heyet gönderilmesi olayı Platform'da üyeler arasında görüşülüp tartışıldıktan sonra, ziyaretin çerçevesi çizilerek bir heyet görevlendirildi ve bu heyet diğer ziyaretçi heyetlerle birlikte Lince'yi ziyaret etti.

Lince'deki gözlemlerini anlatan DSBP üyeleri, her tarafın yakılıp yıkıldığını; evlerin, dükkanların otomatik silahlarla tarandığını, büyük bir göç yaşandığını ve göç etmeyen insanların da korkudan veya güvensizlikten konuşamaz durumda oldukları belirttiler.

Ancak bu ziyaretin sonucunda bir takım olumsuzluklar da yaşandı.

DSBP heyetinin diğer heyetlerle birlikte (Ulusal Yayın Birliği, Yurtsever Kadınlar Birliği ve Seyid Rıza Vakfı) gerçekleştirdiği ziyaretin hemen ardından Özgür Gündem gazetesi “Sosyalist Dergiler Lince'de” başlığı altında bir haber yayınlamış ve ziyareti gerçek-

leştiren dergilerin sadece “adlarını” yazarak hem Ulusal Yayın Birliği'ni, hem Yurtsever Kadınlar Birliği'ni ve hem de Devrimci-Sosyalist Basın Platformu'nu hiçe saymıştır. Heyetlerin temsil ettikleri kurumların isimleri yazılmamıştır. Haberin gazeteyle böyle geçilmesi durumunda hata elbette haberi gönderen veya yazan muhabirin olacaktır, ama biraz sonra belirttiğimiz olay gibi bir olay olursa, buradaki hata, Özgür Gündem'in bile rek veya bilmeyerek hatası olur.

Diğer olay şöyle: Heyetler Lince'den döndükten sonra kendi imzalarıyla bir basın açıklaması yayınlanarak izlenimlerini aktardılar. Bu basın açıklaması Özgür Gündem'de yayınlandığında da hatalarla dolu olduğunu gördük. Bu hatalar şunlardır: Birincisi; Basın açıklaması ortak bir açıklamaydı ama, Özgür Gündem, “Ulusal Yayın Birliği'nin Basın Açıklaması” diyerek, diğer yapıların adını anmamıştır. İkincisi; basın açıklamasında imza yerlerinde üyelerin isimleri yazılmakla beraber Gündem, sadece Ulusal Yayın Birliği'ne üye olan dergilerin adlarını tam olarak yazmış ve bu şekilde DSBP'yi ne olduğu belli olmayan bir yapı haline getirmiştir (Basın açıklamasının orijinalindeki bir hataya ayrıca değiniceğiz). Üçüncüsü; Basın açıklaması haberini çok küçük yayınlamıştır ve bu birçok okuyucunun gözünden kaçmıştır. Aynı olay Gündem'le dayanışma açlık grevini desteklemeye gidildiğinde yaşanmıştır. Aynı gün açlık grevi için değil, sadece ziyaret amacıyla gelen konukların haberleri ve resimleri boy boy verirken DSBP üyeleri, yani 17 ayrı düşünce gözardı edilerek, bir cümleyle geçiştirilmiştir. DSBP, yapmış olduğu bir haftalık açlık grevi süresinde de Gündem gazetesinden umduğunu bulamamıştır. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Daha önce leri Gündem gazetesi ziyaret edilmiş ve eleştirilerle talepler kendilerine

bildirilmiş, karşılığında bunların birer hata olduğu söylenmiş ve düzeltme yoluna gidileceği belirtilmişti. Bu son örnekten sonra bu tip olayların bilek birer hata olduğunu düşünürüz.

Özgür Gündem gazetesini böylesi bir olayda eleştirirken eleştirilmesi gereken başka düşüncelerin olduğunu da belirtmek gerekir. Bunlar Emegün Bayrağı ve Devrimci Mücadele'dir. Yapılan basın açıklamasında yanlış kullanıldığı kanaatine vardığımız bir ibare nedeniyle Platform üyelerinden Partizan temsilcisine konuyla ilgili olarak sorduğumuz soruya şu cevabı aldık:

“Platform, işleyiş açısından tüzüğe bağlı kalmak zorundadır. Dolayısıyla bir-iki yapı bir eylemde platform tarafından görevlendiriliyorsa, o yapıların platformu temsil etmeleri gerekmektedir. Oysa Emegün Bayrağı ve Devrimci Mücadele Lince ziyaretini platform adına gerçekleştiren yaptıkları ortak basın açıklamasında ‘Devrimci Sosyalist Basın Platformu adına Devrimci Mücadele ve Emegün Bayrağı’ diye bir ibare koymuşlardır. Bu uygulama yanlış bir uygulamadır. Kendi isimlerini öne çıkarmak isteyen bir anlayışın ürünüdür. Ortak davranmak böyle yapmayı gerektirmez. Bu konuyla ilgili olarak arkadaşlara sözlü bir uyandı bulunduk. Konuyla ilgili olarak daha geniş bir toplantı yapılmıştır. Ancak konu ivedilikle ele alınması gereken bir konu olmadığından bunu Platform'un o gün toplantısına bırakmayı düşünmüyoruz. Samırım arkadaşlar da bu tavırlarının yanlış olduğunu anlayıp gerekli özeleştiride bulunacaklardır.”

DSBP son günlerde bir eylem hazırlığına girmiştir. Bu eylem hazırlığı tamamıyla sosyalist basına yönelik saldırıların pervasızlaşarak üst boyutlara tırmanmasından kaynaklanmaktadır. Öyle ki; artık bir yazı işleri müdürü DGM'ne hazırlık aşamasını ifa ederine gitmekte tereddüt etmektedir. Çünkü DGM savcuları her şeyden önce bir tane daha geldi”

yererek tutuklama talep ediyorlar.

Ayrıca çıkarılmakta olan yeni yasa -ki bu yasa anti-terör yasasının genişletilmiş ve daha da radikalleştirilmiş halidir-memur eylemlerinden işçi eylemlerine, televizyon konuşmalarından kepenk-kontak kapatmaya dek bir dizi eylemi terör kapsamına almakta ve yargılamaktadır. Bu yasanın en azılı maddeleri ise devrimci sosyalist basını susturmaya yöneliktir. Bu maddelerden, yayının sahibi ile birlikte hem yazışmaları müdürüne ve hem de yayının kendisinin yüz milyonlarca para cezası verme, yayınları ekonomik kısıpca olarak onları susturma çabalarının ürünüdür. Ayrıca kapatmalara getirilen yeni boyutla yayınların yaşamını kökten yok etme anlayışı pratiğe geçirilmek istenmektedir.

Bu yasanın karşısına geniş bir kitlesellik ile çıkmak temelinde geliştirilen DSBP ve diğer DKÖ lerin ittifakı bu günlerde bir dizi görüşmelerle sürdürülmektedir. DSBP ile İHD Kültür Komisyonu yaptıkları görüşmelerde birlikte davranma temelinde yarı-resmi bir karar almışlardır. Ayrıca diğer DKÖ'lerle de görüşmeler devam etmektedir.

DSBP'nin şimdiye dek yapmış oldukları faaliyetlerini şöyle sıralayabiliriz:

-Çeşitli anti-demokratik uygulamaları protesto etmek için onlarca basın açıklaması.

-Özgür Gündem gazetesi ile dayanışma temelinde İHD'ne bir ziyaret ve açlık grevine 1 günlük destek.

-Sosyalist Basına yönelik saldırıları kınamak için 1 haftalık açlık grevi.

-Özgür Gündem gazetesine yönelik tarafsız haber vermesi konusunda bir eleştiri ziyareti.

-DEP parlamenterlerinin katledilmesinin ardından Ankara'daki cenaze törenine katılmak.

-Lince katliamını kınamak için Lince'ye ziyaret.

-İHD'nin TÜYAP'a düzenlediği Basına Özgürlük Paneli'ne konuşmak üzere katılmak.

Kavganın Güncesi

Veysel UYAR

KOKUM'luğu utandı, halkı onurlandı direnişlerinden

Veysel UYAR, 1955'te Dersim'in Ovacık ilçesi Biriküşağı köyünde doğdu. Veysel, öğrencilik yıllarında tanıştığı MLM ve İbrahim KAYPAKKAYA'nın siyasi hattına sempati duyarak bu düşünce doğrultusundaki öncü parti faaliyetlerine katıldı.

Ailesinin ekonomik yoksulluklarından ötürü çocukluğu ve öğrencilik yılları ekonomik sıkıntılar içinde geçen Veysel UYAR, Liseyi bitirdikten sonra öncü şafarlarında profesyonel faaliyete geçti. Özerli, çalışkan, ağırbaşlı, ciddi yapısı ve çalışmalarıyla yetkinleşerek öncü ailenin üyesi oldu. Bu sıfatıyla değişik alanlarda görev alan Veysel UYAR, son olarak öncünün Bölge yönetim organında görev yapıyordu.

Genç yaşına rağmen öncü kadrosu olan Veysel UYAR, çevresinde "KOKUM" diye anılıyor, çağrılıyordu. Yoksulluğun zorlu şartlarında yeterli beslenemeyen ve gerekli gıda ve vitaminleri

alamayan Veysel UYAR'ın dişleri dökmüş ve olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. İşte bu yaşlı görünümünden ötürü kendisine "KOKUM" adı takılmıştı.

Veysel UYAR, kendisiyle aynı gerilla biriminde yer alan Erdoğan TEKİN ile birlikte 5 Aralık 1981 günü, Süleyman CIHAN'ın doğduğu köy olan Hülüküşağı köyünde konaklıyorlardı.

Erdoğan TEKİN, Dersim'in Ovacık ilçesi, Pardi köyünden, topraksız ve yoksul bir ailenin çocuğuydu. Erdoğan'da genç yaşında siyasi hattına sempati duyduğu öncü safarına katılmıştı. Ailesi ekonomik sorunlarını nisbeten azaltabilmek için İstanbul'a göç etmesine rağmen; Erdoğan, öncünün faaliyetlerinde aktif olarak yer almak için orada kalmıştı. Gelişmeye açık, dürüst ve kararlı, cesur yapısıyla sevilen bir insandı.

Veysel UYAR ve Erdoğan TEKİN'in konakladıkları köy, faşist beyaz ordu güçlerine kuşatılmıştı. Beyaz ordu güçleri köyü kuşatıp siperlerde pusuya yatıktan sonra, bir kısım faşist güçleriyle köye girerek, onların kaldığı evi sardılar. Gayet dingin ve sakin olan Veysel

Erdoğan TEKİN

ve Erdoğan, eve giren bir başçavuş ve iki eri oraya yığıldılar. Ve onların panik ve şaşkınlığından yararlanarak evi terketteler.

KOKUM, artık gençleşmişti. Erdoğan yoldaşıyla beraber, içine alındıkları çemberde zehir-zemberek gibiydiler. Asker sayısı ve silah olarak kendileriyle kıyaslanamayacak kadar çok olan beyaz ordu askerleri, bu iki yiğit halk savaşçısının üzerine yüzlerce namludan yağmur gibi kurşun yağdırıyorlardı. İsabet alan KOKUM'un tüfeği çalışmaz olmuştu. Silahı çalışmaz hale gelince savunmasız durumda kalan Veysel UYAR, aldığı ölümcül yaralarla şehit düştü.

Ateş çemberinde üzerine yağın yüzlerce namlunun kuştuğu ölüm mermilerine rağmen, bir panter gibi savaşan Erdoğan TEKİN'in savaşıllığı, yöre halkını gururlandırıyor, moral veriyordu. Daha sonra şehit düşen Erdoğan ve KOKUM'un yerde yatan bedenleri, kudurgan faşistlerin yüzlerce kurşununa da durak olmuştu. Onca "üstün"lüklerine rağmen ağır zayıat veren faşist ordu birlikleri hırslarını Hülüküşağı halkını işkenceden geçirerek çıkarmaya çalışmışlardı.

Veysel ve Erdoğan'ın yarattıkları direniş efsanesi bugün de dolaşiyor dilden dile. Ve yoldaşları, onların bıraktığı geleneği bir sancak gibi taşıyorlar, taşıyacaklar. Daha güçlü dalgalanıyor şimdi o sancak...

İdamla özdeşleşen bir fidan Erdal Eren

Erdal Eren, Giresun'un Şebinkarahisar ilçesinde doğdu. Ailesiyle birlikte Ankara'ya göç etmişti. Sosyalist düşüncelerle, son öğrencilik yıllarında tanışmıştı. Biyıkları henüz terlemiş olan Erdal Eren, Ankara Yapı Meslek Lisesi ikinci sınıf öğrencisiydi. 2 Şubat 1980'de katıldığı korsan mitinge askeri birlikler saldırmıştı. Bu olayda ölen birerin "katil" zanlısı olarak yakalanmıştı.

Gelişerek doruğa çıkan halk muhalefetini işkence, zulüm, ölüm ve her türlü faşist yöntemle bastırabilmek için işbaşına gelen Askeri Faşist Cunta, halk kitlelerine gözdağı verebilmek ve daha kolay sindirebilmek için idamları yeniden gündeme getirmişlerdi.

Erdal EREN

İşte böyle bir faşist politikayla asılmıştı Erdal Eren. İdam edildiğinde henüz reşit bile değildi. Onyedisinde bir fidandı. 12-13 Aralık 1980 gecesi asılarak idam edilirken, utandı insanlık bu katliamdan. Kızardı şafak utancından. O gün bugündür kin ve öfkeyle kızarı Türkiye halklarının yüzü, her idam sözcüğünü duyduğunda...

İdam, bir sürü planlama ve hazırlıktan sonra, kan töreniyle katledilidir insanların, devlet tarafından. Devletin taammüden adam öldürmesidir idam. Yine devletin kendi faşist yasalarına göre, ölümdür bu suçun cezası. Kendi faşist yasalarına göre de yüzlerce kez hakettir ölümlü faşist diktatörlük.

Doymamıştır. Yeniden kan istiyor kan imparatorluğu. Yeniden gündeme sokuldu idamlar. Gerilla Savaşı karşısında çaresiz kalan faşist TC intikam almaktadır, savunmasız tutsakları katledecek... Ancak, halkımız bu kez yalnız değildir. Diş ve yumruklarını sıkımla yetinmeyecektir. Bu kez ayağa doğrulacak, bütün kin ve nefretleriyle sıkılı bir yumruk olarak, inecektir fosil beyinlere, öncüsünün önderliğinde bu kez. Durum iyidir. Kendi ölüm fermanını çıkarma çabasında faşist TC. Varsın çıkarsın...

OKURLARIMIZIN DİKKATİNE

Sevgili Özgür Gelecek okurları, Bilindiği gibi, Kavganın Güncesi isimli TARİH sayfamızda dünya devrimci hareketleri ve Türkiye devrim hareketi içinde yaşanmış olan önemli olaylara değinilmekte ve devrim şehitleri, yaşamları ve mücadeleleriyle işlenmektedir.

Devrim şehitleriyle ilgili olarak, elimizde bulunan belge ve bilgiler çok sınırlı olduğundan, bu konudaki hedefimize ulaşmada objektif olarak yetersiz kalmaktayız. Okurlarımızın devrimci duyarlılık ve sorumluluk göstererek (ellerindeki veya bulabilecekleri) devrim şehitleriyle ilgili resim ve belgeler ile yaşamları ve mücadeleleriyle ilgili bilgileri yer, zaman ve mekân belirterek yazmaları ve bize ulaştırmaları, bu eksikliğimizi giderecektir. Öte yandan bu dayanışma, devrim şehitlerinin gereğince anılmasını ve onların yaşam ve mücadelelerinden öğrenilmesini de sağlayacaktır.

Tüm okurlarımızı bu vb. konularda duyarlı ve sorumlu davranmaya ve hemen harekete geçmeye davet ediyoruz.

Özgür Gelecek

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN

Mao

UMUT YAYIMCILIK

"Yeni Başlayanlar için Mao" kitabı, çizgi anlatı bir çalışma. Mao ve Çin Devrimi'ni, Çin Halk Cumhuriyeti'ni, sosyalizmin Çin tarihini anlatıyor...

Yayınevimiz Mao yoldaşın 100. doğum vesilesiyle sürdürdüğü mao dizisini bu çalışmayı yayınlamakla sürdürüyor...

Belirtmek gerekirse, günümüz dünyasında sınıflar mücadelesi, sosyalizm, sosyalizmden geriye dönüşler ve onlarca toplumsal çelişki ve çatışmayı ancak Maoizm'i kavrayarak ve silah olarak kullanarak çözümlenebilir, mücadelede bulunabiliriz. Bugün, Mao'nun mücadelesini M-L bilime katkılarını Maoizm olarak kavrayıp bir yere oturtmadan yol almak mümkün değildir.

Çıktı!

Tüm Bürolarımızda ve kitapçılarda

Doğumunun 100. Yılında

BAŞKAN
MAO'DAN SEÇME
SÖZLER

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKTI!

Rius & Arkadaşları

Yeni Başlayanlar için
Marx

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKTI!

Mao ZEDUNG

YENİ DEMOKRATİK
DEVİRİM

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKTI!

Devrimci Kitle
Eleştirisi Yazı Grubu

Felsefe Bir Sır
Değildir

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKTI!

GRUP
MUNZUR

İlk Kaseti
Onların kavgası
Babanın türküsü

ÇIKTI!

EKB'den 8 Mart'a çağrı kampanyası

İstanbul/İzmir/Adana/Özgür Gelecek- Emekçi Kadınlar Birliği Merkezi Örgütlenme Komisyonu, 20 Kasım '93 tarihinde İstanbul Tabipler Odası'nda bir basın açıklaması yaptı.

13-14 Kasım iller toplantısına katılan tüm il temsilcilerinin ortak iradesiyle alınan karar basına kamuoyuna ve kadınlara açıklandı. Emekçi Kadınlar Birliği yaptığı basın açıklamasında; "Cinsel, ulusal, sınıfsal baskıya karşı, kadınlar uyanın, harekete geçin, savaşın." çağrısı altında İstanbul başta olmak üzere 16 ilde (Bu sayının çoğalmasa hedefleniyor) 8 Mart '94'e kadar sürecek olan çeşitli etkinlikler çerçevesinde bir kampanyaya başlatıldığını belirtti.

Emekçi Kadınlar Birliği düzenleyeceği 8 Mart '94'ü karşılamak üzere kampanyasının ilk aşaması olarak, 25 Kasım Uluslararası Cinsel Şiddete Karşı Dayanışma Günü başlangıç tarihi olarak seçildi. Bugünün rastlantı değil, bilinçli bir seçim olduğu EKB tarafından vurgulandı.

25 Kasım 1960 tarihinde Dominik Cumhuriyeti'nde, Trujillo rejimi döneminde, Sosyal Değişim Hareketi'nden üç kadın (Mirabal kardeşler) arabalarından zorla indirilerek ve tecavüz edilerek vahşice öldürüldüler. Bu gün; Latin Amerika ve Karayipli kadınlar tarafından, kadınlara yönelik cinsel şiddetin simgesi olarak değerlendirilir ve dünya çapında 25 Kasım Uluslararası Cinsel Şiddete Karşı Dayanışma Günü olarak kabul edilir. Bu günü kendilerine esas olarak alan emekçi Kadınlar Birliği Merkezi Örgütlenme Merkezi, 25 Kasım günü Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması yaptı.

Hazırladıkları basın açıklamasında; "EKB'li kadınlar olarak; 25 Kasım gibi dayanışma günlerini; protesto gösterileriyle günü kırtan değil, kadının kurtuluşu yolunda mücadelenin planlı, sürekli, ör-

gütlü olarak, yaşatıldığı günleri he-deflemektedir." diyerek amaçlarını belirttiler. Basın açıklamasından sonra ellerinde "Genelevleri de, cezaevleri de yapan aynı mimar: Devlet!" dövizleriyle "Kadınlar Mal Değil İnsandır!", "Dayak Cermetten Değil Devletten Çıkmadır!" sloganlarıyla birlikte alkışlı protesto yaptılar.

Kampanyanın ikinci aşaması olarak Maraş katliamının yıldönümü olan 24 Aralık tarihi seçilmiş. Bu aşamada kadının ulusal şiddet ve baskı içindeki görüntüleri, nedenleri, sonuçları, ulusal direnişlerde kadınların mücadele perspektifleri ve taleplerinin ifadelendirileceği etkinlikler konusu üzerinde durulacak. Üçüncü aşaması Ocak ayının sonuna doğru gerçekleşecek.

Ezilen ve sömürülen kadınların toplumsal her statüde ikinci sınıf insan sayılmalarının, aşağılanmalarının, herhangi bir mal gibi işlem görmesinin, evden sokaklara sokaklardan işyerlerine, savaş alanlarına kadar uğradıkları cinsel, ulusal baskının, şiddetin kaynağındaki sınıfsal baskının ve sömürünün teşhiri bu alanda kadınların saptanan talepleri, yükseltilmesi gereken mücadele ve bu mücadelenin araçlarından biri olarak, geleceğin kitlesel kadın örgütü EMEKÇİ KADINLAR BİRLİĞİ'nin ne olduğu nun ne olmadığının anlatıldığı etkinlikler yapılacak. Kampanyada cinsel sömürü, taciz ve şiddetin kadın için tarihi, sınırları, biçimi, sonuçları, ataerkil yönelişler ve onun kaynağı ekonomik sistemin teşhiri, sonuçta bu alana verilmesi gereken mücadelenin niteliği ve talepleri, konu alınacak. Sonuç olarak da saptanan pilot illerde 8 Mart haftasında kitlesel bir gece ve mitingler düzenlenecek.

Ankara'da Emekçi Kadınlar Birliği Örgütlenme Komisyonu yaptığı basın açıklamasında; "Gözetiminde onlarca kadın fiziksel bas-

kiya, cinsel tacize, tecavüze maruz kalıyor. İnsanlık dışı uygulamalardan biri olan bekaret kontrolü yapılıyor. Bu uygulamalar bir devlet politikasıdır. Okullarda, yurtlarda bekaret kontrolü bir ceza tehdidi olarak kullanılıyor" denildi. Açıklamalarında; bir taraftan namus beççiliğine soyunmuş olan devletin diğer taraftan halkı için mücadele eden gerilla kadınların çıplak cesetlerini medyası aracılığıyla teşhir ettiğine, kadınların pazarlanmasa, fuhuş yuvalarının artması için çalıştığına ve kadınların bedenlerinin pazarlanmasa yolu ile gelir elde edenleri ödüllendirdiğine dikkat çektiler.

Sermayenin sömürde sınır tanı-

madığını bu sömürden kadınların diğer ezilen kesime göre daha fazla pay aldığını vurgulayan Emekçi Kadınlar Birliği Örgütlenme Komitesi; tüm emekçi kadınları özgürlüğe giden yolu birlikte açmak için örgütlü mücadeleyi yükseltmeye ve ulusal, sınıfsal, cinsel sömürüye karşı savaşmaya çağırıyor.

İzmir'de çeşitli kadın gruplarının (İHD Kadın Komisyonu, EKB çalışanları ve sosyalist dergiler çevresinden) oluşturduğu Cinsel Şiddete Karşı Kadın Platformu ilk kez bu yıl 25 Kasım'da başlamak üzere bir dizi etkinlik düzenledi. Platform, düzenlediği bir basın açıklamasıyla kadınları cinslerinden ötürü uğradıkları sosyal baskı-

lara karşı mücadeleye çağırıyor. Açıklamada "Bugün yaşamın her alanında kadınların yaşadığı cinsel şiddeti seks turizmini, fahişelik kurumunu yani kadın bedeninin devlet izniyle kurumsallaştırarak satışını, kadın tutuklu ve mültecilerin yaşadığı militarist şiddeti kıymıy hak ve özgürlüklerimizi kazanmak için güçlerimizi birleştireceğimizi ve kavga edeceğimizi ilan ediyoruz." dendi. Ülkemizde ve dünyada kadına çeşitli biçimlerde uygulanan cinsel şiddet, baskı ve tecavüz olaylarının çeşitli başlıklar altında irdelendiği açıklamada, cinsel şiddet tecavüzü ve kadını aşağılamayı oluşturan erkek egemen toplumunun kökeninde yatan sermaye egemenliği gerçeği vurgulandı.

Platformu oluşturan kadınların İzmir'in çeşitli semtlerinde (Buca, Bornova, Karşıyaka, Kemeraltı) dağıttıkları bildiriler özellikle kadınlar tarafından ilgiyle karşılandı. Etkinliklerin 27 ve 29 Kasım'da kadına uygulanan cinsel şiddetin ve tecavüzün konu edildiği "Thelma ve Luisse" ve "Sanik" filminin gösteriminden sonra konuyla ilgili söyleşilerle tamamlanacağı bildirildi.

Adana'da da Emekçi Kadınlar Birliği Adana Örgütlenme Komitesi adına konuşan Hatice Güden, özgürleşme hareketine karşı duyarlılık gösteren kurum, grup, çevre ve bireyleri ortak çalışmaya davet ederken, "ulusal, sınıfsal, cinsel baskıya karşı kadınlar uyanın, harekete geçin, savaşın" sözlerinin uluslararası kadın önderlerinden Clara Zetkin'in çağrısı olduğunu hatırlatırken "25 Kasım-10 Aralık tarihleri arası cinsel baskıya, 15-30 Aralık tarihleri arası ulusal baskıya, 1-15 Ocak tarihleri arası sınıfsal baskıya, Ocak-Şubat aylarında ise EKB ile dayanışma şenlikleri ve 8 Mart etkinlikleri ile devam edecek olan kampanyamız, Türkiye çapında ve Adana'da da yürütülecektir." dedi.

Karşı-devrimci bir silah olarak Peru'da tecavüz

Haber Merkezi- Yükselen halk savaşı karşısında çaresizce tutunmaya çalışan Peru ordusu, tecavüzü bir silah olarak değerlendiriyor ve kullanıyor. "Anti-terör" polisinin işkenceli sorgucuları, devrimci tutsaklara, ekipler halinde tecavüz ediyor. Askerler, polisler ve Rondas'lar, özellikle halk savaşının kızıştığı bölgelerde, halktan kadınları kitlesel olarak toplayıp tecavüz ediyorlar.

Sözde insan hakları örgütü American Watch, 1992 yılında, "Anlatılmamış Terör" adlı bir rapor yayınladı. Böylece American Watch, bir insan hakları örgütü değil, bir emperyalist uşağı örgüt olduğunu da bir kez daha ispatlamış oldu.

"Anlatılmamış Terör", Robin Kirk tarafından kaleme alınmış. Kirk, Peru'da süren savaş sırasında yaşanmış olan tecavüz belgelerini bir araya toplamış. Kitapta; halk savaşının yoğun olarak sürdüğü ve devletle Peru Komünist Partisi arasındaki savaşın oldukça kızıştığı kırsal alanlarda, köylü kadınların ve cezaevlerindeki tutsakların yaşadığı tecavüz ve işkence olayları anlatılıyor. Bu çerçevede 40'in üzerinde öykü toplanmış.

İşte kitaptan bir bölüm: "Kadınlar, devlet güvenlik kuvvetleri tarafından baskılara maruz bırakılıyor. Bu baskılarda tercih edilen yöntem tecavüz. Güvenlik kuvvetlerinin nerede ve ne kadar tecavüz ettiklerine dair yıllık bir istatistik dahi yok. Bu-

Canto Grande, 1992. Komünist kadın tutsaklar PKP'nin kuruluşunu büyük bir disiplin ile kutlarken.

nunla beraber, yerel insan hakları gözlemcileri bu sayının çok yüksek olduğu görüşünde birleşiyorlar." American Watch raporu, faşist Peru ordusu tarafından gerçekleştirilen bu tecavüzler hakkında en son şu yargıya varıyor: "Halk, bu tecavüzlere ve gedayları Ramonlara girmeye

alışmıştır."

Oldukça "objektif" ve "insancıl" gözlemler doğrusu. Emperyalist ABD hükümeti bile, American Watch'tan daha gerçekçi olmak zorunda kalmıştır. ABD Dışişleri Bakanlığı İnsan Hakları Ülkeler Raporu'na (Şubat 1991-92) göre, "Peru'dan, gü-

venlik güçlerinin tecavüzlerine ve bu tecavüzleri sürdürdüğüne dair güvenilir raporlar gelmektedir." Oysa Bay Kirk istatistik bulamamaktadır (!) Dışişleri Bakanlığı raporuna dönersek: "Tecavüz ve aşağılamaların yaşandığı bölgelerde, halk tepki göstermekte ancak askeri yetkililer

bu ihalleri görmezden gelmektedirler." Yani bay Kirk, efendilerini bile aratmaktadır. Hemen belirtelim ki, ABD hükümeti bu raporu insan haklarına saygılı olduğu için yazmamıştır. ABD emperyalistleri bir yandan tecavüz gibi fiziki ve psikolojik işkence yöntemleri geliştirirken, öte yandan demokrasi havariliği yaparak gerçek yüzlerini gizlemeye çalışmaktadırlar.

Bay Kirk ve American Watch, "Yeni bulgular"ını yazmayı da ihmal etmiyorlar. Onlara göre bunca çok tecavüz arasında PKP gerillalarının yaptıkları da "kaynayıp gitmektedir." Kirk, bu "bilimsel" saptamasını şöyle kuvvetlendiriyor: "Aydınlık Yol'un ideolojik yapısında cins ayrımı yapmak yasaktır. Kadınlar ve erkekler eşit görülürler. İnsanlar arasında sadece sınıf farklılığı gözetilir. 'Halk Savaşı'nda bireyci anlayışa yer yoktur. Resmi olmayan örgüt kuralına göre 'erkeklerle kadınların cinsel ilişkiye girmeleri yasaktır.'" İşte American Watch ve Bay Kirk'in harika mantığı. Bu "yasaklar" sonucu cinsel olarak açık duyan militanlar, çareyi tecavüzde buluyorlar(!)

* Rondas'lar: Sivil gericilerden oluşan, yarı-askeri, devlet tarafından donatılan 'Sivil Savunma Kuvvetleri.' Daha çok kırsal alanlarda faaliyet yürütür. Türkiye Kürdistanı'ndaki koruculuk sistemine olağanüstü benzeyen bir kurumdur.

Haiti'de iki seçenek

Haber Merkezi- 15 Ekim Cuma gününden itibaren, ABD Başkanı Clinton, Haiti'den sıkça sözetmeye başladı. Clinton'un konuşmalarından; fazlaca kaygı duyduğu ve bu yüzden çok konuştuğu rahatlıkla çıkarılabilir. Şöyle diyordu: "ABD'nin önemli menfaatleri Haiti'de tehlikeye girdi. Aynı gün 6 ABD savaş gemisi Haiti karasularına gönderildi. Gemiler, Birleşmiş Milletler'in Haiti'ye koyduğu ambargoya destek olacak, ambargoyu ihlal edenleri durduracak, arayacak ve uzaklaştırıcaktı. Tabii bu arada yaklaşık 450 kişilik bir askeri birlik de gemilerle Küba'daki Guantanamo ABD Deniz Üssü'ne gönderildi. ABD'li emperyalistler, "Acaba Haiti'ye müdahale mi edecekler?" diye düşünenleri "aydınlatmak için" olsa gerek, asker taşıyan gemilerin "Kanada, Fransa ve Arjantin'den gelen gemiler" olduğunu ve ticari amaçlarla ambargonun kalkmasını beklediklerini açıkladılar. BM ve ABD şunu istiyorlardı: "Haiti'deki askeri rejimin lideri Raoul Cedras Temmuz'da Aristide ile yaptığı "Yöneticiler Ada Anlaşması"na uymalı ve başkanlığı Aristide'ye devretmelidir.

Çünkü anlaşmaya göre Cedras'ın başkanlık dönemi 31 Ekim'de bitecekti. Ancak sözkonusu tarih geldiğinde askeri rejim, iktidarı Aristide'ye devretmeyi reddetti ve bu yüzden BM ile ABD harekete geçtiler.

ABD NE İSTİYOR?

ABD, Haiti'yi 1915'ten 1934'e kadar işgal etti. 1918'de kabul edilen bir anayasayla, "yabancıların Haiti'de arazi edinmesi" sağlandı. İrkçılık temelinde çıkarılan yasalarla siyahlar için zorunlu çalışma uygulaması getirildi. ABD, 1934'te, ülkeden çekilmeden önce gerici faşist bir ordu yaratmayı başardı ve Francois Duvalier (Baba Doc) diktatörlüğünü iktidara getirdi. Baba Doc'un 14 yıllık iktidarı boyunca yaklaşık 60 bin Haiti'li devlet tarafından katledildi. Baba Doc öldüğünde, oğlu Jean Claude (Bebek Doc), kendisini "ömür boyu başkan" ilan etti. Bu arada ABD savaş gemileri Haiti limanlarına demir atarak, Baba Doc döneminde sürgün edilenlerin ülkeye döndüklerinde isyan çıkarmalarını ve

Emperyalistlerin saldırıları en çok Haitili köylüleri sefil etti.

ayaklanmaları engellediler. Bütün bunlara rağmen isyan patlak verdi ve 1986'da Bebek Doc ülkeyi terk ederek kaçtı. Ancak ondan sonra gelen bütün hükümetler, ABD yanlı Duvalierci politikalar izlediler. Bu süreç içerisinde Haiti hükümetlerinin "kamu harcamaları"nın %75'i ABD tarafından finanse edildi. ABD'nin ihracat ve ithalat içerisindeki payı ise resmi rakamlara göre %50'yi bulmuştu bile.

ABD yanlı hükümetler, yoğun sömürden kaynaklanacak halk isyanlarını bastırmaya özel bir önem gösterdiler. Halk arasında Tonton Macoute adı verilen bir gizli polis örgütü kurdular. 1989 seçimlerinde Duvalierci hükümlere karşın, demokrat görünümüyle sahneye çıkan Aristide seçimleri kazandı. Aristide, Macoutelerin sokak infazlarına karşı çıkarak sokak gösterileri örgütleyen, insan hakları savunuculuğu yapan, üzerinde "ABD Öldü" yazılı tabutları kitle gösterileriyle "cenaze töreni" eşliğinde topırağa veren bir geçmişe sahipti. Ancak iktidara gelince ABD tarafından oldukça zorlandı ve çarketti. 1991'de de Duvalierci askeri klik

tarafından darbeyle düşürüldü. Darbeden bu yana, Aristide, ABD'ye çok iyi hizmet etti. Konuşmalarında, Haiti halkının ABD'nin komşuluğuna güvendiğini ve ABD'ci bir rejime isyan etmeyeceğini söyledi. Bu arada Cedras liderliğindeki askeri yönetim, halktan fazla tepki almaya ve dünya kamuoyunda teşhir olmaya başlamıştı. Herkes ABD'yi suçluyor ve Aristide'yi "iyi bir demokrat" sanıyordu. Askeri yönetim de bazı ABD "reform"larını uygulamamakta ısrar ediyorlardı. Bu reformların hemen hepsi ordunun "yeniden yapılması"na ilişkin ve daha çok ABD bağımlılığını getirecekti. Cedras'ın temsil ettiği hakim sınıflar ise, ülkenin talanından elde edilen "ganimet"in önemli bir bölümünü ABD'ye veriyorlardı ama daha fazlasını vermek istemiyorlardı.

İşte tam da bu dönemde ABD tarafından tetiklenen BM, "Haiti'de demokrasi" için ambargo uygulamaya başladı. ABD açıkça işgal tehditleri savurdu. Bunun üzerine Cedras, geri adım atarak Temmuz'da "Yöneticiler Ada Anlaşması"ni imzalamak zorunda kaldı.

Cuntacılar geriliklerini ve çürümüşlüklerini şamatalarla açığa vurarak, dar kafalı gangsterlikle riyle "ustaca" davranmamışlardı. ABD'li emperyalistler "çok modern" ve "demokratik" bir seçim yapılmasını istemişti. Tıpkı Fujimori'den istedikleri gibi... Ama Fujimori'nin aksine Cedras bunu yapmadı. Üstelik, iktidardakilerin açgözlük kan davaları ve iç hesaplaşmaları, Haiti'nin yönetsel durumunu ABD için güvenilmez ve kararsız kıldı.

Temmuz anlaşması, kaybedilen ABD prestijini ve Haiti'de daha sağlam bir ABD üşaklığını hedefliyordu. Anlaşmaya göre 31 Ekim'de, Aristide iktidara kaldığı yerden, yani başkan olarak devam edecekti. Yaklaşık 1000 ABD danışmanı gönderilecek, ordu ve polis tepeden tırnağa "modernleştirilecek"ti. Cedras bütün bunları kabul etti.

Temmuz'dan bu yana birçok anlaşma şartı uygulanmaya başladı. Anayasal hükümet (Tabii Aristide yanlısı) kuruldu ve ekonomik ambargo kaldırıldı. Hatta Raoul Cedras, Aristide yanlısı Başbakan Robert Malval ile görüşerek, Ekim'in 15'inde başkanlığı bırakacağına sözü verdi. Ancak anlaşma gereği 11 Ekim'de başkent Port au Prince limanına demir atmaya hazırlanan ve ABD ile Kanada askerlerini taşıyan Harlan County gemisi, silahlı Aristide karşıtı göstericiler tarafından protestolarla karşılandı. Yabancı gazeteciler, göstericiler tarafından tekmelendiler. Aristide yanlısı radyolar el kondu. Savaş marşları eşliğinde yayın yapan radyolar, yabancılara ülkeyi peşkeş çeken hü-

kümetin 72 saat içinde istifa edeceğini ve Malval'ın vatana ihanetten yargılanacağını duyurdular. Şubat'tan bu yana ülkede bulunan 250 kadar BM gözlemcisi apar-topar ülkeyi terk ettiler. Harlan County, Küba'daki Guantanamo ABD Deniz Üssü'ne geri döndü. 13 Ekim'de BM Güvenlik Konseyi, Haiti'ye, yeniden silah ve yakıt ambargosu koydu. ABD, Cedras'ın anlaşmayı ihlal etmesine ve sert tavırlarına rağmen Haiti'yi işgal etmedi. Bunun nedenlerini biraz incelemek gereklidir.

İKİ AT

ABD eski Dışişleri Bakanı Baker şöyle diyor: "Pazartesi günü Haiti fiyaskosu şaşkınlık yaratmıştır. Port au Prince limanındaki birkaç katil, bir süpergücü gerisin geriye döndürmüş ve aynı zamanda Haiti politikalarını tersyüz etmiştir. Bu şaşkınlık, Amerikan itibarını zedelemiştir. "Uşağı ile kapışıp da dayak yiyen efendiler gibi, Clinton yanlıları kısık sesle konuşmaya başladılar. Haiti sorununun çözümü "sadece Clinton'un gücünde aranmamalı"ydı.

ABD, "demokratik" bir hükümet kurdurarak yani Aristide'yi iktidara getirerek sahte bir görünüm yaratabilir. Fakat şurası da gayet nettir ki, ABD, Haiti askeri rejimiyle çalışmayı istemekte ve buna ihtiyaç duymaktadır. Askerlerin ABD kapitalistleri ve hükümetle bağları vardır. Hatta Cedras, CIA ile sıkıydı.

Senatör Dole, Aristide'nin tekrar iktidara gelmesini istemektedir. CIA raporlarına göre Aristide "sağlam"dır ve bunu kamuoyuna açıklamak sakınca görmüyorlar. Bazı Clinton hükümeti mensuplarına göre, Aristide bizzat kendisinin en büyük düşmanıdır. Çünkü askeri rejim hakkında tahrik edici açıklamalarda bulunmuştur. Clinton'un danışmanları göre, Aristide, 1980'de ABD'ye sürgüne giden ve 1983'te ülkesi Filipin'e dönen Benigno Aquino gibi suikasta uğrayabilirdi.

Sonuç olarak ABD saldırmaktadır ve hâlâ Aristide mi-Cedras mı seçeneklerini, hatta ikisini kapsayacak bir koalisyonu planlamaktadır. Ama halkın tek bir seçeneği vardır: Demokratik devrim!

Alman emperyalistlerinin demagojileri

Almanya/Özgür Gelecek- Faşizm; bu düzenden istediğini elde edemeyen, hayatın birçok alanında dışlanmış, boş hayaller peşinde koşan gençliği pençesine alabilmektedir. Bu genç insanlar bir takım vaatlerle aldatılmaktadır. Örneğin: "Bugün yabancılara verilen işsizlik/sosyal yardım parası bir yükür. Bu yardımlar olmasa, Almanlar'a daha fazla gelir kalacaktır." Konut sorununda da benzer yalanlar sürdürülmek-

tedir. Öyle ya "yabancılar olmasa ev sorunumuz halledilecektir." İşsizlik sorunu da "yabancıların kovulmasıyla" bir çırpıda halledilebilecektir(!)

Oysa bütün bu iddialar ve "çözüm yolları" gerçekleri karartmıyor. Bütün yabancıların, 1 yıl içerisinde Alman devletinin kasasına ödediği vergi 70 milyar Mark'tır. Üretim ve tüketim üzerine yapılan son araştırmalara göre 1970'li yıllarda, aldığı ü-

retin % 50'sini artırabilen bir yabancı işçi, şimdi ancak % 15'ini arttırabilmektedir. Faşist-gerici partilerin yaptığı demagojiler, yardım fonları konusunda da dökülmektedir. Çünkü yabancılara (ilticacılara da dahil olmak üzere) ayrılan fon 15 milyar Mark'tır. Üstüne üstlük, yabancılardan alınan vergilerle, emperyalistler, bütçe açıklarını da kapatmaktadırlar.

Son araştırmalara göre doğum ve ölüm oranları arasında, doğumların lehine büyük bir uçurum vardır. Bu araştırmalara göre 2015 yılına gelindiğinde, kadar çalışan kesim emekli kesimi besleyemeyecektir. Bu araştırmalar sık sık gündemde tutularak çalışan kesim korkutulmaktadır. Oysa CDU (Almanya'da bir sendika) eski genel sekreteri Heinrich Gusler "Yabancılara ihtiyacımız var." diyerek iki yüzü politikalılarını sergilemektedir. Yani yabancılar, Alman devletinin geleceği için bir sübap olarak da değerlendirilebilmektedir.

Endüstri ülkelerinde insanların emekli yaşları yasal olarak 65'tir. Oysa emekçiler bu yaşı dolduramamaktadırlar. Çünkü iş alanında üretme katılan erkeklerde ortalama ömür 54 yaş, kadınlarda ise 52.9 yaş olduğudur. Ortalama emekli ücreti ise 1600 DM'dir. Çalışan sigortalı işçi sayısı 30 milyon civarındadır. Fakat emperyalistler, aynı beldeleir neisi

toplumsal harcamalara ayrılmış gibi ortalığı velveleye vermektedir. Oysa silahlanmaya para ayrılabilir. Sömürge/yarı sömürge ülkelerle yatırım yapmak için 190 milyar DM bulunabilmektedir.

Şu anda ülkede 7 milyon civarında işsiz vardır. Ancak buna rağmen çalışan işçilere daha uzun iş süresi önerileri getirilmektedir. Parlamen-todan hastalık sigortasını kısıtlayıcı kararlar çıkmaktadır. İşsizlik parası ve sosyal yardım süreleri kısaltılmış, düzen birçok yasayla yamanmaya çalışılmıştır.

Şu gerçeği anlamakta yarar vardır: Bugün faşizm tehlikesini sadece aşağıdan beklemek büyük bir ayımaştır. Alman devleti son dönemde diktatörece yasalar çıkarmakta ve uygulamaktadır. Devlet görevlileri gerici, faşist propagandalar yapmaktadır. Tabanda ise her üç kişiden biri, gerici örgütlenmelere ve ideolojilere sempatiyle bakmaktadır. 1992'nin Eylül ayında yapılan araştırmalara göre, nüfusun % 51'i "Almanya Almanların olmalıdır. Yabancılar yer yok." demmiştir.

Faşistler, Hitler'den biraz daha pratik davranarak, yabancıların kendi evlerini firin olarak kullanmaktadırlar. Faşist saldırılar sonucu şimdiye kadar 49 insan hayatını kaybetmiştir. 1 Ocak 1992'den 31 Mart 1993'e kadar 8096 kez, yabancı düşmanı saldırılar düzenlenmiştir. Fa-

şist saldırılardan dolayı adli makamlarda 10 bin 101 kişi hakkında dosya açılmıştır. 953 yaralama vardır. 13 yere bomba atılmış, 1002 yer yakılmıştır.

Bütün bu saldırıları, Alman devleti "gençlerin heyecanı sonucu gerçekleşmiştir" şeklinde tanımlamaktadır. Örneğin Solingen olayında, sahibi yabancı olan bir lokale giden dazlaklar kovuluyorlar. Kovulan dazlakların aklına "tesadüfen" Genç ailesinin evi geliyor. Möln olayı da böyle adlandırılmıştı. Ama maalesef(!), Möln sanığının evinde polis tarafından "Faruk Aslan" yazılı not bulundu.

Başkan Helmut Kohl ve bilim devlet yetkilileri faşist örgütlenmeleri ve saldırıları kendiliğinden gelişen hareketler olarak tanımlamaktadır. Solingen sanıklarından biri DVU partisi üyesidir. 1991'den beri üyelik kartı taşımaktadır. DVU ki, seçim kasasında pay almakta, her türlü legal çalışmadan faydalanmakta, açık toplantılar düzenlemekte ve seçmenlere milyonlarca çağrı mektubu göndermektedir.

Kuşkusuz bütün bunlar bir sistemin çeşitli görünümüdür ve hayrete düşülecek hiçbir yanı yoktur. Alman yetkililerin sahte gözyaşları tüm Alman ve yabancı emekçileri aldatmamalıdır. Emperyalizmin göbeğinde, inadına, enternasyonal proletaryanın bayrağı dalgalandırılmaldır.

Almanya'da Neo Naziler Hitler'in sağkolu Rudolf Hess'ini anısına yürüyor.

Bu kez, alışılmış dış makale çerçevesinden çıkarak iki değişik konuya kısaca değinmek istiyoruz. Bunlar; Cezayir'de asimilasyon, psikolojik savaşta mazlumiyet hakkıdır.

Cezayir'de asimilasyon; Cezayir, 1950 ve 60'lı yıllarda, dünyadaki ilerici ve devrimciler arasında ünlü Ulusal Kurtuluş Savaşı ile bilinir. Fransız sömürgeciliğine karşı verilen ve bir milyon şehidin kanyıyla sulanan şiddetli mücadelede, Fransız gizli polisi ve vurucu timlerinin, Cezayir halkına yönelik toplu kıyım, baskı, tenkil ve "falli meçhul" cinayetlerini bir kez daha hatırlamakta yarar var. Ama üzerinde duracağımız mesele bu değil.

Arabistan yarımadasından dışarıya açılan İslam ordularının Kuzey Afrika ülkelerine doğru yayılışı ve özellikle Cezayir'in fethetilmesi, MS. 681 yılında başlar. **Akaba bin Nafi'u** komutasındaki İslam orduları bu geniş ülkeye ayak bastıklarında, karşılarında henüz kabile hayatını aşmamış yerliler ile karşılaştılar. Dilleri, dinleri ve kültürleri, Arap dil ve kültüründen tamamen farklıydı. Romalılar bu kabilelere "göçerler" anlamına gelen "**La Numedie**" diyorlardı. İslam ordularına karşı, güçlü bir "kabile birliği"nin olması imkansızdı. Çünkü kabilecilik, her şeyden önce kan bağına dayanır ve devletleşmeye engel bir yapıyı oluşturur. Yine de, İslam fatihleri, bu göçer kabileleri boyunduruk altına almak ve Araplaştırmak (dolayısıyla) İslamlaştırmak için, baskı ve şiddetin her yöntemine başvururlar. Ünlü Tunuslu tarihçi **İbn Haldun**, Cezayir kabilelerinin Araplaştırılması ve İslamlaştırılması yolunda uygulanan zorbalık yöntemlerini açık dile getirir.

Romalılar Cezayir'deki kabilelere sadece "La Muedie" demediler; aynı zamanda "**Berberi**" adını da taktılar. Samiriz bu isim, "ilkel ve vahşi insanlar, uygarlıktan nasibini almamış topluluklar" anlamına gelen "barbar" sözcüğünden türetilerek verilmiştir. Gerçekten de "komünal hayata yakın bir aşamada" bulunan göçer Cezayirli kabileler, çağdaşları olan ve yerleşik köleci toplum düzenini kuran Romalıların gözünde "barbar" idiler. Ancak Cezayirli kabileler, gerek Romalılar gerekse İslam döneminde, kendilerini, "Amazag/Amazagi" diye adlandırdılar. Kelime anlamı "göçerler"dir.

İslam, her ne kadar Amazagi topluluklarını asimile etmeye kalktı ve bunlar aracılığıyla Endülüs İslam devletini kurmayı başardıysa da, Berberi ya da Amazagi kültürünü tümüyle ortadan kaldıramadı. Çünkü bu kültürün o tarihte bile 1000 yıllık bir geçmişi vardı. Bu nedenle Araplaştırma ve İslamlaştırma, hızla devam ederken, Cezayir'de Amazagi kültürü ile bu kültürü oluşturan etnik topluluklar, varlıklarını inatla ve dirençle korudular. O kadar ki, bugün bile Cezayir'deki İslam ve Arap kültürü, Amazagi kültürüyle edememştir.

Fransızlar, sömürge döneminde, Cezayir halkını "böl ve yönet" taktiğine göre idare etmek istemiş; güya "Amazagi" kültürüne sahip çıkmışlar. Ancak Amazagi toplulukları, bu oyuna gelmemiş; sömürgecilere karşı ön saflarda kurtuluşu kadar savaşmıştır. Ne yazık ki, Kurtuluş Savaşı önderleri, Arap milliyetçiliği ve İslam bağnazlığı gereği, bu Amazagi kültür ve dilini yok saymışlar. "Bizi kaynaştıran İslamdır. Cezayir bölünmez bir

Faik Bulut

Berberi asimilasyonu

bütündür. Berberi, Amazagi yok; biz müslüman Araplar varız" türünden inkarcı politikalar gütmüşlerdir.

Ancak baskı ve asimilasyon politikasına karşı ilk başkaldırı 1980'lerde başlamış; ünlü Berberi yazar **Mevlud Muamri**, "Berberi edebiyatı" üzerine konferanslar vermek isteyip, bu da Cezayir yönetimine yasaklanınca, Berberi topluluklar sokaklara dökülmüş ve yasağı protesto etmişlerdi. 1988'de ülke çapında büyük kitlesel olaylar baş gösterince Berberiler mücadele ede ede kendi kültür kuruluşlarını oluşturdular. Şu anda sayısı 150 derneği bulan Amazagi Milli Cemiyetleri Federasyonu, Temmuz 1993'de, bir toplantı yaparak hem hükümete hem de kendilerine İslam-Arap kültürüyle asimile etmek isteyen İslamcı Selamet Cephesi'ne yönelik mücadele programlarını açıkladılar. Mücadelenin başını ise Berberi ve Amazagi aydınlar çekiyor. Örneğin **Yasin** adlı yazar şöyle diyor: "Fransız sömürgeciliğine karşı mücadele ettiğim gibi, Arap-İslam potasına sokulmak isteyen Cezayir'e karşı da başkaldırım. Çünkü İslamcılar da, halkımızı, din ve Arap kültürü aracılığıyla köleleştirmek istiyorlar. Ben Arap ve müslüman olmak değil, Cezayirli kalmak istiyorum." Ses sanatçısı **İdir**'in görüşü de şöyle: "Fransızlara karşı özgürlük ve bağımsızlık bayrağını kaldıran hükümet, biz Berberilerin dilini ve milli kimliğini inkar etti. Bu ise özgürlük ve bağımsızlığın ruhuna aykırıdır. Biz, Arap-İslam potasında erimek istemiyoruz. Annem bir Berberi kadını olarak, televizyonda Arapça konuşmaları anlayamıyor. Zorla Araplaştırılmasının hiçbir anlamı yok ki!"

İşte böyle; Cezayir nüfusunun neredeyse üçte birini oluşturan Berberi/Amazagi topluluklarının ulusal kimlikleri ve kültürleri, Arap-İslam kültürü aracılığıyla, imha edilme isteniyor.

Mazlumiyet hakkı: PKK ile devlet arasındaki mücadelede, psikolojik savaş had safhaya varmıştır. Biz, psikolojik savaşın bir boyutunu soyut biçimde irdeleyelim: Gerek devlet gerekse rejim karşıtları, her türlü propaganda yöntemine başvururlar. Çünkü her taraf, karşındakiyle mücadele ederken, kamuoyunun destek ve

sempatisini kazanmak ister. Özellikle bu noktada, kitle desteği kazanmak isteyen taraflar da, "mağdur ve mazlum" rolüne soyunurlar. Kuşkusuz taraflardan biri haklıdır, yani gerçekten mazlum ve mağdur durumdadır; hakkını aramak için mücadele etmektedir. Ama biz, burada haklı ya da haksız ayırmayı değil propagandanın, yani geniş anlamda psikolojik savaşın boyutunu irdelemeyi amaçlıyoruz. Silah kullanmak (genel çerçevede şiddete başvurmak), propagandanın bir çeşidi olduğuna göre; taraflar, kamuoyunu kazanma döneminde, "şiddete başvurmadan başka çareleri olmadığına, buna istemeye istemeye yöneldiklerine" kamuoyunu inandırmaya çalışırlar. Kamuoyunu kazanma ve karşı tarafa kitle desteği verilmesini önleme sürecinde, mücadele eden taraflar karşıtlarını, aslında kendileri için de riskli olan ve kaçınılması gereken eylemlere bile zorlayabilirler. Sözgelimi rejim karşıtları, hükümet güçlerini, kendilerine karşı acımasız bir baskı ve şiddet uygulamak zorunda bırakmaya çalışabilirler. Tersine geçerli; hükümet de, rejim karşıtlarını, böyle bir davranışa özendirebilir. Buradaki amaç, hiç kuşkusuz, "**mazlumiyetten doğan haklılık**" konumunun, halkın desteğini de davet edebileceği beklentisidir.

Buradan yola çıkarsak; son Erzurum olaylarıyla birlikte, 1980 öncesinin faşist mihraklarının sivil/yasal temsilcisi olan **Türkes** ve MHP'iler, "mazlum ve mağdur" rolüne soyunmuşlardır. MHP lideri Alpaslan Türkes, gerek "Çapraz Ateş" gerekse hemen sonra "aTV" programında, sürekli olarak şu söylemi tutturmuştur: "Yahu bize saldırmıyorlar, yahu Türkiye'ye saldırmıyorlar; biz savunmadayız, biz savunmadayız! Silahtan başka yol kalmadı, eğer kan dökülmesini istiyorlarsa bu da olur o kanda boğulurlar, bunu unutmasınlar!..." İşte bu sözler, kamuoyunu kazanmak için, "bakın, artık kendimizi savunmak için silah kullanmaktan, kan dökmekten öte yol kalmadı" türünden psikolojik savaş ve dolayısıyla "mazlumiyetten doğan haklılık konumu"ndan başka bir şey değildir. Nitekim, artık her cenaze töreninde, her resmi yürüyüşte ülkücü gençler, "bulunmaz fırsat" diyerek halkları birbirine kırdırmak istemektedirler. Bu düzlemde, askeri çözüme ısrar edildikçe, hükümet biraz MHP'leşmekte; MHP ise biraz daha hükümetleşmektedir. Bu yüzden olacak ki, **Hürriyet** yazarı **Ertuğrul Özkök**, "Başbakan Çiller puan kaybederken, Alpaslan Türkes puan topluyor" değerlendirmesini ön plana çıkarıyor. Böylece "çok demokrat" görünen kimi aydınlar bile, "Kürt sorunu çözülmesin de, isterse MHP'li unsurlar devlete sahip çıkıp toplumun öncülüğünü yapsınlar" davranışları içindeler.

Bağlantılı olarak, Terörle Mücadele Yasası çerçevesinde çıkarılan maddeler, nesnel olarak, Türkiye'deki demokratik güçlerin ağızını ve dilini bağlamayı amaçlıyor. Buna "Sus Yasası" da denilebilir. Ama daha da ötesinde şeyler düşünülebilir. Devlet içindeki sertlik yanlılarının yani askeri çözümden yana olanların işine yarayacak biçimde kullanılabilir bu yasa. Şöyle ki: "Büyük şehirlerde ve diğer kent merkezlerinde bulunan demokratik kuruluş ve örgütler (dernek, gazete, dergi çevreleri), yasal zeminin dışına itilerek; "terörist" durumuna düşürülebilirler. Eh, "terörist"ı vurmak ise mübah ve yasal sayılır!

"Eylemimizin zaferi, özel ve kamu işçilerine örnek olmalıdır"

Paris/Özgür Gelecek - Uzmanlar tarafından 3.5 milyona yaklaşan işsiz sayısının, 1994 yılının sonuna dek 4 milyona çıkacağı söyleniyor. Fransa'da ekonomik durgunluk ve işsizlik karşısında grevlerin barometresi düşmek bilmiyor. Bu grev dalgasına bir yenisi daha eklendi: Air France ve Air Inter havayolları firmalarında çalışan işçilerin grevi.

Hükümet, Ekim ayının başlarında, Air France Şirketi'nin dört yılda 10 milyar kaybettiğini; batının en büyük şirketinin bu hesap açığına daha fazla dayanamayacağını açıklıyordu. Edouard Balladour hükümeti, bir önceki "sosyalist" hükümeti bu şirketin içinde bulunduğu gerçekleri açıklamamakla suçluyor, bu firmanın "iyileştirilmesinin" acil olduğunu belirtiyordu.

Öngörülen bu "iyileştirme" politikasına göre alınan; 4 bine yakın işçinin işine son verileceği ve işçi ücretlerinin düşürülmesine ve iş saatlerinin artırılmasına gidileceği kararı, başta Air France firması mürettebat ve havayolları pist çalışanlarının kararı bir grev kararıyla karşılandı. Yaklaşık 10 gün süren bu grev, Fransa işçi sınıfının 1968 ve '73 yıllarındaki coşkulu ve militanca mücadele günlerinin geçmiş nostaljisini hatırlattı.

İşçilerin, işten çıkarma ve işçi ücretlerinin düşürülüp mesai saatlerinin artırılması kararına tepkileri sert oldu. Bir dizi radikal eylemler gerçekleştirilerek, Fransız basınına günlerce işgal etmeyi başardılar. Air France firmasının hesap açıklarından kendilerinin sorumlu olmadığını, aldıkları ücretlerin büyük bir ücret olmadığını ancak yaşamlarını idare ettirecek kadar olduğunu söyleyen öfkeli işçiler, Orly ve Roissy havaalanlarının uçak kalkış ve iniş pistlerini işgal ederek eylemlerini sürdürdüler. İşçiler sadece havayolları pistlerini işgal ederek eylemlerini devam ettirdiler. Ayrıca Paris otoyollarını belli sürelerle işgal ederek karayolları trafiğini de altüst ettiler. Şimdiye kadar yapılan pasif eylemlikli işçi grevlerinden farklı bir tablo çizdiler. Ve Air France firması patronlarına ve Edouard Balladour sağcı hükümet koalisyonuna da geri adım attırdılar. Fransız köylü ve balıkçıların radikal eylemlerini saymazsak, Fransız işçileri; en radikal, en güçlü eylemlerini yaparak hem kendi güçlerini hem de hükümetin koalisyonunu gösterdiler.

Air France işçilerinin mesajı netti: "İşsizlik sarmalına son vermeliyiz. Eylemimizin zaferi

özel ve kamu sektörü işçilerine örnek olmak zorundadır." Tıpkı Kağıthane işçilerinin eylemli ve mesajı gibi.

İşçiler 18 Ekim'den itibaren havaalanı uçak pistlerinin "işgal edilemez" tabularını yerlebir ederek işgal edip, Fransız toplum polisi CRS'lerle yer yer taşlı-sopalı çatışmalara girmekten kaçınmadılar. Ne gözyaşartıcı bombalar ne de coplar işçileri durduramıyordu. Yapılan bu eylemler karşısında egemen Fransız burjuvazisinin sözcülerinden Ulaştırma Bakanı Bernard Bousson, şu açıklamayı yapıyordu: "Air France firması çalışanlarının eylemi bir grev değildir, bir isyandır!"

İşçiler kararlıydı. Böylesi ucuz ve provokatif açıklamaları dinlemiyorlardı. Ya kazanacaklardı, ya da mücadelelerine devam edeceklerdi. Başka bir alternatif tanımiyorlardı. Air France ve Air Inter işçilerinin bağlı olduğu sendikalar bir mozaığı andırıyordu. Sayı ne bir ne de ikiydi. İşçilerin bağlı olduğu sendikalardan (CGT-FO-CFDT-SNMSAC) yer yer destek ve yer yer baltalama çabaları işçilerin yürüyüşünü durdu-

ramıyordu. İşçilerin birlikte örgütlülüğü ve kararlılığı, sendika patronlarını gerilerde bırakıyordu. İşçiler kararlıydı. Yıllardır Fransız işçileri böyleli militanca bir grevi yaşamamıştı.

Hükümet sözcüleri, bu grevlerin ardından gelecek sosyal bir patlamadan korktuklarını ve grevin uzaması halinde birçok işçiyi de greve katacağını açıklayarak korku ve endişelerini dile getiriyorlardı. Fransız Başbakanı Edouard Balladour, grevcilere; grevi bırakmalarını, Fransa'yı düşünmelerini, Air France firmasının taşıdığı renklerin Fransa'nın ulusal bağımsızlığını simgeleyen renkler olduğunu söylüyordu. Aslında düşündüğü tek bir şey vardı: Fransız tekelci burjuvalarının vahşi çıkarları.

Ama işçiler ne Başbakanın açıklamalarını ne de Air France firmasının yöneticilerinden Bernard Atalli'nin istifa haberlerini dinlemiyorlardı. Roissy ve Orly havaalanlarını işgallerine devam ediyor ve bütün uçak seferlerini iptal ettirerek, Air France patronlarını milyonlarca Frank zarara sokuyorlardı. Yer yer uçak yolcularının da desteğini alan işçiler kamuoyu toplamaya de-

vam ediyor, hükümeti aldığı işçi aleyhtan karardan geri döndürmeye zorluyordu.

Patronlar endişeliydi. İşçiler ise sevinçli... İşçiler, uçak pilotları ve mürettebatlarını da desteğini kazanarak eylem çemberini genişletiyorlardı. Her geçen gün grevcilerin ve onlarla birlikte gösteri ve eylem yapanların sayısı artıyordu.

Hükümet başkanı Edouard Balladour, Air France firmasında işten çıkarılmaları olmayacağı söyleyerek geri adım atıyordu. İşçiler, şimdilik greve son veriyor.

Hergün yeni toplumsal ve politik gelişmelere gebe olan Fransa'yı daha güçlü ve radikal işçi eylemlikleri bekliyor. Bir yandan artan yoğun oranda işsizler sayısı, diğer yandan yabancı göçmenler sorunu yeni toplumsal hareketlenmelerin müjdesini veriyor.

Air France işçilerinin sözleri Fransız işçi sınıfının yeniden ayağa kalkış sloganı olarak hafızalara yerleşiyordu: "EYLEMİMİZİN ZAFERİ ÖZEL VE KAMU İŞÇİLERİNE ÖRNEK OLMALIDIR."

İşçiler greve çıkarak Orly Havaalanı'nı işgale koyuyor.

YALANLARINIZ SÖKMEDİ!

Peru Komünist Partisi kazanacaktır!

3. Bölüm

Abimael Guzman'ın Yaşamını Savunmak İçin Acil Enternasyonal Komite (AEK), 25-30 Ekim tarihleri arasında başkent Lima'daydı. Bu, Komite'nin Peru'ya gönderdiği 5. Delegasyondu.

Delegasyon şu üyelere oluşuyordu:

-Mario Bustamante (Meksika): Gazeteci ve sendikacı

-Peter Erlinder (ABD): Avukat. Ulusal Avukatlar Birliği'nin başkanı ve William Mitchell Hukuk Fakültesi profesörü.

-Haluk Gerger (Türkiye): İnsan Hakları Derneği kurucu üyelerinden. Uluslararası ilişkiler profesörü ve gazeteci. BM Dünya Federasyonu yetkili komite üyesi.

-Carolyn Hatfield (ABD): AEK Hawaii bölümü üyesi.

-Martin Heiming (Almanya): Siyasi tutsaklar avukatı

-Eduardo Umana Mendoza (Kolombiya): Daimi Halklar Mahkemesi hakimi. İşkenceye karşı Dünya Örgütü Konseyi Üyesi. Kolombiya Universidad Externado profesörü.

-Maria Gomez Pave (Kolombiya): Çevirmen

Delegasyonun Lima'da bulunduğu günler, oldukça önem taşıyordu. Çünkü Fujimori, yeni anayasayı 31 Ekim tarihinde Kongre'den geçirecekti.

Anayasının belirgin olarak getireceği iki şey vardı: **İdam cezasını yeniden yürürlüğe sokmak** ve **"serbest piyasa ekonomisi."** Fujimori ise konuşmalarında daha çok birincisinin üzerinde duruyordu. Gazetelerde ve televizyonda, defalarca başkan Gonzalo ve diğer devrimcileri idam ettireceğini tekrarladı.

HUKUKİ KAMPANYA İYİDİR ANCAK...

Ekim'in 28'inde, Peter Erlinder ve Martin Heiming, Fujimori rejiminin Başkan Gonzalo'yu hapsettiği Callao Deniz Üssü'ne gittiler. Avukatlar, müvekkillerini görmeyi talep ediyorlardı. Üs yetkilileri derhal Askeri Yargıtay ile bağlantı kurarak, avukatları oraya gönderdiler. Delegasyon Fujimori'ye, Askeri Mahkeme ve Askeri Yargıtay'a; görüşme taleplerini içeren dilekçelerini gönderdi. Ama "hiçbir yanıt alamadılar." Aslında delegasyon bütün iyiniyetine rağmen yanlış bir hatta ilerliyordu.

Eğer amaç hukuki teşhir ise, Fujimori diktatörlüğü zaten iliklerine kadar teşhir olmuştu. O halde siyasi teşhirde yoğunlaşmak gerekiyordu. **Movemento Popular del Peru** (Peru Halk Hareketi), Eylül ayı içerisinde üç önemli karar almıştı:

Birincisi, Başkan Gonzalo'ya "Dünyanın en önemli siyasi tutsağı" demek yanlıştı. O bir savaş esiriydi. Baskı gören herhangi bir insan değildi ama bir komünist, büyük bir Marksist-Leninist-Maoist'ti.

İkincisi, hukuki kampanya önemliydi ama esas değildi. Peru'ya gönderilen delegasyonlar da Halk Savaşını desteklemeli ve insancıl yöntemlerle Peru hükümetini caydırabilecekleri hayalinden vazgeçmeliydiler.

Üçüncüsü "insan hakları" teriminden ziyade "halkın hakları" terimi kullanılmalıydı. Çünkü Başkan Gonzalo halka ve halk savaşına mal olmuş bir komünistti.

Gerçekten de özellikle Guzman'ın avukatı Crespo hakkındaki sahte ifadelerin ve Arjantin'e kaçan bir Peru generalinin itirafları; hatta özellikle siyasi tutsakların onlarcasının açıkça katledilmesi, yerlilerin kitle katliamlarına uğratılması vs. Fujimori'nin "insan hakları"ndan ne anladığını açıkça göstermemiş miydi? Ve işte son ziyaret bir kez daha hukuki kampanyaların akıbetini göstermişti. Fakat AEK, Başkan Gonzalo'nun Marksist-Leninist-Maoist kişiliğini ön plana çıkarmamakta ısrar etmektedir. Hala insancıl yöntemlerle, faşist rejimi caydırabileceği hayalini kurmaktadır. Ve halkın haklarından, halk savaşından hiç bahsedilmemektedir.

Kendileri "Başvurularımız sonucu hiçbir yanıt alamadık" demektedirler. Yanılıyorlar! Aslında AEK 5. Delegasyonu, Fujimori tarafından önceki 4 delegasyon gibi yanıtlandı.

Peru Halk Hareketi'nin belirttiği gibi, halk savaşı ve Başkan Gonzalo'nun siyasi kimliği öne çıkarılıp, desteklenmeden hiç bir kazanım elde edilemeyecektir.

YENİ ANAYASA, YENİ ÇATLAKLAR

Fujimori rejimi, 31 Ekim referandumuyla yeni anayasayı oya sundu. Bu anayasa, Fujimori'nin sadık hizmetkârı olan Peru Kongresi üyeleri tarafından tasarlandı.

Referandum sırasında, özellikle başkent Lima ve büyük liman şehirlerinde olağanüstü askeri önlemler alındı. Fujimori, hükümet fonunu oy satınalmakta kullandı ve belediye başkanlarına, bir yandan anayasaya 'evet' demeleri bir baskı yaparken bir yandan da rüşvet verdi.

Fujimori, oylamalardan önce gülmeyen pozlar vererek, anayasa referandumunu sonucunda % 70 veya daha fazla oy alacağını böbürlenerek ifade etti. Ülkeyi "Demokrasiyle yönetiyordu" ve alacağı oylarla meşruluk zemini bulacaktı. Ama umulandan çok daha az 'evet' oyu alındı. Fujimori ve ABD emperyalistleri başkan-

lığa uğradılar. Anayasa % 51 (bazı kaynaklara göre % 53) 'evet' oyu almıştı. Bu, "az farkla Fujimori zaferi" olarak bile nitelenmedi. Çünkü 25 eyaletin 14'ünden 'hayır' oyları baskın çıkmıştı. Lima gazetesi El Comercio'nun haberine göre çekimser oy oranı % 27.4'tü ve bunun % 9'u boş veya usülüne uygun değildi. Rejim, Peru Komünist Partisi'nin halk savaşını ve Açık Halk Komiteleri'ni yoğunlaştırdığı merkez ve güney And'larda ağır bir yenilgi almıştı.

Referandum sırasında Lima'da

Kendinden çok emin görünerek, anayasaya 'evet' oyu atan Fujimori; oylamaların sonucu açıklanınca şaşkınlığa uğradı.

Duvarlarında "Yaşasın Başkan Gonzalo" ve "Yaşasın Peru Komünist Partisi" yazılımaları bulunan Lima gecekonduları. Peru Komünist Partisi, gecekonduları "şehirleri kuşatan kızıl kırsaklar" olarak tanımlıyor.

bir süper-marketin havaya uçurulduğu, Lima'da iki ticaret bölgesinde bombalamalar sonucu ağır hasarlar meydana geldiği öğrenildi." UPI'nin haberlerine göre ise gerillalar "Lima'nın içinde, duvarlara, halkı seçimleri boykota çağıran sloganlar yazdılar."

Referandumdan sadece birkaç hafta önce, ABD'de Clinton ve üst düzey bürokrat/şadamları ile görüşen Fujimori, Peru'nun "Şimdi daha sağlam" ve kapitalist yatırımlar için uygun olduğunu ifade etmişti. Ama 31 Ekim oylamasının bombalı kapanışından sonra, Fujimori'nin efendileri kaygılarını dile getirmeye başladılar. Eski Dünya Bankası yetkililerinden biri şöyle diyor: "Bu, ülkenin iki kutuba ayrıştığına alarm zildir."

Kongredeki birçok parti ve gerici gazete Caretas, anayasaya 'hayır' oyu verilmesinin propaganda-sını yaptılar. Peru egemen sınıfları arasındaki çatlaklar, özellikle bu son oylamayla iyice arttı. 'Hayır' oyu verilmesini isteyenler, Peru bürokrasisinin önemli bir kısmını, kırsal alandaki coca üretimiyle uğraşan ve PKP'nin doğrudan hedefi olan kısmı temsil ediyorlar.

Bu klik iki şeyden çekiniyor: Birincisi Fujimori'nin merkezi otoriteyi kuvvetlendirerek kendilerini kısıtlaması. İkincisi bu anayasının çıkması ile PKP'nin daha çok hedefi haline gelmek. Çünkü, oylamadan önce Fujimori PKP'yi teslimiyete çağırmış ve PKP "Yakında Fujimori'ye cevabımızı vereceğiz." demişti.

Anayasa'nın diğer yüzü, "serbest piyasa reformları" getirmesidir. Daha önceki Fujimori reformları, bir gecede mal fiyatlarını yükseltmiş, halkı daha çok sefalette itmişti. Şimdiki de farklı bir şey getirmeyecektir.

Tarih PKP'nin yanındadır. Büyük işçi ve köylü yığınları PKP'nin yanındadır. Başkan Gonzalo'nun dediği gibi "Peru Komünist Partisi zafere mahkum edilmiştir!"